

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 15 / Sayı: 171 / Mart 1996 / 5,- DM

Parti ve ordumuz için İleri! Mutlaka kazanacaksınız!

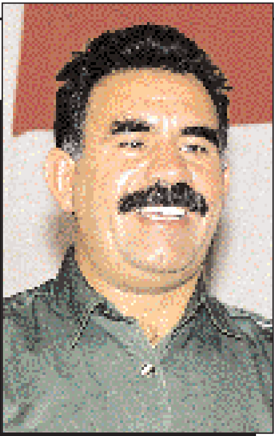
● Yazısı 6. sayfada

Yeni sınav politik süreci de kazanmaktır

1996 baharı, savaş tarihimizin en zengin boyutlarını içeren bir sürecin özelliklerini taşıyor. Şüphesiz 1984 Kürdistan'ından bu yana geçen bütün bahar ve Newrozlar atılmlara dönüştürülmüş ve bu yönüyle büyük anlamlar kazanmıştır. 1996 baharının bütün geçmiş baharlardan apayrı bir özelliğe sahip olduğu vurgulanırsa, bunun her yılın baharında dile getirilen bir vurgu olarak anlaşılmaması gerekiyor. Bu çok ciddi ve vahim bir yanılgı olur. Yıl yıldan farklıdır. Bugünün dünden farklı olduğu gibi. Değişmeyenler, süreçleri takip etmeyenler veya kavramayanlar, kendilerinin tekrarının her şeyin tekrarı sanırlar. Onlar için öyle olabilir, ama tarih bunu, kendi kendini kandırmak olarak sayfalarına kaydetmiştir. Fakat bir devrimci gibi yaşayanlar, PKK'lilik iddiasını pratik bilimsellikle buluşturanlar içinse, aynı durumdan bahsedilemez. Esas olan, değişimdir, içerisinde bulunulan süreçtir. Büyüklük ile küçüklük, büyük dönüm noktalarında insanın karşısına çıkar.

● Devamı 2. sayfada

NEWROZ YAŞAM VE DİRENİŞ GÜNÜDÜR

ABDULLAH ÖCALAN

Tüm parti kadroları, ARGK savaşçıları ve ERNK çalışanları, 1996 yılı Newroz bayramınız kutlu olsun!

Mücadelenin ateşi içinde doğan Newroz'u, günümüzde de adeta yeniden ateşle yoğurarak, özgür bir halkın yaşamını yaşayarak kutluyoruz.

Bugün Kürdistan'da insanın var oluşunun temel esasları, belki de insanlık tarihinde örneği görülemeyecek düzeyde katledilmiştir. İnsanlarımız sadece yaşam dışı bırakılmakla kalınmamış, ölümden daha beter bir yaşamın içine itilmiştirler.

Böyle bir gerçeğin parçası olmak, sadece baskı ve sömürüyle izah edilemez. Aynı zamanda yüzkarası ve son derece kahredici bir durumdur.

Yaşam adeta bir suç haline getirilmiş.

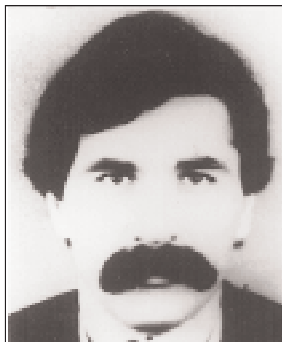
Yaşanılanların karşılığı verilmezse her gün ölümden daha da beter bir durumun halkımıza yaşatılacağı ortadadır. Yine bu karşılığın verilmesi de muazzam bir direnişi gerektirdiği gerçekliğimizin ayrılmaz bir parçası olan bu Newroz günlerinde yeni bir yaşam seçeneğine daha adım attık.

● Devamı 12. sayfada

PKK BİR DÜNYA YARATMA EYLEMİDİR

"Dünya yaratmak, yalnızca PKK'nin ve onun önderliğinin büyük bir eylemi değil,aynı zamanda her savaşçının kendisine ve ilişkisi dahilindeki her şeye ve herkese ilişkin bir eylemi olması gerekir. Bu dünya nedir? Bu, yasalarını son başkaldırının devrimcileri olarak savaşçıların koyduğu bir dünyadır."

● Yazısı 18. sayfada

Şehit Simko, Sinem, Berivan, Mizgin ve Pala, hevallerin anıları yazıları

● 9-10 ve 11. sayfalarda

Başkan APO'nun Alman gazetesi Süddeutsche Zeitung'a yaptığı açıklama

"Kürt sorunu PKK'ye danışılmadan çözülemez!"

Yılmaz'ın Kürt sorununun askeri çözümünün mümkün olmadığı, sorunun barışçıl ve siyasi yöntemlerle çözülmesi gerektiği şeklindeki açıklamalarını ciddiye almıyoruz. Bunlar taktik adımlardır. Gelinen aşamada Yılmaz kendisini bu şekilde hareket etmek zorunda hissediyor. Bugüne kadar birçok Türk hükümeti, kısa bir süre sonra unutulan benzer tekliflerde bulundu. Hükümet önce bizimle direkt bir görüşme başlatmalıdır. Sonuçta Kürt sorunu, Kürtlerin kendisine danışılmadan çözülemez. Kürtlerin temsilcisi de PKK'dir. Türkiye ve Almanya'daki Newroz kutlamaları bunu kanıtlamıştır. PKK yalnız değildir. Devlete yakın kurumlar tarafından yürütülen araştırmaların sonuçları doğru değildir. Seçimlerde HADEP'in Kürdistan'da %77 oranında oy alması Kürt halkının taleplerini ortaya koyuyor. Bizi askeri yönden kimse küçümsememeli. Dünya Türkiye karşısında yürüttüğümüz savaşta konumumuzu görmeli. 12 yıl önce sıfırdan başladık, şimdi Türk ordusuyla askeri bir dengeyi yakaladık ve Kürdistan'da geniş alanları kontrol altına aldık. Türkiye'nin arkasında da bütün bir NATO duruyor. İkinci bir husus var, onu da göz önünde bulundurmak lazım. PKK, Kürt sorununa yaşam verdi. Kürt sorunu 1938 yılında bastırılan Dersim ayaklanmasının ardından toprağa gömülmüştü.

Şartlarımız şunlardır: Önce ordu çekilmeli, bütün politik tutsaklar serbest bırakılmalı. Ordu tarafından imha edilen 3 bin Kürt köyünün hepsi yeniden inşa edilmeli ve yerleşim alanı haline getirilmeli. Uzun vadede ise Almanya örneğinde olduğu gibi federatif bir sistem düşünüyorum. Bunun için de Türk anayasası değiştirilmelidir. Almanya'da Kürtler olay çıkarmıyor. Bunlar önyargılardır. Adil olmak gerekiyor. İki polisin burnu kanamıştır. 300 Kürdün yaralanmasından ise Almanya'da kimse söz etmiyor. Başbakan Kohl, kendisini "Kürt teröristlerinin" yüzünden acı çeken bir adam gibi göstermeye çalışıyor. Alman devleti ve polisi gelişmeleri provoke etmiştir. Alman devleti Kürtlere karşı yürütülen Türk soykırımına ortak oluyor. Ankara'ya yıllardır milyarlarca mark tutarında askeri ve ekonomik yardım yapıyor. Kürt köyleri Alman silahlarıyla tahrip ediliyor. Bu silahlar Ruslara karşı mı kullanılıyor? Kürtlere karşı yapılan sert yönelimler Almanya'nın Kürdistan'da yaşanan savaşta yer almasından gözleri uzak tutmak içindir.

Savaşı sürdürmemiz konusunda hiç bu kadar emin olmamıştım. Eğer Ankara şimdi PKK ile diyalog kurmazsa, savaş tarzımızı değiştireceğiz. O zaman başta turizm merkezleri olmak üzere bütün Türkiye'de intihar eylemlerini gerçekleştireceğiz. Eğer Almanya Kürtleri faşist Türk devletine teslim ederse, sınırdışı tehtidi sürerse Almanya'da da bu tür intihar eylemleri yaşanabilir. Almanya o zaman savaşta karşımıza alacağımız ikinci bir devlet olma tehlikesine girebilir. Fakat Alman hükümeti ile hâlâ bir centilmenlik anlaşması yapabilmeyi umut ediyorum.

FKÖ'yü bile gölgede bırakabilecek bir tarz olabilir. Şimdiye kadar gerillalarım ölümün ne anlama geldiğini tam bilmiyorlardı, şimdi öğrenecekler. O zaman her Kürt yaşayan bir bomba olacak.

Eylemlerimiz sıradan Alman insanlarına yönelik değil, Türkiye'deki turistik tesislere yönelik olacaktır. İnsanlar ölebilir ve bunların büyük olasılıkla da Almanlar olabileceğine de dikkat çekiyorum. Almanlar Kürdistan'daki savaşı finanse etmemek için Türkiye'de tatil yapmamalıdır.

Zorla para toplama ve uyuşturucu ticareti gibi bilinen suçlamaların hiçbiri doğru değil. Bağışlar gönüllü olarak yapılıyor ve tek bir PKK'linin uyuşturucuyla ilişkisinin gösterilmesi durumunda diz çökeceğim. Ahlaki olarak uyuşturucuya ve ticaretine karşıyız.

Serxwebûn'dan...

Yeni sınav politik süreci de kazanmaktır

Baştarafı 1. sayfada

Yeni sürecin sorunlarına ve olası gelişmelerine böyle yaklaşmak gerekiyor. Şu an gündemi belirleyen PKK'dir. Üç ayı aşkın süredir ilan ettiği ateşkes, Türkiye Cumhuriyeti'nin özel savaş politikalarını kilitlemiş durumdadır. Yeni kurulan hükümetin boynunda da bir değirmen taşıdır. Dolayısıyla önde olan PKK politikası, rejimin manevra alanını kapatıyor. Bu anlamda çetin bir sınavla karşı karşıya olan ANAYOL hükümetinin varlığını, bu sınav karşısındaki olası konumu belirleyecektir. Hükümete ömür biçerken, temel olarak bunun, çıkış noktası olarak kabul edilmesi gerekiyor. Bu hükümetin nasıl kurulduğu, ordunun dayatmasıyla nasıl ortaya çıktığı gibi konuları başlı başına bir tartışma konusu yapmak artık o kadar önemli değildir. İlk elden ve zorlanmadan izah edilebilecek bir tespiti abartmak yerinde değildir.

Yoğunlaşılması ve adeta çatlatırcasına kafa yorulması gereken konu, bu sürecin üzerinde yükselebilecek olası gelişmelerdir. Muhtemel seçeneklerin sadece birine takılmak yerine, tümü üzerinde durmak, sağlam bağlantılarla donatılmış güçlü değerlendirmeler yapmak çok önemli bir ihtiyaç durumundadır. Gelişmelerin günceline kapılarak tarihsel boyutu gözardı etmek de olmaz, tarihsel yönüne girip çıkmamak da olmaz. Bu durumda siyasal öngörünün önünü sanıldığından daha yanılgılı ve tehlikeli bir biçimde kapatmış olacağız.

Gelişmelerin baş döndürücü özelliğinden dolayı belirlemeleri kesinleştirmenin beraberinde getireceği yanılgıları da hesaba katmak şarttır. Ancak bu, siyasal korkaklık noktasına götürmemelidir. Sürecin içinde olmak ve onu anı anına yaşamak önemli olanıdır. Gelişmeyi olanca çıplaklığıyla değerlendirmek zorundayız. İyimser, karamsar, tutucu yaklaşımlar sürecin perspektifini belirlemekten uzaklaştırır ve sonuçta hiç beklenmeyen bir sağcılığı, hayal kırıklığını ortaya çıkarır.

Siyasal gelişmeleri anı anına takip etmeyenler çok gafil avlanmakla kalmazlar, kendileriyle birlikte, bulundukları mücadele sahalarına göre de çok önemli atılımların boşa çıkarılmasına neden olabilirler. Zaman gösterecek ki, 1996 yılı çok fırtınalı ve çok sarsıcı gelişmelere tanık olacaktır. Sadece Kürdistan ve Türkiye'de değil, Batı bağlantılı olarak Ortadoğu'da da süreç durgun geçmeyecektir. Bölgemiz Ortadoğu'da gelişmesi muhtemel olan yeni durumlar, dünya dengelerine de dokunacaktır. Emperyalizmin denge politikaları ilk kez bu gelişmelerle yeni bloklaşmalara yol açacaktır. Bu bloklaşma en somut ifadesini Ortadoğu'da bulacaktır. Batılı güçlerin ve bunlarla işbirliği halinde olan Ortadoğulu bazı güçlerin Mısır'da **"Terör Zirvesi"**nde bir araya gelmeleri, bu gelişmelerde olası yeni durumlar, iyiden iyiye böyle bir zemine dayanıyor. Dünyaya hükmeden devletler, beliren yeni bloklaşma karşısında politik arayışlarına hız kazandırıyorlar.

Devrimci ve anti-emperyalist cepheleşme ekseninde politik taktikler sürecine giren güçlerin de, her dönemde daha çok bugün oynanmak istenen oyunlara karşı uyanık olmaları, yeni politikalar üretmeleri; Ortadoğu denklemlerini gecikmeden çözmeleri kaçınılmazdır.

Kürdistan, Ortadoğu'da bir kale

Kürdistan, hangi boyutta değerlendirilirse değerlendirilsin, Ortadoğu gelişmelerinin tam ortasındadır. PKK'nin temsil ettiği Kürdistan cephesinde gelişmelerin başarısı ya da başarısızlığı Ortadoğu bloklaşmasını kesin etkileme rolüne sahiptir. Bu bakımdan Kürdistan'ın Ortadoğu'daki anti-emperyalist cepheleşmenin çok güçlü bir tarafı olduğunu hemen belirtmek gerekiyor. 1996 Kürdistan'ının oynayacağı rolü doğru kavramak, bölgesel ve uluslararası alanda kazandırabilecek perspektifi yakalamak anlamına geliyor. Dolayısıyla Türkiye bağlantılı Kürdistan gelişmelerine hem ulusal ve hem de uluslararası boyuttan yaklaşmak zorunludur. Politik yönelimimizi Kürdistan sınırlarına hapsedersek, bu sonuçtan beklemediğimiz yenilgiyi kendi ellerimizle yaratmış olacağız.

Kürdistan, Kürdistan sınırlarına sığmıyor. Coğrafyasından taşıyor. Türkiye'ye, Ortadoğu'ya ve oradan da dünyaya akıyor. Bu anlamda dünya dengelerini çıkar statülerine göre korumak isteyen güçler, sanıldığından daha yoğun ve incelikli bir biçimde Kürdistan'la ilgileniyorlar. Aslında Kürt kimliği de, Kürt ülkesi de gerçeklik olarak kabul ediliyor. Bu, resmi söylemde yer alsın ya da almasın hiç önemli ve geçerli değil. Örneğin, bazı emperyalist-sömürgeci güçler, yerli halk istememesine rağmen, yollarını araştırıp eski sömürgelerini kaderlerine terk ederken, sıra Kürdistan'a gelince, bu tam tersine oluyor ve oldukça da şiddetlidir. En tehlikeli insanlık suçlarını işleme pahasına da olsa Kürdistan elde tutulmak isteniyor. Hatta Türkiye örneğinde görüldüğü gibi, kendi yıkımını neredeyse göze alabilecek kadar Kürdistan'ı sahiplerine bırakmama gözükaralığını sergileyebiliyor.

Böyle bir Kürdistan'ın stratejik jeopolitik özelliği ortadadır. Bırakalım diğer coğrafik zenginlik kaynaklarını, bir su sorunu ortaya çıkmıştır ki, Ortadoğu ülkeleri için neredeyse petrol kadar değer kazanıyor. Petrol savaşları verilmiş ve bu sorun bir anlamda halledilmiştir. Şimdi ise **"su savaşları"**ndan konuşuluyor. Yakın ve uzak zamanda su üzerinde savaş veya savaşa yakın çatışmalı olayların meydana gelmesi, olasılık dışı değildir. Arap ülkeleri şimdiden su konusunda Türkiye ile ciddi çelişkileri yaşamaktadırlar. Kürdistan ise, Türkiye ile Arap ülkeleri arasında baştan başa uzanan coğrafik konuma sahip bir ülkedir. Dipten gelen bu su çelişkisi, Kürdistan devrimi için leyhte bir gelişme durumudur. Nitekim Kürdistan sorunu hızla Arap dünyasında da gündemleşiyor. Çıkar çelişkileri politikalarda yön değiştirebilir. Ama burada dikkat çekilmesi gereken nokta, Arap ülkelerinin veya Ortadoğulu güçlerin Kürdistan sorunu ve PKK'yi açıktan hedefleme noktasında politika yürütmeyi göze alamadıklarıdır. PKK görmezden gelinemeyecek kadar güç kazanmış bir Ortadoğu hareketidir. Pozisyonu Ortadoğu politikalarında etkili olabilecek bir güç olarak değerlendirilmektedir.

Ortadoğu'nun mutlak anlamda dikkate alınmak zorunda kalınan bir gücü olma konumunu yakalayan PKK, Batı'nın da kaçınılmaz olarak dikkate aldığı bir harekettir. Ortadoğu'ya yeniden biçim verilmeye çalışılırken, denge hesapları içinde PKK de vardır. Kimi zaman bazı devletlerin resmi makamları veya yetkilileri PKK'yi bir **"terör örgütü"** olarak gördüklerini açıklayabilirler. Bu tür söylemlerin hiçbir kıymeti harbiyesi yoktur. Bu açıklamalara sahipleri de, dinleyenleri de inanmıyorlar. Terörü inceleyen uzmanların uzmanları çıksınlar meydana ve nereden bakarlarsa baksınlar, hangi örneği irdelerlerse irdelesinler, PKK'yi gerçek terör tanımı içine alamazlar. Kendi politik mantıklarını değerlendirme noktası olarak aldıkları müddetçe, gerçeği yakalamaları mümkün değildir.

Terör nedir, ne değildir; terörist olan ile olmayan kimdir? Bu soruların cevabını, en çok PKK türü hareketler verebilir. Bu abartılı bir iddia değildir. Bugün emperyalist ve sömürgeci güçlerin PKK'ye yönelik her suçlama ve karalamaları pratik tutumları neden Kürdistan halkını hedefliyor? Neden her komplo ve provokasyon yine Kürdistan halkına çarpıp geri dönüyor? Bu bir gerçektir ve araştırılması durumunda ilginç ve çarpıcı sonuçlar ortaya çıkarır.

Bu yönüyle PKK, sadece Ortadoğu'nun halkların aleyhinde olan statüsüne büyük savaş açmamıştır. Savaşımı sıradan ve hedefi küçük değildir. Çok büyük ve çok riskli oynuyor. Gerekirse kıyameti koparacak ve bütün dünya güçlerini karşısına alabilecek kadar amansızlığı seçmekten çekinmiyor. Dolayısıyla reel sosyalizmin emperyalist sistem karşısında bir cephe olmaktan çıktığı bir dönemde, daha güçlü ideolojik-politik perspektifler kazanıp iddiasını büyütmesi, kolay kolay cesaret edilebilecek bir olay değil. Bu anlamda Batılı emperyalist güçlerin sonsuzlaştırmak istedikleri ve kabul ettirdikleri ölçülerle oynayarak, burada şaşkınlık ve ilgi yaratmıştır. Temsil edilen bu gerçeklikten dolayı, normalde yerleşik hale gelen uluslararası politika normları işlemiyor. Kürdistan somutunda uluslararası bir başkaldırı yükseliş halindeyken, bilinen diplomatik kurallar geçersizleşiyor. Kısacası PKK, kendini sıradanlıktan arındırarak, iddiasına göre çok büyük oynamak ve çok büyük kazanmak çabasındadır. Kazanması böyle olan bir hareketin, olacaksa, kaybetmesi de bildiğimizden farklı olacaktır. Şunu da bu arada not düşmek gerekiyor; kazanmayı kendi özgücüne endekslediği gibi olası yenilgisinin de düşmanının elinde olmamasını sağlamıştır. Yarın bir gün nihai olarak kazandığında da, kaybettiğinde de, tarihçiler, **"başkaları PKK'ye kazandırdı"** veya **"düşmanları PKK'yi yendi"** diye yazamayacaklardır.

Bundan sonra da statükoya karşı mücadele

Kürdistan gerçekliğinin yakıcılığı kendisini bu kapsamda ortaya koyuyorsa, olası gelişmelerin değerlendirmesi de pespektifini buradan almak zorundadır. Dolayısıyla yerleşik statüye, oturmuş standartlara göre düşünme ve eylem düzenleme zorunluluğumuz yoktur. Ama bunun aksini düşünme zorunluluğumuz var. Şimdiye kadar olmamışsa olabilir gözüyle bakmak yerindedir. Hayal edilemeyeni gerçekleştirebilen bir hareketin hedeflediği, sert ve kesintisiz vurduğu bir düzenden hayal edilemeyen bir çözülme neden olmasın. Bu bilimsel ve diyalektik bir gelişme yöntemidir. Büyük umut beslenebilir, şiddetli heyecan duyulabilir.

Önümüzdeki süreç değerlendirilirken, karşı karşıya olan güçlerin bu özelliği kesin göz önünde bulundurulmalıdır. Her iki savaşım cephesinin, birbirlerini ciddiye almak zorunda olduklarını unutmamak gerekiyor. Karşıdakini ciddiye almayan taraf için yenilgi hiç de zor olmayacaktır. Bu arada altının çizilmesi gereken bir nokta varsa, o da, sömürgeci özel savaş cephesinin, PKK'de temsilini bulan Kürdistan cephesini çok ciddiye aldığıdır.

Tarihin büyük savaş taktiklerinin, büyük siyasal mücadele yönteminin iyiden iyiye devreye gireceğinin kesin gerekli olduğu bir dönemi kaydedeceği bir noktada duruyoruz. 12 yılın savaşı büyük bir birikim yaratmıştır. Ulusal kimlik ve özgürlük, bir değerler hazinesini ortaya çıkarmıştır. Bu temelde hareket noktamızı belirleyen güçlü bir atılım zemini gelişmiştir. Buna göre bir siyaset ve siyasete göre pozisyonumuzu ve politik hedefimizi belirleyeceğiz. Mücadelemizi sağlam esaslara dayandırdıktan sonra, politik manevra yeteneğimizi artıracağız. Yöntemlerimizi zenginleştireceğiz. Nerede kazanılacak ne varsa, hiç ihmal etmeden orada olacağız. Bizi bundan alıkoyacak hiçbir gerçeli gerekçe olamaz. Dünün temposunu bugün için yetersiz bulmak zorundayız.

Türkiye Cumhuriyeti yönetimi veya hükümeti de 1995 yılının taktiklerini 1996'da uygulamayacaktır. Arayışı hızlanacaktır. Yeni yöntemler uygulamak zorunda kalacaktır. Başka çaresi yoktur. Bunun yansımaları yeni kurulan hükümetin Başbakanı Mesut Yılmaz'ın açıklamalarında ortaya çıkıyor. Henüz devam etmekte olan ateşkese ne olumlu, ne de olumsuz bir karşılık verilmiştir. Öyle görülüyor ki, sürmekte olan bu belirsizlik yakın zamanda bir netleşmeye dönüşecektir.

Osmanlı'dan tutun da cumhuriyetin bütün tarihine kadar geçen zamanda nasıl komplocu bir politik geleneğin oluştuğunu unutmuyoruz. Önemli olan, TC'nin zorunluluktan dolayı yapacağı olası açılımlara karşı politik mücadelemizin nasıl gelişmesi gerektiğidir. Mesut Yılmaz, Newroz günü Kürdistan'a gitti. Şimdiye kadar TC başbakanlarının kullanmadığı bir dille açıklamalarda bulundu. Yine şimdiye kadar, 12 Eylül cuntasından bu yana kurulan bütün TC hükümetlerinin ilk açıklamaları, **"terörün kökünü kazıma"**da kendilerine hedef belirleme noktasındaydı. Ya bahar, ya yaz, ya da kışta **"terör meselesini"** Türkiye'nin gündeminden çıkaracaklardı. 1996'ya geldiğimiz bugün her mevsimden oniki tanesi geçti. Bırakalım **"terörün"** gündemden çıkarılmasını, Türkiye kendi gündemini bile oluşturamadı. Durumun gerçekliği böyle olunca, akıllarını daha fazla ekmek peynirle yemeyeceklerdir.

Bazı işaretler var. Ancak beklentiler bu işaretler üzerinde kurulamaz. Esasa dayanarak, bu umutların gerçekleşebilir düzeyini ölçmek ve buna göre bir politikaya hazır olmak önemlidir. Mesut Yılmaz'ın son açıklamaları bütün Türkiye yönetenlerinin yaklaşımını ifade etmiyor. Yaşar Kemal, Mesut Yılmaz'dan son derece umutlu ve bu konuda oldukça iddialıdır. ***"Mesut Yılmaz'ın işi zor.***

Serxwebûn'dan...

Ferhat gibi dağları delmesi gerekiyor" sözlerini dile getiriyor. Yine Mesut Yılmaz'ın hükümetin kuruluş çalışmalarında dönüşümlü başbakanlık modelinde ilk başbakanlıkta ısrar etmesi, 1996 yılında gerçekleştirilmek istenen planla bir bağlantısı vardır. Aslında gelişmelerin durumu, Türkiye cephesinde ne olacaksa, bunun 9-10 aylık sürede ya da Yılmaz'ın başbakanlık zamanında gerçekleşeceğini gösteriyor.

Mesut Yılmaz'ın açılımlarını ordudan kopuk değerlendirmek yanılgılı olur. Orduda tek görüş hakim değildir. Böyle bir durumu yaşayan ordu Mesut Yılmaz'ı destekliyor. Ordu bundan daha fazla yıpranmak istemiyor. Korkut Özal'ın İsrail ve daha değişik ülkelerde yetiştirilen vurucu timleri önermesi ordu tarafından uygun görülüyor. Bir beklentileri olabilir, ama sonuç almak başka bir şey.

Bu yeni durumu çeşitli olasılıklar biçiminde değerlendirmek mümkün ve bu değerlendirme zenginliği gereklidir. Kesin olan şudur: PKK'ye karşı uygulanmayan şiddet yöntemi kalmadı. ***"Sadece askeri yöntemle Güneydoğu sorunu çözülemez"*** sözleriyle Mesut Yılmaz da bu gerçeği kabul etmek zorunda kaldı. TC'nin kaybedeceği zamanı yok. Zaman onun aleyhindedir. Bununla birlikte toparlanmaya da büyük ihtiyaç duyuyor. Kendi koşullarında ve inisiyatifinde güç biriktirmek ve düzenlemek istiyor.

Belli bir açılımın ipuçları ve işaretleri görülüyor. Bu durumda ateşkesin devam etmesi için belli adımlar da atılabilir. İlk aşamada bu, ateşkesin uzatılmasına yeterli bir gerekçe olabilir. Ama bütün umutlar buna bağlanamaz. Dolayısıyla savaşı geri plana atmak, bütün çabaları siyasal yönteme endekslemek, her zaman gündemde tutulacak bir oyuna kurban gitmek olur. Dayanılacak askeri güç esastır. Zaten yapılacak politika, bu güç üzerinde yükselecektir. Bu anlamda siyasal yöntem derinleştikçe askeri gücün de buna cevap verebilecek düzeyde geliştirilmesi bir zorunluluktur. Türk devletinden gelebilecek açılımların temeli ve varmak istediği hedeflerin etraflı bir tahlili şarttır. Siyasal diyalog sürecine girilse bile, bir başka boyuttan karşılıklı mücadelenin yürütüleceği, karşılıklı olarak kazanımlı çıkmaya özel bir dikkat gösterileceği unutulmamalıdır. Bu koşullarda da ne biz düşmanın çizgisine geçeceğiz, ne de düşman bizim çizgimize çekilecektir. Buna daha çok yeni mücadele biçimini içeren bir süreç gözüyle bakılmalıdır.

Şuna da dikkat çekmek zorunludur: TC ile karşılıklı direkt ya da dolaysız ilişkiler sürecine girilirse, politikleşme ve militanlaşma daha fazla önem kazanacaktır. Eskiden mesafeli ve açık savaşılırken, şimdi yeni bir düzenleme temelinde ve farklı araçlarla mücadele edilecektir. Oyuna gelmenin, komploya düşmenin ve sonuçta yenilmenin koşulları daha da artacaktır.

Her şeye rağmen olası bir açılım teşvik edilmelidir. İdeolojik hattın sağlam tutulması bir tedbirse, politik misyonun temsili de sonuç almaktır.

Gönülde yatan aslan: 'PKK'siz siyasi Kürt çözümü!'

Diğer bir seçenek daha var: PKK'yi tasfiye etmek veya marjinalleştirme pahasına bir açılım yapmak. Aslında birinci seçenek tercih edilse bile, bu ikincisi de maskelenmiş bir biçimde yedekte tutulacaktır. Birincisini, bu ikincisini başarmak için uygulamak istediklerini de not etmek gerekiyor. Şöyle ki: Kürtçe eğitim, Kürtçe TV, Kürt kimliğiyle kendini ifade hakkı gibi adımlar atılabilir. Bu **"reform"**ları kendilerinin seçeceği Kürt muhataplarla konuşacaklar. **"Şiddete bulaşmayan"** ve **"şiddeti dıştalayan"**lar temsilci olarak kabul edilecekler. Bu temsilciler, PKK'liler dışında herkes olabilecek. Hatta pişmanlık duyan, devletin Kürt planına evet diyen PKK'lilere de kucak açılacaktır.

Bir yandan bu adımlar atılırken, Avrupa ve ABD'ye siyasi açılımın başlatıldığı mesajı verilecektir. Batı'nın Kürt halkına verilmesini istediği haklar onaylanacak, böylelikle büyük tahribatlara uğrayan dışilişkiler bu yeni adımlar üzerinde düzenlenecek. Bu durumda **"istediğimiz çözümü gerçekleştiriyorum"** yaklaşımıyla ***"hepimizin aleyhinde bir çizgiye sahip olan terör örgütü PKK'ye karşı destek istiyorum"*** denilecek. Boyner'in veya Özal'ın bir zaman dillendirdiği gibi **"terör zeminini"** ortadan kaldırmayı hedefleyecekler.

Halka karşı da ilişkilerde yeni düzenlemeler geliştirecekler. Devlet ile halk arasındaki kopukluğu gidermenin yollarını bulacaklar. Eskisi gibi baskı politikasıyla değil, **"gerçek şefkat"** politikasıyla halkı PKK'den koparmaya çalışacaklar. ***"PKK'nin sizin için talep ettiklerinin daha fazlasını veriyorum; PKK terörüne destek vermeyip devlete yardımcı olursanız, bütün yaralarınızı saracağız"*** diyecekler. Diğer yandan PKK'ye sürekli operasyonlarla değil, bazı etkili nokta operasyonlarıyla yönelecekler. Ordudan çok, özel harekat timleriyle PKK'ye öldürücü darbeler planlanırken, aynı zamanda psikolojik propagandayla kadroların kafasını karıştırma, zayıflıklarına hitap etme, teslim olmalarını sağlama ve böylece ancak yer yer eylem yapabilen marjinal bir PKK'yi yaratmayı hedefleyeceklerdir.

Birinci aşama Batı'nın desteğiyle gerçekleştirildikten sonra, yine Batı'nın desteğiyle güçsüzleştirilen PKK'nin önüne seçenekler koyma inisiyatifi ele geçirilmiş olacaktır. Böylece ya TC'nin Kürtçülüğüne yatmış, ya da dışarıda mültecileşmiş bir PKK dayatılacaktır. Bu plan gereği ya yurt dışına kaçmış ya da Türkiye'de hapsedilmiş bütün Kürt bireylerine ve çevrelerine genel bir af çıkarılacaktır. Başarılabilirse bunlar partileştirilerek, PKK karşıtı politika yaptırılacaktır. Bütün legal zeminlerde yapılabilecek Kürt politikası PKK karşıtı kesimlere yaptırılacaktır.

Böylece bu aşamalı plan 2000 yılına kadar tamamlanmaya çalışılacaktır. 2001 yılına ise PKK tehlikesini tümden üzerinden atmış bir Türkiye olarak girilmesi hedeflenecektir.

TC özel savaş rejiminin asıl hedeflediği, gönlünde aslan olarak beslediği plan budur. Yani **"PKK'siz siyasi Kürt çözümü!"** Bu, çok daha ayrıntılandırılabilecek ve sistemli anlatımlara kavuşturulabilecek bir projedir. TC'nin de, Batı'nın da çokça ısrar ettikleri **"PKK ayrı, Kürt halkı ayrı"** planı araştırılırsa, yapılmak istenenlerin ne olduğu ve bunun ulusal imhamızı nasıl hedeflediği çok daha iyi anlaşılacaktır.

Bu tehlikeli plan emperyalist-sömürgeci cephenin planıdır. Varılmak istenen bir sonuçtur. Böyle bir karşı-devrimci projeye karşı bizim politikamız ve taktiğimiz ne olacaktır? Bunun başarısında ihtiyaç duyduklarımız nelerdir? Yaşam olarak, pratik olarak nasıl bir temsile muhtacız?

Sorular çok, yapılacaklar daha çok

Görülüyor ki, sürecin affediciliği yok. Sıradan ve yenilenmeyen çabalarla kurtarılacak gibi değil. Savaşa da barışa da hazırız derken, bundan anlaşılması gereken nedir? Bunun derinliğine ne kadar ulaşabilmiş durumdayız? Kaç sorumuz, kaç cevabımız bulunuyor? Savaş demek elde silah çatışmaya girmek midir? Barış demek ise, elden silah bırakmak mıdır? Hayır, bu ikisi de değil demekle yetinmek midir? Teorik ve pratik açılımı nedir?

Sorular çok. Çünkü yapılacaklar daha çok. Devrim, soru ve cevap olayıdır bir anlamda. Sorusu ve cevapları fazla olanlar başarır, diğerleri değil. Böyle bir sermayesi olmayanların ise yenilgilerinden geçilmez.

Biz, dönemin başarı imkanları ve yenilginin tehlikeli koşullarının bilincinde olarak bir çalışma tarzını, temposunu sergileyeceğiz. Geliştireceğimiz hiçbir taktik gerçeklikten kopuk olmayacaktır. Örgütleyeceğimiz çalışma planı kendi gücümüzü, dönemsel hedeflerimizi ve bunlarla birlikte düşmanın yönelimlerini ve projelerini dikkate almak zorundadır.

Esnekliğin en çok gerekliği olduğu bir dönemden geçtiğimize göre, barış zamanlarında kitleye vereceğimiz perspektif ne olmalıdır? Bu önemlidir. Mevcut kitle örgütlenmesini korumayı amaçlamak ciddi bir gerilemeye yol açar. Çözülüşün önüne geçemeyiz. Sürekli daha fazlasını hedeflemek, mevcut olanın üzerinde yeni açılımlar başarmak zorundayız. Kitlenin politikleştirilmesi hem tarihsel, hem de güncel yönleriyle yetkinleştirilmek durumundadır. Devrim ve karşı-devrim cephesindeki olası gelişmeleri neden ve sonuçlarıyla anında kitlelere mal edeceğiz. Neler oluyor, nereye gidiyor konusunda halkı aydınlatacağız. Hem kendimizi, hem de karşımızdaki gücü anlatacağız. Kitleyle tam bir devrim ortaklığını yaratacağız. Bunu başardığımız oranda düşmanın sinsi veya görünmez oyunlarını boşa çıkarabileceğiz.

Siyasal cephede bunlar olurken, askeri alan da öneminden hiçbir şey yitirmeyecektir. Siyasal cephenin güvencesi, ordulaşma cephemizdir. Bu tersinden de geçerlidir. Yani askeri cephenin güvencesi de iyi işleyen bir siyasal cepheleşmedir. Öyle bir askeri güç düzenlemesine ulaşacak, öyle sıkı bir ordulaşma gücünü yaratacağız ki, düşmanın komplosu devreye girdiğinde ve hatta belirti gösterdiğinde anında harekete geçecek ve çok sert darbeleyeceğiz. Boşluk ve zayıflık neredeyse orada yüklenip olası düşman geçitlerini kapatacağız.

Burada önemli olan düşmanın neden böyle sinsi ve imhacı olduğu değildir. Bizim her şeyin bilincinde olmamız ve her şeyde hazır beklememizdir.

Almanya TC'yi daha fazla destekleyecek

16 Mart günü yurtsever kitlemiz yasaklara rağmen bulunduğu bölge ve ülkelerden Dortmund'a aktı. Alman polisinin engellemesi kazanımlara dönüştürüldü ve Avrupa cephesi için güçlü bir başlangıç yarattı. Bir canlılık bir hareketlilik ortaya çıkardı. Şimdi bunun beraberinde getirdiği yeni bir görev vardır: Bu hareketlilik nasıl örgütlenecek, ne açılımlara nasıl zemin yapılacak, en önemlisi de nasıl süreklileştirilecektir? Bunların pratik sahadaki cevabı, bu yeni görevin başarısını belirleyecektir.

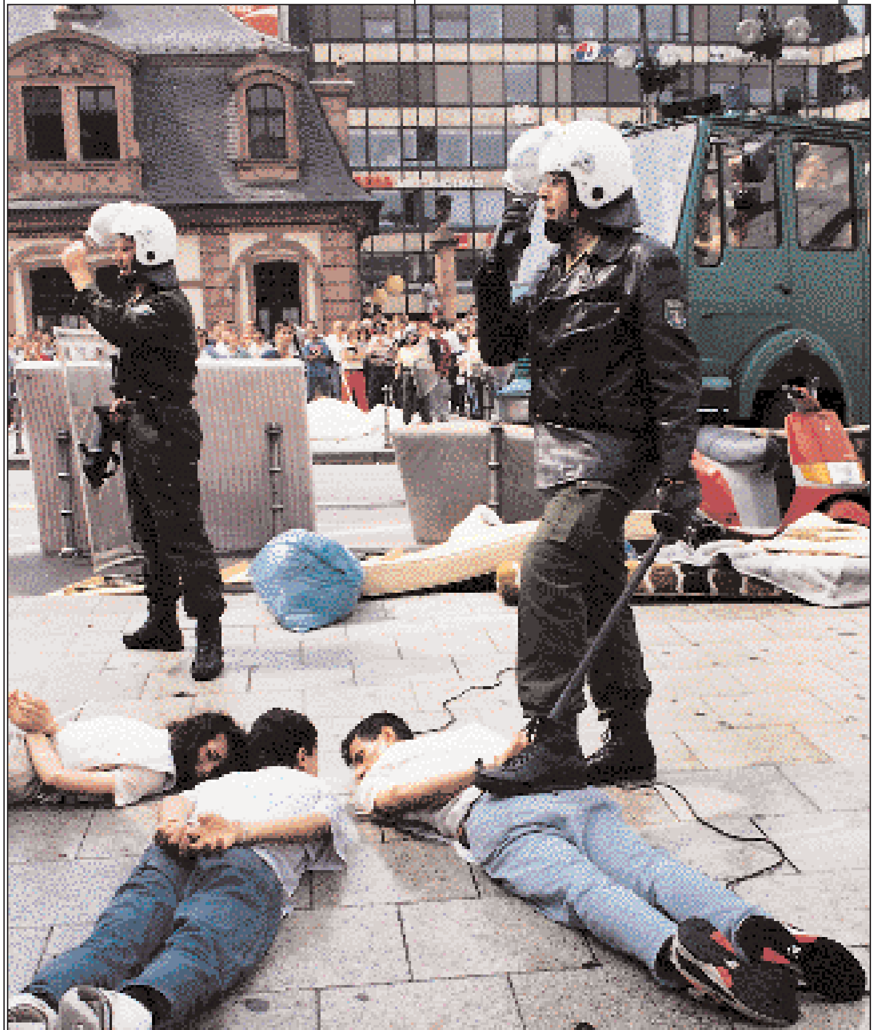
Avrupa'daki yurtseverler, ulusal kurtuluş mücadelesine sahip çıkacaklarının kararlılığını sergilediler. Alman devleti güvenlik teşkilatlarını harekete geçirmesine rağmen, Kürt kitlesini durduramadı. Yurtseverler, Alman polis gücünü dize getirdi, titretti. Her türlü baskıyı, zoru ve tutuklamayı göze aldı. Korkan, kaygılanan ve çaresizleşen Alman polisi oldu. Almanya neredeyse bütün şehirlerde binlerce polis gücüyle, korkulu günler yaşadı. Tarihinde tanık olmadığı bir direnişle karşılaştı.

Bir kez daha ortaya çıkan gerçek, bu militan ruhlu kitleye dayanmakla, başarı üstüne başarının kazanılabileceğidir. Tek sorun öncülükte düğümlenmektedir. Doğru önderlik taktikleriyle, politik perspektifleriyle Alman devleti karşısında da büyük caydırıcı güç olunabilir. Yine Almanya'nın Türk özel savaş rejimine destek sunan keyfi uygulamaları önüne set çekilebilir. Bunun çalışma tarzı ve zengin yöntemleri vardır. **"Kitlede güçlü bir canlanma ortaya çıktı"** diye üzerine yatılmamalıdır. Umutlar buna bağlanmamalıdır. Kaldı ki, Alman polisinin zor uygulamaları, yasakçı ve anti-Kürt politikası sonucu böyle bir eylemlilik yaşandı. Her zaman bu türden eylemlilikler ortaya çıkmaz. O zaman ne olacak? Kitleyi canlandırmanın başka yolu yok mudur? Kürdistan'daki gelişmeler ve yeni sürecin görevleri, sürekli bir canlılık için yeterli değil midir? Şimdiki ve daha sonraki olası gelişmeler umut verici, günü gününe heyecan verici değil midir? Bu konuda bir kez daha düşünülmelidir. Kendi politikamızı, örgütlenme görevlerimizi ve hedeflerimizi Alman politikasına göre ayarlayamayız. Elbette bu politikanın olası yönelimlerini anı anına takip edip, tedbirlerimizi sağlamlaştıracağız. Ancak hedeflerimizi ve planlarımızı Kürdistan'a göre belirleyeceğiz ve buna cevap olabilecek bir başarıya göz dikeceğiz.

Alman politikasına gelince, öncelikle TC'nin yeni dönem politikasına daha fazla destek sunacağını tespit etmek gerekiyor. Türkiye'nin içinde çok tehlikeli oyunların da olduğu olası siyasi açılımlarının amacına ulaşması yönünde bir Kürt politikasını geliştirecektir. Özellikle diplomatik alanda Türkiye'ye siyasi destek sunacaktır. İşbirlikçi ve PKK karşıtlarından oluşan çevreleri, örgütleri PKK'yi etkisizleştirme temelinde muhatap durumuna getirecektir. Bu arada özel savaş rejimi ve onun propaganda kolu olan sömürgeci medya Alman politikasını eskisinden daha fazla tavizlerle kışkırtmaya çalışacaktır. İşbirliği daha üst boyutlara vardırılacaktır. Eski OHAL valisi ve yeni Devlet Bakanı Ünal Erkan bunun için Almanya'ya gitti. **"PKK Dosyası"**nı sunduğu görüşmelerde PKK'ye karşı yapılabilecek işbirliği üzerinde duruldu. Alman istihbarat örgütlerinin Türkiye'nin yurt dışındaki özel savaş kollarıyla, MİT'e bağlı istihbarat birim ve kurumlarıyla organizeli provokasyon ve komplolar planlandı. Nitekim, Ünal Erkan'ın ziyareti ardından Türk özel savaş medyası, PKK'ye, Başkan APO'ya ve Kürtlere karşı aşağılık bir biçimde karalama kampanyasını başlattı. Son günlerde **"Almanya, Şam'dan Apo'yu istedi"** yönünde spekülasyon yapmaları, bu kampanyanın ve yeni dönemin Türk-Alman işbirliğinin bir parçası olarak gündemleşti. Özgür Politika gazetesinin bu olayın asılsız olduğunu ortaya çıkarmasından da anlaşılacağı gibi, PKK'ye karşı uluslararası sahada çok kapsamlı bir tecrit politikası uygulanmak ve başarıya ulaştırılmak isteniyor.

Sonuç olarak: Sömürgeci Türk devleti, şimdiye kadarki politikalarının iflası üzerinde yeni bir atak başlatma amacındadır. Yunanistan'a yapılan önkoşulsuz diyalog çağrısı, bu atağın bir adımıdır. Şüphesiz bahsettiğimiz bu atak, olumlu anlamda anlaşılmamalıdır. Türkiye eskisi gibi ordusuyla, zor gücüyle tehdit etmiyor. Yanıltıcı bir taktiğe başvuruyor. Ordu gücünü gizleyerek, politik yöntemlerle dış güçleri ve kamuoyunu aldatmaya çalışıyor. Kürdistan halkını ve mücadelesini, şiddet yöntemiyle bitiremeyeceğini anlayınca, şimdi politik yöntemlerle bitirmeyi deniyor.

Bu noktada PKK'nin temsil ettiği Kürdistan devrim cephesinde yer alanlar, hiçbir dönemde olmadığı kadar gerekli olan yüksek politikaları iyi öğrenmeli, iyi tanımalı ve iyi uygulamalıdırlar. Şimdiye kadar politik yöntemler de devrede olmakla birlikte, ağırlıklı olarak savaş yürüttük. Bu savaş yılları içinde inanılmazı gerçekleştirdik. Sadece Türk egemenlerine karşı değil, dünya egemenlerine karşı da mucizevi başarılar sağladık. Bundan sonra önümüze yeni bir sınav çıkıyor. Bu sınavda sadece savaş yoktur, bir o kadar da politika vardır. Savaşta kazandığımız gibi politikada da kazanacağız. Savaşta gösterdiğimiz başarıyı politik yöntemde başarıya dönüştüreceğiz. İmkanlarımız sonuna kadar var. İdeolojimiz ve yol gösteren perspektiflerimiz güçlü. Eğer bu sınavı da başarırsak, zafer bizim olacaktır.

Halkımızın tarihi, teslimiyet ve ihanet örnekleriyle, büyük direniş ve kahramanlık örneklerinin iç içe yaşandığı bir tarihtir. Ülkemiz son derece zengin, jeopolitik ve stratejik açıdan önemli bir coğrafyada yer aldığı için, tarih boyunca sürekli bir savaş alanı olmuştur. Kürt halkına sırasıyla Perslerden tutalım Makedonyalılara, Arap ve Sasanilerden sürekli maruz kaldığı işgal, istila, katliam ve talan hareketlerine rağmen, bugün hâlâ yaşayan bir halk konumundaysa, bunu tamamen cefakar, direnişçi ve kahraman özellikleri olan bir halk olmasına borçludur. Kesin olan diğer bir şey ise, Kürt halkı bunca direnme ve kahramanlıklara rağmen, her türlü kölelik zincirlerini kıramayıp bağımsız ve özgür geleceğini yaratamadıysa bunda işbirlikçilik, teslimiyet ve ihanetin belirleyici düzeyde bir rol oynadığıdır. Öyle ki, Kürt ulusu ne zaman kendi kaderini ellerine almak için başkaldırmışsa, kendi bünyesindeki ihanete de başkaldırmış ve ihanet uğursuz rolünü oynayarak yenilgilerin zeminini hazırlamıştır.

Hamidiye Alayları

Bilindiği gibi yüzyılımızın başlarında üzerinde ise korkunç bir baskı ve talan politikası kendisini gösterecekti. Nitekim gerçekleşen de, direnen yoksul halkın, bu hain çeteler tarafından soyulup soğana çevrilmesi olmuştur. Yerel çatışma ve savaşlarda elde edilen ganimetlerin alaylara bırakılması kararı, bu alayların daha da teşvik edilmesini, sınır tanımaz baskı ve terörle halka yönelmesini beraberinde getirdi. Ne var ki, sınır boylarında Balkan başlamıştı. Bunun yanında büyüyen yağma ve talan nedeniyle halkın tepkisi de yoğunlaşmaktaydı.

Bu tasfiyede rol oynayan diğer bir etken ise, Osmanlı ordusunda görev yapan bazı Kürt komutanlarının Hamidiye Alayları'nın Abdülhamit'in dayattığı ihanetin anlamını artık bilince çıkarmaya başlamalarıydı. Özellikle Ermeni katliamları, Hamit Bey gibi Kürt önde gelenlerini Kürdistan'ı yeniden fethetmeyi önlerine bir hedef olarak koyacak duruma geldikten sonra, “Kürt giysileriyle meclise gelmek” suçlamasıyla (ki bunu kendisinden isteyen de Mustafa Kemal'den başkası değildir) ilk idam sehpasına gönderilenlerden oldu. Sehpada “Yaşasın Kürt Milleti” diye bağırdı Hasan Hayri ancak, tıpkı Abdülmecit Bey gibi iş işten geçtikten sonra...

ten vazgeçip karşı direnişe geçme noktasına gelirse, işte o zaman işbirlikçilik ve ihanetin karşılığı da doğrudan darağaçları, sürgünler, zindan olmuştur. Bu bakımdan halk tarihimizde açık ve net olan, yüzlerce kez kanıtlanan gerçeklik; ihanetin, halk düşmanlığının hiçbir biçimde yaşama hakkına kavuşmadığı, bilakis bunun bedelinin çok ağır ve kötü bir biçimde ödendiğidir. Çünkü işbirlikçilik ve ihanet hiçbir zaman ne onu kullanan güçlerce ve ne de saldırtıldığı halk tarafından benimsenmiş, affedilmiştir. Onursuzluğa düşmanın kendisi bile prim vermez, güven duymaz.

Çeteciliğin oluşumu ve çözülme süreci

Bugün Kürdistan'da tarih bir yönüyle adeta yeniden tekerrür etmektedir. Halk düşmanlığının bedeli yine aynı kötü akibetle sonuçlanmaktadır. Fakat en sıradan ve en insani bir çıkarı dahi TC ile çakışmayan örgütsüz ve bilinçsiz bazı kesimlerin bundan ya hiçbir sonuç çıkarmadığı, ya da kendi gerçekliğini daha yeni anlamaya başladığı görülmektedir. Kürt halkının tarih bilinci, yüreği kirletilmiş, tutsak alınmış, dumura uğratılmış, kendisi için düşünen ve üreten bir konumdan

Koruculuğun çözülüşü

TC, Güney Kürdistan'daki korucuların Körfez Savaşı sırasında patlak veren ayaklanmada nasıl saf değiştirip, Saddam'a karşı harekete geçtiklerini çok iyi bilmektedir. Yine Kuzey'de köy korucularının giderek çözüldüğü ve devrimin etkisine girdiğini de anlamış durumdadır.”

Osmanlı İmparatorluğu, miadını doldurmuş, gelişen kapitalizm karşısında direnme ve dayanma gücünü tümüyle yitirmiş bir durumdaydı. Boyunduruk altındaki halklar dört bir yandan başkaldırıyor, bağımsız ve özgür varlıklarını kazanmaya yöneliyorlardı. Osmanlıcılık artık rağbet görmüyor, halklar kendi ulusal kimliklerine sarılıyorlardı. Bu gelişme karşısında Osmanlı İmparatorluğu önünü alamadığı bir çözülme sürecine girmişti. Bunun doğal bir sonucu olarak ekonomik, siyasi ve askeri açıdan güçten düşmüş, hakimiyetini yitirmiş ve içerisinden çıkamadığı büyük açmazlar yaşıyordu. İçinde bulunduğu bu durum nedeniyle Osmanlı'nın kendini yaşatabilmek için Kürtlerin desteğine büyük ihtiyacı vardı. Bunun üzerine Kürdistan'a müfettişler gönderen Abdülhamit, gelen raporlarda Kazaklar'ın Ruslar tarafından örgütlenmesine benzer bir örgütlenmenin Kürtler için de zorunluluğunu gördü. Bundan hareketle Abdülhamit, İbrahim ve Kerim paşaların yardımıyla sonradan **“Hamidiye Alayları”** olarak isimlendirilen yerel bir milis gücünün örgütlenmesine girişti. Bu alaylara başta “Aşiret Alayları” daha sonra ise “Süvari Alayları” denildiyse de, sonuçta ismini kurucusu Abdülhamit'ten aldı.

Abdülhamit'in amacı, merkezi yönetimi güçlendirerek yeniden tesis etmek, hükümeti Kürdistan'da devlet yönetimi olarak daha çok tesirli hale getirmekti. Ermeni ve diğer halklara karşı silahlı bir güç örgütlemiş olarak yeni ve kendi lehinde bir siyasal-toplumsal denge oluşturmaktı. Diğer taraftan Kürtler sınır tarafında Osmanlılar için savaşacak, gerektiğinde diğer parçalardaki Kürt halkına karşı da Osmanlı adına savaşacaktı. İçte ise Ermeni halkını kılıçtan geçirecekti. Böylece Osmanlı'nın kendini yaşatmak için geliştirmeye çalıştığı panislamizmin yayılma olanağı doğmuş olacaktı. Kürtlere de Ermeni, Rum vb. halklardan düşman kazandırılacaktı. Ayrıca Kürtlerden asker toplamak mümkün olabilecek ve Hamidiye Alayları'nın talan yoluyla elde ettiği gelirlerin yanısıra, halkı ağır vergilendirme gibi yollarla yeni bir ekonomik kaynak elde edilecekti. Öngörülen bu amaçları gerçekleştirmek için bu politikayı uygulamak, Osmanlı egemenliği açısından hayati önemdeydi.

Bu alaylara katılmayan aşiretlerin ve Rus cephelerinde en çok ölenler de yine bunlar ve yoksul Kürt halkından başkası değildir. Kuruluş amaçlarına bakıldığında, Hamidiye Alayları'nın Osmanlı entrikacılığına bağlı olarak halkları hem kendi içinde, hem de birbirine karşı düşman etmenin tipik bir politikası olduğu rahatlıkla görülmektedir.

Sarıkamış yenilgisinden sonra Enver Paşa'nın Osmanlı hanedanına ilettiği bilgi oldukça ilginç ve çarpıcıdır; *“Sarıkamış çatışmasına dıştan bakarsak yenildik sayılır, fakat gerçekte ise muzafferiz. Çünkü Sarıkamış ormanlarından Erzurum'a kadar uzanan yollar üzerinde onbinlerce Kürt gencinin cesetlerini bıraktık” demektedir.* Aynı dönemde Abdülhamit kendini Kürtlerin babası ilan etmiş, diğer yanda ise onbinlerce Kürt de böyle acımasızca katledilmiştir. Osmanlı'nın “baba” rolünün Kürt halkı için başka bir anlam ifade etmesi de zaten düşünülemezdi.

Hamidiye Alayları tamamen Osmanlılar'ın çıkarları temelinde örgütlendirilmişti. Kürt beyleri ve hatta sözde okumuşları bile Hamidiye Alayları'nın komutanıydılar. Geçmişte suç işlemiş olanlar da Osmanlı'ya hizmet ettikleri sürece affedilmişlerdir. Örneğin Karakeçi aşireti reisi devlet nezdinde kaçak bir eşkiya ve suçlu biriyken, Balkan Savaşı'na katılacağını söyleyince bir elinde padişah fermanı, diğer elinde sancaklarla binbaşı üniforması giydirilerek bir Hamidiye Alayı'nın başına getirilir.

1908'de II. Meşruiyet'in ilanından sonra Hamidiye Alayları'nın statüsü de tartışılmaya başlandı. Dersim isyanının bastırılmasından dolayı, Hamidiye Alayları'nın kurucularından M. Zeki Paşa'nın mahkemeye verilmesiyle çözülme ve silahsızlandırma süreci giderek hızlandı. Çünkü ihanet artık rolünü tam oynamaktan uzaklaşmıştı. Dolayısıyla artık her türlü tasfiye biçimleri gerekli ve kaçınılmazdı. Zaten işbirlikçi silahlı Kürt birliklerini denetlemek de güçleşmeye oldukça düşündürtmüştü. *“Ermeni zaferi karşısında nihai zafere ulaşıldığı günde herkes kutlama yaparken Halim Bey hayli üzgün olarak çadırında oturuyordu. Mehdi (Şeyh Sait'in kardeşi) yanına oturup Halit'e yüzünün niçin asık olduğunu sordu. Biraz üsteledikten sonra Halit Bey Mehdi'ye, 'bugün bizim gırtlağımızı kesecek olan kılıcı biledik'* demişti. Gerçekten de Osmanlı yönetimi Kürtler üzerinde bu tarihten itibaren topyekün ve büyük bir zulüm uygulamaya başladı. Öyle ki, bu zulmün ilk hedefi ve kurbanları ise “devletine” olan bağlılık, güven ve itaatle daha kaygısız ve sözde “güvenlik” içinde evinde, köyünde oturan işbirlikçi, hain, kişi ve kesimlerdir. Osmanlı'da, daha sonra ise TC'nin kuruluş yıllarında olduğu gibi, bugün de köy korucuları ve işi bitmiş işbirlikçi, itirafçı hainlere hiçbir merhamet ve insaf duygusu taşımadan her türlü katletme örneklerini sergilemek onların klasik politikalarındandır. Günümüzde çözülen çeteciliğe ve köy korucularına karşı TC'nin yaklaşımını daha iyi anlamak için tarihten çarpıcı bazı örnekler vermek yararlı olacaktır.

İhsan Nuri Paşa, Osmanlı-Rus Savaşı'nda miralay rütbesiyle Osmanlı adına savaştırılır. Daha sonra, zulme ve sürgüne uğrayan, işbirlikçilik yaptığı süreç içerisinde diğer aşiretleri de ya Osmanlı'nın hizmetine koşturan, ya da etkisizleştiren Sipikan aşiretinin reisi Abdülmecit Bey'in hikayesini acı acı anlatır. Sonu, yine kendisi gibi bir başka hain tarafından kurşunlanarak öldürülmek olan Abdülmecit Bey, başına gelenleri anlattıktan sonra *“ah, bu Osmanlı'nın ne alçak olduğunu anladım, ama iş işten geçti”* der. Yine kuruluş döneminde TBMM'de Dersim mebusu olarak yer alan ve merkezi hükümetin henüz zayıf olduğu dönemde kemalizmden medet umarak kendi halkına karşı işbirlikçiliği temsil eden Hasan Hayri'nin durumu da hayli ibret vericidir. Çünkü kemalistler iktidarlarını sağlamlaştırdıktan ve artık

Yine Dersim ayaklanmasında oynadığı rol ile büyük hain Reber'in durumu bilinmektedir. Dersim ayaklanmasının önde gelen liderlerinden Ali Şer'i öldüren Reber, Türk devleti yaşam hakkını elinden alıncaya kadar bir an olsun yaptığı korkunç ihanetin ne demek olduğunu anlayamadı. Nuri Dersimi, Reber'in durumunu ve sonunu **“Kürdistan Tarihinde Dersim”** isimli eserinde şöyle aktarır: *“Abdullah Alpdoğan'ın tertip ettiği plan, Seyit Rıza'nın idamıyla ikmal edilmiş olduğundan sıra Reber'e gelmişti. Ordu emrinde hizmet gördürülen, amcasının ve bütün Dersim'in felaketine sebep olan hain Reber, düşman hesabına yaptığı hizmetlere mükafat olarak, bizzat düşmanın, yani Türk genelkurmayının emriyle Teştak mevkiinde oğluyla birlikte kurşuna dizilmiştir. Türkler Reber'i kurşuna dizdikten sonra, Tahami köyündeki evini işgal ederek, milletin kanı pahasına Türk istihbaratından alıp biriktirdiği binlerce lirayı müsadere ve karısına birçok işkenceler yaptıktan sonra ailesini de batı vilayetlerine sürgün etmişlerdir.”* Cemile Çeto'nun ihaneti ve TC'nin eliyle cezalandırılması da Reber gibilerinden hiç de farklı değildir. Von Bruner bu durumu şöyle aktarır: *“...Türk takviye birlikleri geldiğinde Emine Perihan bunlara katılarak, onlarla birlikte Reşgotan'a saldırdı. Cemile Çeto da isyana karşı saldırı davetine olumlu yanıt verir ve Cemile Çeto Diyarbakır cephesinden Türk birliklerine katılır. 1916'da Diyarbakır'da Mustafa Kemal'in yandaşlarından olan reislerden biriydi. Buna karşı isyandan sonra diğer liderlerle birlikte o da mahkemeye çıkarıldı ve asıldı.”*

Hiç kuşkusuz bunlar tarihte yaşanan sayısız örneklerden sadece birkaçıdır. Kürdü Kürde kırdırtma, iç ihanet tarih boyunca ve sürekli halkımızın kalbine saplanan zehirli bir hançer olmuştur. Bu hançer ne zamanki işlevini yitirir, artık sahibine ya çok faydalı olmayacak duruma gelir, ya da kendi halkına yönelmek-

çıkmış, sömürgeci egemenler için savaşan ve üreten bir konuma sürüklenmiştir. Bu da bir halkı sömürgeci esaret, zulüm çemberinde tutmanın en kolay ve en etkili yoludur. Bunun içindir ki, Türk egemenleri bu politikayı Kürtler üzerinde başından beri ve günümüze kadar oldukça bilinçli ve acımasız bir tarzda uygulamaktan geri kalmamışlardır. Bu amaçla her türlü bölgesel, mezhepsel vb. çelişkileri kullanarak, Kürt halkını ülkesiyle birlikte parçalayıp bölüştükçe, daha kolay yönetme imkanlarına sahip oldular. Halkımızı neredeyse atomlarına kadar parçalayıp birbirinin kökünü kazıyacak bir duruma getirmek istediler. Buna hizmet eden birçok ideolojik, siyasi, askeri yönlendirme ve örgütlendirmeler de geliştirdiler. Sonuçta Kürt halkı adeta kendi kendini vuran, zehirleyen, bitiren bir konuma getirildi. Nitekim Kürtlerin keklik soyuna benzeştirilmesi boşuna değildir. Acı da olsa tamamen bir gerçekliği ifade etmektedir.

PKK önderliğinde Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi, uyuyan bir devin uyanışını, ayağa kalkışını sağladı. Kürdistan halkı yüzyıllar boyu kaybettiği her şeyini, insanlığını, kimlik, halk değerleriyle birlikte vatanını ve geleceğini yeniden kazanmanın savaşımına girişti. Bu savaş aynı zamanda TC ve Türk egemenlerinden bin yılın hesabını sorma anlamını taşır. Kürdistan halkı ya kendine ait olan her şeyi yeniden kazanacak, ya da bir daha dirilmemek üzere tarihe gömülecekti; bu anlamda girişilen savaş tamamiyle bir varlık-yokluk mücadelesiydi.

Türk sömürgeciliği uyanan bu devin karşısında şaşkına dönmekten kendisini kurtaramadı. 1984'ün 15 Ağustos'unda Eruh ve Şemdinli eylemi ile taraflar arasında büyük bir hesaplaşma süreci de başlamış oluyordu. Bu durum karşısında Türk sömürgeciliği, yine Kürdü Kürde boğazlatıp, savaşı içselleştirmeyi esas aldı. PKK önderliğindeki Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı ilkin sivil ajan-muhbir ağını örgütlemeye çalıştıysa da, gerillanın süreç içerisinde geliştirdiği ve giderek güçlenen yönelimleri karşısında bu sivil ajan-muhbir ağı fazla dayanamadı. Daha 1983 yılında, Uludere'de Helo Heci'ye karşı (dönemin en etkili muhbirlerindendi) gerçekleştirilen bir eylemle bu örgütlenme hızla çö-

zülmeye gitmekten kurtulamadı. Gerilla hareketi gelişip Kürdistan halkında derin bir siyasallaşma, ulusal bilinçlenme, halk uyanışı ve örgütlenmeyi geliştirdiği oranda, TC de özel savaş yöntemlerini artan bir çaba ile devreye sokmaya başladı. 1986 yılından itibaren temel bir hedef olarak köy koruculuğu sistemini örgütlendirmeyi önüne koydu.

Sömürgeci-işgalci ordunun erkenden yıpranmasını önlemek, savaşı Kürdistanlılaştırmak, Kürdü Kürde kırdırtmak, ulusal birlik ve bilinçlenmeyi önlemek amacıyla köy koruculuğu geliştirildi. Köy koruculuğunun oluşturulmasında Kürt halkının örgütsüz, eğitimsiz, bilinçsiz oluşu ile açlık ve yoksulluk durumunun son derece ustaca kullanıldığını belirtmek gerekiyor. Koruculuk, Kürdistan'ın tarihsel ve toplumsal geriliği bir avantaj ve zemin olarak değerlendirilip yukarıdan tabana doğru yayılan bir ağ gibi ülkenin her tarafında örgütlendirilmeye çalışıldı. Yine koruculuğun örgütlendirilmesinde Kürt işbirlikçiliği de ihmal edilmedi. Yeri geldiğinde ikna yöntemlerine başvurularak, yeri geldiğinde tehdit ve ekonomik çıkar karşılığında aşiretler birer birer teslim alınmaya çalışıldı.

Kürdistan'da ihaneti örgütlemenin bir tarihsel-toplumsal zemini vardı. Bunun yanında haini bol olan böyle bir ülkede ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesi karşısında, elbette ki çıkar ve egemenlikleri sarsılan bazı sosyal kesimler olacaktı. İşte TC'nin asıl olarak dayandığı güçler de bunlar oldu. Sonuç itibariyle PKK hareketine ve Kürt ulusuna silahını doğrultan onbinlerce çete örgütlendirildi.

Kürt ulusu ve PKK hareketine karşı silah kullanarak tarihin en lanetli suçunu işleyen bu çete örgütlenmesinde yer alanlar, kendi içinde homojen, tek sınıftan veya aynı ekonomik-sosyal yapıdan gelmiyorlardı. Bunları genel olarak üç ayrı kategoride değerlendirmek mümkündür. Birincisi: Ekonomik ve sosyal olarak çıkarlarını TC sömürgeciliğinde bulan ulusal hain ve çeteciliği gönüllü kabullenen kesim. Bunlar genellikle bazı feodal aşiret ağa ve reisleri olmaktadır. İkincisi: Aldatılarak, korku ve zor yoluyla örgütlendirilen kesim. Bunlar hem doğrudan TC'nin ağır baskısını yaşamış, hem de üzerinde ağa-aşiret reislerinin baskıları eksik olmamıştır. Aşiret reisleri bunların sırtından ek maaş-rant elde etmiş ve koruculuğun yaygınlaştırılmasında adeta öncülük yapmışlardır. Üçüncüsü: Hem ekonomik nedenlerden, hem de baskı ve aldatılarak örgütlendirilenler. Bunlar başlangıçta içerisine çekildikleri ihanetin bilincinde olmayıp, TC'nin yalan propagandasına kanmış, PKK gerçekliğini bilmediğinden "terör" demagojisinin etkisine girmişlerdir.

Böylece PKK hareketine karşı oldukça kirli ve bir o kadar da zorlu bir savaş cephesi oluşuyordu. Buna karşı geliştirilecek taktik ve politikalar son derece etkili, sonuç alıcı olmalıydı. Bu çerçevede PKK başından itibaren politika düzeyinde koruculuk olgusunu tarihsel ve sosyal dayanaklarıyla doğru çözümlemiş ve onu dağıtacak, hiç değilse etkisiz kılacak yaklaşımların sahibi olmuştur. Ancak bu politikanın taktik ve pratik öncülük tarafından yetkin, yaratıcı bir uygulama gücüne kavuşturulduğunu söylemek zordur. Pratik öncülük düzeyinde sergilenen yetmez pratikler nedeniyle, kimi bölgelerde koruculuğun bitirilmesine değil, objektif olarak palazlanmasına zemin hazırlayan yönelimler bile söz konusu olabilmiştir. Mahkum edilen bu pratiklerin oldukça tahribat yarattığı bilinen bir husustur. Koruculuğun ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında nasıl tehlikeli bir rol oynadığı süreç içerisinde daha da iyi görüldü. Denilebilir ki, gerillayı en çok zorlayan, kendisiyle uğraştırıp savaştırmak zorunda bırakan korucular olmuştur. Aynı şekilde gerilla karşısında özel savaş birliklerine göre daha çok etkili olabildiklerini de belirtmek gerekir. Coğrafyayı tanımaları ve yerel güçlerden oluşmalarından dolayı, TC ve özel savaş kurmaylarına oldukça avantajlı bir durum sağladıkları bilinen bir gerçektir. Öyle ki, TC'nin hem istihbarat, hem keşif ve hem de en öncü vurucu güçleridirler.

PKK elbette ki, zorunlu olarak bu hain güçlere karşı uzun süreli ve şiddetli bir savaş tarzı geliştirmek durumundaydı. Kuşkusuz şiddetin yanısıra ikna ve her türlü tasfiyeyi tamamlayıcı politik yaklaşımlarla koruculara yönelik birkaç kez silahlarını bırakma ve teslim olmaları yönünde çağrılarda bulunuldu. Bu doğru yaklaşımın kuşkusuz olumlu sonuçları görüldü. Fakat koruculuk hâlâ ciddi bir silahlı güç olarak ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında saf tutmaya devam ediyordu. TC, PKK'nin geliştirdiği savaş ve af çağrılarına sürekli kışkırtma, provokasyon, anti-propaganda, daha fazla ekonomik çıkar ve birçok vaatlerin yanısıra, bir de baskı ve zor yoluyla çeteciliği daha da yaygınlaştırmaya çalışarak kendi tavrını geliştirdi. Devlet tarafından suçlu görülüp aranır durumda olanlar bile PKK'ye karşı silahlanmak koşuluyla affedildiler. Giderek PKK'nin kitle tabanı ve yurtsever kesimler baskıyla, zorla, tehditle silahlandırılmaya çalışıldı. Silahlanmayı her şeye rağmen reddeden köyler insafsızca yakılıp-yıkıldı. Güdülen amaç, halkı PKK'ye düşman haline getirip savaşı içselleştirmekten başka bir şey değildi. Ama diğer taraftan gönülsüz ve zoraki silahsızlandırılan, TC tarafından güvenilmeyen, ihtiyatlı yaklaşılması gereken kesimler olarak değerlendirildi.

Politika; çetecilik içinde yer alanları üretimden tamamen koparıp toplum içine salmak, terör, baskı yoluyla kitleleri sindirmek ve bu güçleri birer baş belası durumuna getirmekti. Her şeyleriyle TC'den aldıkları maaşa bağlanan bu kesimde büyük bir ahlaki çöküntü, yozluk ve her türlü geleneksel halk değerlerinin aşınmaması elbette ki mümkün değildi. Nitekim basına da yansıdığı gibi kız kaçırma, halkın namusuna göz dikme, korkusuzca ailesel çatışmalara girme, hırsızlık, talan, uyuşturucu kaçakçılığı vb. gibi birçok yozluk geliştirildi.

Korucuların bu düştüğü ahlaki çöküntü içinde kendi aile yapıları da etkilenmektedir. Bunun en çarpıcı örneği babasının korucu olmasını reddeden ve bunu kaldıramayan bir kızın intihar etmesidir. Korucu aileleri bile çeteciliği kabul etmemişlerdir.

Elinde silahı olan her bir çete, istediği gibi konuşmak, savaşmak, terör estirmek serbestisine sahipti. Tıpkı Hamidiye Alayları'nda olduğu gibi, köy korucuları da halkın malına, canına el atıp dilediklerini kadar baskı ve talan geliştirebilecek ekonomik finansmanı bir de bu biçimde sağlayabileceklerdi. Devlet bu güçleri böylece tepeden-tırnağa kadar silahlandırıp, inisiyatif ve yetki tanıyarak baştan aşağıya suça bulaştırıp ve kendine daha çok muhtaç, minnet borcu içinde tutuyordu. Bunların hepsi, birer özendirme ve aynı zamanda bir taşla birkaç kuş vurma politikasıydı.

Ancak savaş öğreticiydi, bedelleri çok ağır ve sancılı da olsa PKK, insanlığın katledilmek istendiği topraklarda insanlığı yeniden yaratma ve kurtarma savaşı veriyordu. Bundan herkes nasibini almak zorundaydı. Bu savaşta onbinlerce insanımız katlediliyor, yüzbinler işkenceden geçirilip zindanlara dolduruluyordu. Halkımız yerinden-yurdundan sürgüne tabi tutuluyor, göç ettiriliyordu. Binlerce köy yakılıp-yıkılıyor, doğal güzelliklerimiz kirli savaşın tahribatından kurtulamayıp ülkemiz adeta harabeye çevriliyordu. Ve savaş her şeye rağmen, halkımızın yiğitçe direnme ve savaş gücüyle gelişiyordu.

"Yapılan genel seçimlerde görüldüğü gibi, koruculuğun en çok yaygın olduğu Şırnak-Hakkari'de ve Kürdistan'ın daha birçok alanlarında HADEP birinci parti olmuştur. Türk sömürgeciliği bu seçimlerden bu anlamda elbette ki, önemli bazı sonuçlar çıkarmıştır. Son gelişmeleri de görerek, koruculara yönelik geliştirdiği politikalar çeteciliğin daha da çözülmesini beraberinde getirmiştir."

Savaşın uzaması ve halkımızın her gün yeni mevziler kazanarak mücadeleyi yükseltmesi Türk sömürgeciliğinin ekonomik gücünü zayıflatarak adeta çökertme noktasına getirdi. TC'nin ekonomik, siyasi, askeri politikalarını ciddi biçimde zorladı. Özel savaş politikaları giderek iflas noktasına geldi. TC, emperyalizmden, bütün gericilikten aldığı güçle son noktasına kadar yüklenmesine rağmen, hiçbir sonuç elde edemedi. Bırakalım sonuç almayı, PKK hareketi gerek örgütsel, siyasi, askeri olarak, gerekse bütün bu alanlarda derinliğine ve genişliğine daha büyük bir yayılma, gelişme göstererek büyük bir güç durumuna geldi. Daha büyük siyasi ve askeri ordulaşma, daha çok halklaşma, Kürt halkını giderek bir devletleşme sürecine getirdi.

Özellikle 1995-96 yılı içerisinde Güney Kürdistan'da artık yenilmez, yıkılmaz bir güç, otorite ve önderlik durumuna geldiğini her düzeyde kanıtladı. Bu temelde KDP'yle karşılıklı bir ateşkes sürecine girildi. TC'ye karşı ilan edilen ateşkesin Güney'deki ateşkesle zamandaş olması, PKK'nin inisiyatif gücünü, doğru ve sonuç alıcı politikalarını gösteren önemli gelişmelerdi. Kürdistan'ın sömürgeci güçler tarafından zoraki paylaşılması, meşru olmayan ve yapay sınırlarla parçalanmasına karşılık bu suni sınırlar giderek yıkılarak ülkemizin ve halkımızın birliği ve bütünleşme süreci gelişti. PKK, Kürdistan'ın bütün parçalarında tartışmasız önder bir güç oldu. Ekonomik, askeri ve siyasi gücünü Güney'de ve Kuzey'de kurtarılmış bölgelere yönelerek ortaya koydu. Bu temelde uluslararası alanda özgüce dayalı onurlu ve cesaretli bir diplomasi geliştirdi. Ulusal kurumlaşma yolunda Kürtlerin adına radyo ve TV'nin yayına başlamasıyla halkımız tarihte ilk kez öz kültürünü, kimliğini ve çıkarlarını böyle bir kurum aracılığıyla yaygın bir biçimde konuşma, dinleme ve geliştirme olanağına kavuştu.

"Köy korucuları artık ciddi bir yol ayrımına geldiklerini görmüşlerdir. Geçmişte ekonomik çıkar, korku ve aldatılarak halka karşı suçlu durumuna getirilenler, bugün büyük ölçüde yanıldıklarını anlamış duruma gelmişlerdir. Daha fazla suç işlemek ve açıktan hedef durumuna gelmek istememektedirler. Birçokları silah bırakmakta, PKK hareketine ve Kürdistan halkının affına ve adaletine sığınmaktadır."

Kısacası bu süreç PKK önderliğinde geliştirilen Ulusal Kongre çalışmalarıyla taçlandırılmak istenen ve halkımızın lehinde olan, artan bir önemle gelişen bir süreç olmaktadır. Bütün bu gelişmelerden köy korucuları da olsa "Kürdüm" ve "insanım" diyen hiçbir Kürdistanlı'nın etkilenmemesi düşünülemez. Nitekim MED-TV'nin köy korucularını hayli etkilediği görülmüştür. Telefonla MED-TV programına katılan çok sayıda korucu olmaktadır. Yine PKK'nin, geçmişte çıkardığı doğru sonuçlarla, koruculara yönelik TV programları gerçekleştirerek yaygın propaganda yapması ve suç işlemekten vazgeçenlere daha esnek, güven kazandıran bir yaklaşım göstermesi vardır.

Köy korucuları artık ciddi bir yol ayrımına geldiklerini görmüşlerdir. Geçmişte ekonomik çıkar, korku ve aldatılarak halka karşı suçlu durumuna getirilenler, bugün büyük ölçüde yanıldıklarını anlamış duruma gelmişlerdir. Daha fazla suç işlemek ve açıktan hedef durumuna gelmek istememektedirler. Birçokları silah bırakmakta, PKK hareketine ve Kürdistan halkının affına ve adaletine sığınmaktadır. Halka karşı daha fazla suç işlemektense işkence, tutuklama, her türlü ekonomik sıkıntı ve hatta açlığı da göze alarak, yeniden onurunu ve insanlığını kazanmak istemektedirler. Bazıları hâlâ silah bırakmamışlarsa bile, PKK ile çok iyi bilmektedir. Yine Kuzey'de köykorucularının giderek çözüldüğü ve devrimin etkisine girdiğini de anlamış durumdadır. Korucuların büyük bir çoğunluğunun HADEP'e oy vermesi TC açısından son derece düşündürücüdür. TC, bunun kitlesel bir ayağa kalkış, serhildan veya yaygın bir savaş sürecinde korucuların silahlarını TC ordusuna doğrultabilecekleri anlamına geldiğini görmüştür. Zaten birçoklarını şimdiden PKK'yle ilişkili olduğunu düşünerek bir ilişki içinde hareket etmekte; lojistik, istihbarat vb. birçok katkıda bulunmaktadırlar. Nitekim yapılan genel seçimlerde görüldüğü gibi, koruculuğun en çok yaygın olduğu Şırnak-Hakkari'de ve Kürdistan'ın daha birçok alanlarında HADEP birinci parti olmuştur. Türk sömürgeciliği bu seçimlerden bu anlamda elbette ki, önemli bazı sonuçlar çıkarmıştır. Son gelişmeleri de görerek, koruculara yönelik geliştirdiği politikalar çeteciliğin daha da çözülmesini beraberinde getirmiştir. Özellikle seçimlerden sonra koruculara karşı güveni sarsılarak, pek çoklarına kaygı içinde, kuşkulu ve ihtiyatlı yaklaşmak zorunda kalmıştır.

TC'nin nezdinde insan unsurunun zaten hiçbir değerinin olmadığı biliniyor. Bu, söz konusu olan bir Kürt, işlevini tam yerine getirmeyen korucu, dayanaksız ve direnmesiz bir güç olunca daha da böyledir. Dolayısıyla güvenmediği, posasını çıkardığı, işe yaramaz hale getirdiği korucuları büyük suçlara bulaştırıp, savaşta en ön saflara sürerek payelendirmekte, bunlara yönelik hiçbir insaf ve merhamet duygusu taşımadan baskı ve zor uygulamaktadır. Korucular TC'ye yüzde yüz ve en onursuz bir biçimde hizmet ettikleri sürece ancak "insan" yerine konuldukları, bir nebze de olsa insanlığını korumak istediklerinde ise, her türlü baskı, işkence ve insanlık dışı uygulamalara layık görüldüklerini bizzat yaşayarak anlamışlardır. Korucuları düşündüren, TC'ye karşı bir inançsızlık ve güvensizlik içine iten buna benzer daha yüzlerce olay vardır.

Son olarak Şırnak-Güçlükonak'ta çoğu koruculardan oluşan 11 kişinin vahşi bir şekilde kurşuna dizilip yakılarak katledilmesi, korucular arasında TC'nin gerçek yüzünü ortaya çıkaran ve önemli gelişmelere yol açan bir olay olmuştur. Bu olay özgülünde TC katliama yüklediği provokatif hesaplarına ulaşamadığı gibi, bütünüyle suçlu bir pozisyonda yakalandığı için şaşkına dönmekten de kurtulamamıştır. Yine pek çoklarının evleri başlarına yıkılmış, can ve mal varlıklarına el konulmuş, yerinden yurdundan zorla göç ettirilmişlerdir. Türkiye Cumhuriyeti bir dönem cumhurbaşkanı ve başbakan tarafından ağırlayıp TV'lere çıkardığı Jirki aşiret reisi Tahir Adıyaman'ı bile rahatlıkla gözden çıkarıp hedef durumuna getirmiştir. Koruculardan en ufak bir kararsızlık, gevşek bir duruş istememektedir. Jirkilerin HADEP'e oy vermeleri, yine İskender Ertoş ve aşiretinin HADEP'e ilgi duyması, her ikisinin de TC tarafından düşman ve güvenilmez adamlar olarak ilan edilmesine yetmiştir. Geçmişte TC'ye hizmetleri ve halka karşı suçları ne olursa olsun o kötü akibetten, TC yönelimlerinden Tahir Adıyaman ve İskender Ertoş gibileri bile kurtulamamıştır.

TC, Güney Kürdistan'daki korucuların Körfez Savaşı sırasında patlak veren ayaklanmada nasıl saf değiştirip, Saddam'a karşı harekete geçtiklerini tasfiye ve silahsızlandırma yoluna gidip, tehlikeli konumdan çıkarmaya çalışmaktadır. Bir taraftan PKK'nin çıkardığı af çağrıları, Olağanüstü Hal'in ve köykoruculuğunun kaldırılabileceği yönünde yapılan tartışmalar birçok korucunun silah bırakma isteği, diğer taraftan TC'nin bazılarının silahlarına el koyması ve adeta bir tasfiye hareketini geliştirmesi, köy koruculuk sisteminin şimdiden büyük bir çözülme ve dağılma sürecine girdiğini göstermektedir. TC bu gelişmelerden, bizzat silahlandırdığı on binlerce korucuyu yeterince denetleyememekten büyük kaygı ve rahatsızlık duymaktadır. Denetlemekte zorluk çektiği on binlerce köy korucusu yerine daha kolay denetleyebileceği daha az sayıda, ama daha güvenilir ve daha nitelikli bir güç oluşturmaya, gerektiğinde bir kısmını ise özel ordu ile bütünleştirmeye çalışacaktır.

Özel savaş, kirli amaçları için kullandığı bu güçlerden kuşkusuz kolay vazgeçmeyecek ve köy koruculuk sistemi de öyle birdenbire, tam olarak tasfiye olmayacaktır. Ama önemli olan; özel savaşın geliştirilmesinde, savaşın Kürdistanlaşmasında çok büyük rol oynayan çeteciliğin, artık bir çözülme ve dağılma sürecine kesin olarak girmiş olmasıdır. Savaş uzadıkça, devrim PKK'nin ve halkımızın inisiyatifinde geliştikçe, bu güçler ihanetin bedelini bizzat yaşayarak göreceklerdir. Tüm bu gelişmelerle koruculuk sisteminin çözülme ve tasfiye süreci de giderek hızlanacaktır.

Şimdiye kadar ister baskı ve korkudan dolayı olsun, ister aldatıldığından veya ekonomik bazı çıkarlar karşılığında TC tarafından silahlandırılanlar olsun kendi vatanına, halkına karşı büyük suç işleyenler, ihanetten dönmenin, yeniden onurlu ve şerefli bir yaşama geçmenin mümkün olduğunu inanmalıdırlar. PKK'nin ve önderliğinin bağışlayıcı yaklaşım ve af çağrılarına doğru yaklaşıp, halkının yanında yer alarak daha fazla suç işlemekten vazgeçmelidirler. Hangi nedenle olursa olsun ellerine aldıkları kirli silahları bırakmalı, buna şimdilik cesaret edemeyenler ise, en azından PKK'ye karşı silah kullanmamalı, hatta istihbarat, lojistik vb. birçok açıdan yardım ve katkılarını esirgememelidirler. İnsan olmanın gereği, kendi tarihine, geleceğine, kimliğine ve vatanına bağlı kalıp bunun gereklerini yerine getirmektir.

Halkımız tarih boyunca iç ihanet, eğitimsizlik, örgütsüzlük ve önderliksizlikten çok çekti. Ama Kürdistan halkı bugün artık bilinçlenmiş, örgütlenmiş, sağlam önderliğine çoktan kavuşmuş olup, tarihin en büyük özgürlük kapısını aralayan bir noktaya gelmiştir. Bu özgürlük yürüyüşünde yol almak her yurtsever Kürt insanının başta gelen görevidir. Halkımız açısından hep tekerrür eden kötü tarihin, bu kez Kürt ulusunun özgürlüğüne tanıklık etmesi, unutulmamalıdır ki bütünüyle görev ve sorumluluk anlayışıyla yaşamaya bağlıdır.

Başkan APO'nun tüm partililere, ARGK komutan ve savaşçılarına talimatı

PARTİ VE ORDUMUZ İÇİN İLERİ! MUTLAKA KAZANACAKSINIZ!

1996 SADECE BİR GERİLLA HAZIRLIĞI DEĞİL, HAZIRLANAN YENİ VE KAPSAMLI PKK GERÇEĞİDİR

1995 savaş yılı, düşmanın bütün gücünü ortaya koyduğu, başarmak için hiçbir şeyi esirgemediği, ulusal ve uluslararası bütün yasaları da çiğneyerek sonuca gitmek istediği bir özel savaş yılı olmuştur. Yılın başlangıcından bu son günlerine kadar özel savaşın bütün yöntemleri var gücüyle uygulanmıştır. En son 24 Aralık seçimleriyle yılı kendilerine göre bir sonuca bağlamak istemişlerdir. Çiller-Güreş ikilisinin durumu, yine vali ve emniyet müdürlerinin de bizzat bu siçimlerde oynadıkları roller ve daha sonra birçoğunun bakan yapıldığı bilinmektedir. Özel savaş, gizli kontrgerilla rejimini bütün parlamentoya meşru bir güç halinde taşırarak, bir anda oldukça tehlikeli olan bu rejimin süresini dört yıl daha uzatmanın sinsi planları içinde olmuştur. Hâlâ bu yönlü planlarını uygulamak için bütün güçlerini seferber etmektedirler.

Seçimlerden çıkan sonuç istedikleri gibi olmamıştır. Bütün devlet olanaklarını seferber etmelerine rağmen, seçimlerden önemli bir yenilgiyle çıkmışlardır. Yine Atatürk'ün partisi olan CHP tarihinin en büyük yenilgisini alarak, kıl payı barajı aşmış, gülünç bir tasfiye konumuna düşmekten kurtulamamıştır. Bu demektir ki, özel savaş hükümeti umduğu başarıyı bulmak şurada kalsın, ağır bir yenilgiyi yaşamıştır. Fakat özel savaş odakları bunu, kolay kolay kabul etmeyecek ve ısrarla savaşın sürdürülmesini isteyeceklerdir. Yeni hükümeti 1996'da bu anlayış çerçevesinde oluşturmak için bütün güçlerini kullanmışlardır. Bütün belirtiler özel savaşın daha kapsamlı bir biçimde 1996 yılına da dayatılmak isteneceğini göstermektedir. Ne kadar etkili olup olmayacakları, yine mevcut yenilgilerini de kolay kabul edecekleri şimdiden söylenemez. Fakat ulusal ve uluslararası ekonomik, siyasal hatta askeri durum o kadar zorluklar yaratmıştır ki, 1995'i bir kez daha tekrarlamaları son derece zordur. Tekrarlamak isteseler bile, 1996'nın 1995 kadar başarılı geçmesi şurada kalsın, çok ağır darbeleri yemeleri işten bile değildir.

Bu yılda ekonomik, sosyal kriz, siyasal tükenmişlik ve askeri başarısızlık, peş peşe daha fazla gelişebilir. Bunun için bazı zorlayıcı uygulamalara, hatta komşu ülkelere saldırılar da gündeme gelebilir. Ayrıca Güney Kürdistan'a yönelik, bahar operasyonuna benzer bir operasyonu her zaman gündemde tutmak isteyeceklerdir. Zaten bu yönlü saldırılar ve operasyonlar hiç aksamadan devam ediyor. Daha kapsamlıları da her an olabilir. Bunun yanında muhtemelen özel savaşın sonuç getiremeyeceğini düşünen devlet içindeki diğer bir kanat, durumu yumuşatmak isteyebilir. Ama şimdilik bunun ipuçları ortaya çıkmış değildir. Kaldı ki, birbirleriyle kıyasıya mücadele içinde bu gelişmeler gözükecektir. Mevcut durumda büyük bir belirsizlik söz konusudur.

Yeni dönemde gözümüz başarı gözüdür

Bizim cephemizde ise 1995'in ağır bir savaş yılı olduğunu, bütün yetersizlikleriyle birlikte bu savaşı götürmek durumunda kaldığımızı, ezilmediğimizi ve yenilmediğimizi rahatlıkla söyleyebiliriz. Fakat istediğimiz, planladığımız başarıları da kesinleştiremediğimiz bilincimiz dahilindedir. Bunun birçok nedeni var. Gerek yeni dönem planlarımızı (5. Kongre ile birlikte), gerekse yoğun çözümleme ve perspektiflerimizi, taktikte gereken aydınlığı sağlamalarına rağmen, pratik militanlarının ve ARGK savaşçılarının yeterince hayata geçiremediklerini, asıl önemli gelişmelerin bu nedenle ortaya çıkmadığını, zor bela durumları kurtarabildiklerini söylemek, gerçeği ifade etmek olacaktır. Aslında yüksek başarı imkanları vardı. Bu konuda taktik derinlik ve güç hazırlıkları da ilerletilmişti. Ama ağır komuta yetmezlikleri ve partileşme düzeyinin aşılmasının ihmal edilmesi, gerekenin yerine getirilmemesi, önemli tüzüksel işleyişlerin ihlal edilmesi çok anlamsız kayıplara yol açtığı kadar, ilerleme imkanlarını da çarçur etmiştir. Ama tabii ki, bütün bunlar yenilme ve önemli mevzilerin kazanılmadığı anlamına gelmiyor.

Gerilla bütün alanlarda mevzilerini korumuştur. Siyasal gelişmelerde de büyük bir gelişme olmuştur. 24 Aralık seçimlerinde görüldüğü gibi, halkımız ezilmeyi, yenilmeyi kabul etmemiştir. Özel savaşın en çok kırmak istediği halk direnci, en acımasız baskı ve dayatmalara rağmen, kendini bugüne taşıyabilmiştir. Yine gerilla bütün yetersizliklerine, askeri yaşama gelmemesine rağmen, önemli mevzilerini korumuştur.

Yeni döneme böyle giriyoruz. En son geliştirilen merkez toplantımızın da açığa kavuşturduğu gibi, ne ağır kayıplar bir kaderdir, ne de ağır yenilgiler bir kaderdir. Yine önemli başarılar da bir tesadüf değildir. Bütün bunları bir kader, bir mucize olmaktan çıkarmanın doğru çalışma tarzının bir sonucu olarak gelişeceği görüldü ve değerlendirildi.

Hemen her alan 1996 yılının perspektiflerini almıştır. Yeni dönem perspektiflerinin içeriklerini anlayıp, gereklerinin sonuna kadar yerine getirilmesi için eğitimle, yeniden düzenlemelerle hedefler yapımızın önüne konulmuştur.

Sizlerin yalnız kendinize ya da birimlerinize karşı değil, tarihe, halka karşı da gereklerini mutlaka yerine getirmeniz gereken ve verilmiş önemli sözleriniz vardır. Ayrıca lanetli bir yaşamdan, özgür yaşamı mutlaka egemen kılma gibi bir sözünüz de vardır. Bunsuz yaşam olmaz. Hiçkimse hiçbir gerekçeyle partinin imkan ve fırsatlarına dayanarak, "yaşıyorum, eskiden hiç rüyalarımda bile görmediğim, aklımdan bile geçiremeyeceğim gelişmeleri görüyorum" diye kendini aldatmamalıdır.

Böyle bir durumun içine asla girilemez. Bu düşmanın vereceğinden daha büyük zararlara yol açar.

Devrimi size rağmen yürütüyoruz

Büyük başarıları ve kazanımları sağlamak hem hakkımız, hem de görevimizdir. Bunun için yıl boyu her alana önemli çözümlemeler ve müdahaleler yaptık. Bunların değerini çok iyi taktir etmek gerekiyor. "Ne de olsa bu parti yaşatır" veya "önderlik her yıl olduğu gibi bu yıl da gerekeni fazlasıyla yapacaktır" diye hiçkimse kendini avutmamalıdır. Bizim kendimize ve halkımıza bir başarı sözümüz var. Gereklerini ne pahasına olursa olsun mutlaka yapacağız. Son nefesimizi verirken bile sözümüz başarı sözüdür. Şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da bu kanıtlanacaktır. Ama siz militanlarımızdan aynı sözün sahibi olmanızı beklemek bizim yoldaşlık bağlılığımızın bir gereğidir. Hiçbir yoldaş ve savaşçımız, genel parti başarılarına dayanarak, kendine başarmış süsü vermemelidir. Yaşama, savaşa, örgütlenmeye ve yönetime bir katkısı yoksa, hatta engel teşkil ediyorsa, kendini asla kabul etmemelidir, hatta affetmemelidir. Nasıl ki, önderlik emrinizde, hizmetinizde başarılı olabiliyorsa, sizin de verilmiş sözlerinizin pratik başarılarınızla kanıtlanması halinde kabul görülebileceğinizi, saygınlığınızı ifade edilebileceğinizi çok açıkça belirtiyoruz.

> *"1996 yılı için güçlü hazırlandığımı ve gereklerini yerine getirmekte son derece kararlı olduğumu vurgulamak istiyorum. 1996 yılının bir partileşme ve ordulaşma yılı haline gelmesi ve yaşamın umutla gerçekleşmesi için, onun kabul edilebilir ölçülerini tutturmak için bütün gücümü ortaya koyacağım."*

Gençsiniz, fazla yıpranmamışsınız. Bulunduğunuz çalışma alanlarında yerine getirilmeyecek zor görevleriniz de yoktur. Ama, "ne de olsa iş böyle gidiyor, hem de artık yeter" diye bir alışkanlıktır gidiyor. Kesinlikle işler sandığınız gibi gitmiyor. Sandığınız gibi ne kolay başarılı olunuyor, ne de kolay yaşanılıyor. Yıl boyu çözümlemelerde bunu açıklığa kavuşturduk. Sizin sandığınız, yanılgılarınızdır ve tamamen sizi yenilgiye götürüyor. Sizi size rağmen yaşattıysak bunu yanlış anlamamalısınız. Yenilgiyi değil, yengiyi, başarıyı kesinleştiren anlamaya mutlak karşılık vermelisiniz.

1995 yılının dersleri hayli yakıcıdır. Yeni döneme girerken bunları mutlaka almalısınız, özümsemelisiniz. Sizlere yüksek değer biçiyoruz. Başarı ve kazanmak için her şeyimizi ortaya koyuyoruz. Başarı dışında hiçbir şeyin değerli olmadığını biliyor ve söylüyoruz. Bunu iliklerinize kadar hissetmeniz gerekiyor.

Hiçbir yanılgıya yer vermeyin!

Ülkemizin içinde bulunduğu yaşam koşulları oldukça ağır, halkımız açlık sınırındadır. Sizlerden kat be kat açtır. Ölüm tehlikesiyle karşı karşıyadır. Çareyi siz gerilla ve siz partililer temsil etmek zorundasınız. Halk bütün acılarına, sıkıntılarına rağmen, sizleri maddi ve manevi her yönden destekleyerek başarınızı ve kazanmanızı bekliyor. Bunun dışında hiçbir yolun olmadığını çok iyi biliyor. Bunu değerlendirip gereklerini mutlaka yerine getireceksiniz. Biz bile eskisiyle kıyaslanmayacak kadar nefes nefeseyiz. Çünkü bu halkın beklentileri karşısında başka türlü yaşanılamaz. Hele başarısız olmak asla kabul edilemez.

Düşmanın bizim hakkımızda biçtiği hüküm, başarıya ulaşmamıştır. Yine bizim de kendimize ilişkin biçtiğimiz başarı planı tam anlamıyla gerçekleşmemiştir. Fakat gelinen aşamada 1996 için gelişmeler lehimize seyredeceğe benzemektedir. Düşman hiçbir zaman 1996 yılında 1995'i tekrarlayamaz. Ne maddi, ne manevi, ne askeri, ne siyasi olarak bu gücü yakalayabilir. Ama biz de, eğer 1995'in tekrarıyla yetinirsek, daha fazla güç kaybetmekten ve giderek ağır yenilgilere kapıyı aralamaktan kurtulamayız. Hiç kimse ne 1995'in, ne de daha önceki yılların savaşçılığıyla durumu kurtaracağını sanmasın. Bu tamamen yenilgidir. Bunun yanında yenginin, başarının imkanları da her zamankinden daha fazla ortaya çıkmıştır.

1996 büyük partileşme ve savaş yılı olacaktır

1996 yılının, parti ve halk ordumuz tarihinde, her bakımdan parti ölçülerimizin tam oturtulduğu, nicelik ve nitelik olarak kadrolarımızın, militanlarımızın yeterli olduğu, ordu olarak da kurallarıyla birlikte deneyim kazanmış sa-

vaşçıların ilk defa gerçek bir gerilla ordusu olarak kendini inşa edip savaştırabileceği bir yıl olma ihtimali yüksektir. Nereden bakılırsa bakılsın, 1996 yılı, mükemmel bir partileşme, savaş ve onun ordulaşma yılı olacaktır. Bu, yürüttüğümüz savaşın en önemli sonucudur. Bütün parti dışılıklara, aşınmalara, yine ordulaşmada kendi kendimize verdiğimiz zararlara ve düşmanın amansız operasyonlarına rağmen, gösterdiğiniz direnci ve gelişme durumunu 1996'da yaman bir gerilla ordusuyla taçlandırabiliriz.

Tarih her zaman böyle ayakta kalma ve başarma şansı vermez. Bu yıl, onun mükemmel kavranması kadar, "ben partiye bağlıyım, başarı sözünü vermişim" diyen herkesin, kendini aldatmadan, görevlerin gereklerini yerine getirmesi halinde büyük başarı sağlanacak bir yıldır. Birçok siyasi gelişmeyi yaşayacağız. Ama bu, kesinlikle sağlam bir gerilla ordusuyla mümkün olacaktır. Gerilla ordusu gelişmeden, Kürdistan çapında ne ciddi bir uluslararası diplomatik gelişme, ne ülke içinde halkın siyasal cephesi, ne komşu ülke halklarının mücadelesine ciddi katkı olabilir.

Güney Kürdistan'da gerilla artık bütün gelişmeleri belirleyen temel bir güç konumundadır. Yine Kuzey'deki gerilla gücü, Türkiye'deki bütün siyasi gelişmeleri kilitlemiştir. Demokratik açılımları ancak bu mücadeleyle kazanabiliriz. Komşu ülkelerin Kürdistan politikaları da bu gerilla savaşımıyla değişebilmekte ve olumlu bir kanala akıtılmaktadır. Uluslararası güç dengesinde de Kürdistan gerçeği daha fazla yer bulmaktadır. Bütün bunların daha da sonuç alabilmesi için 1996'da savaşımın çok yönlü ve başarılı yürütülmesi gerektiği kesindir.

Şimdiye kadarki dar ve fazla siyasi sonuçları hesaplamayan yaklaşımlar halkın iç siyasi cephesine zararlar vermiştir. Bilindiği gibi özel savaş en çok bu noktada yüklendi. Gerillayı kuşatmaya alarak, halktan kopartmaya çalışarak binlerce köyü yaktı. Yine korucu politikasına ağırlık verdi. 1996'da bunu bir kez daha yapamaz. Korucularda da önemli çözülmelerin olduğunu daha yılın başından itibaren görmekteyiz. Ayrıca seçim süreçlerindeki mitingler, yeni serhildanların da işaretlerini vermektedir. Serhildanların Newroz süreciyle birlikte hız kazanması işten bile değildir. Bu anlamda 1996 savaş yılı, gerillalaşıldığı oranda kazanılabilir ve düşman olası siyasi bir çözüm noktasına doğru getirilebilir.

Israrlı olacağız.

Gerillanın başarılı olmasını kesinleştirmek, düşmanı siyasi çözüme zorlamaktır. Daha fazla zorlamak için de her türlü imkan vardır. Özellikle uluslararası alan siyasi çözümü fazlasıyla dayatacaktır. Tam istenilen sonuç elde edilmese bile düşman özel savaşı 1996'da daha yoğun bir biçimde devam ettirecektir. Özel savaş eğer böyle devam ederse gelişmeler mevcut politikayı ancak intiharvari bir şekilde sürdürebileceğini göstermektedir. Dolayısıyla bu da, çok vahşi, daha teknik, daha vurucu bir biçimde üzerimize gelmesi anlamına gelir. Onun için daha dikkatli olacağız. Ilımlı bir döneme girdik diye kendimizi asla aldatmayacağız. Girilse bile bunun taktik olduğunu hiçbir birimimiz gözardı etmemelidir. Olası siyasi bir gelişme süreci başlatılsa bile, bunun büyük bir temkinlilikle ve askeri hazırlıklarla birlikte yürütülmesi gerektiği ve her an bozulup daha yoğun bir savaş sürecinin yaşanabileceği asla unutulmamalıdır.

Dolayısıyla 1996, düşmanın oldukça aleyhine işleyen bir yıl olmaya şimdiden adaydır. Tabii bunu her alandaki hazırlıklarımız ve hamlelerimiz belirleyecektir. Bu bir kehanet değildir.

"Düşman hiçbir zaman 1996 yılında 1995'i tekrarlayamaz. Ne maddi, ne manevi, ne askeri, ne siyasi olarak bu gücü yakalayabilir. Ama biz de, eğer 1995'in tekrarıyla yetinirsek, daha fazla güç kaybetmekten ve giderek ağır yenilgilere kapıyı aralamaktan kurtulamayız."

Gerilla büyük umut olmaya devam ediyor

Bilindiği gibi, Kürdistan ulusal kurtuluş savaşımında gerilla bütün gelişmelerin özünü teşkil ediyor. Gerilla ordusu ve onun savaşımı olmadan en ufak bir siyasi, ideolojik, hatta moral gelişmesinden bahsedilemez. Denilebilir ki, özgürlük için dinamo rolünü oynayan güç gerilla gerçeğidir. 1980'lerden itibaren PKK önderliğinde hazırladığımız gerilla gücü, onun ordu ve savaş sorunları, yeni dönem Kürdistan tarihini temelden, belki de ilk ve son umut olarak değişikliğe uğrattı. Özellikle 1990-'lardan sonra maddi bir güç olarak, serhildanlar temelinde halkın da desteğine kavuştu. Gerilla, gittikçe faşist Türk rejimini zorlayarak, uluslararası alanın ilgisini üzerine çekerek ve Ortadoğu'da da her gün yeni mevziler kazanarak, özellikle de 1995 yılında yoğunlaşarak, artık Kürdistan'dan sökülüp atılamaz, başarısı engellenemez bir düzeye ulaşmıştır. Bütün gelişmeleri beraberinde sürükleyecek belirleyici bir güç olduğunu artık kesinleştirmiştir. Bütün bunlar ne pahasına gerçekleşti? Hangi tür çalışmalar bizi buraya getirdi?

Her yıl sonu dolayısıyla, gerek miladi yıl, gerekse de Newroz yılımız dolayısıyla, biz bu değerlendirmeleri yapıyoruz. Bu anlamda 1996 yılına girerken gerilla büyük umut olmaya devam ediyor. Uygulamada da büyük gelişmeler kaydetmek için büyük hazırlıklar yaparak bu yeni süreci karşılıyor. Bilinmesi gereken en temel sorun; yediden yetmişe ve bütün yaşam alanlarında herkesin bu savaş gerçekliğini anlaması ve ister ülkede, ister ülke dışında olsun, üzerine düşen görevlerin gereklerini yerine getirmesidir.

Bu artık hayatın temel bir kanunudur.

Hiç kimse ister içinde, ister karşısında yer alsın, gerilla gerçeğini görmeden, ona göre yerini ayarlamadan bu ülke içinde ve halk arasında yaşayamayacağını bilmelidir. Kesinleşen, kalıcılaşan ve artık sökülmesi imkansızlaşan bu gerilla savaşı, bizi zafere götürecek olan tek umut, tek çare olmak kadar, en çekici, en yaratıcı, iyilikleri, doğrulukları, güzellikleri bağrında taşıyan bir mücadele olarak anlaşılmalıdır. Bütün halkımız buna göre kendini gerilla savaşımının gereklerine tabii tutmalıdır. Yapacağı her türlü desteği, dayanışmayı, gücü oranında, bulunduğu yere göre görevlerini yerine getirebilmelidir. Halkımız ve gerilla, onun her düzeydeki savaşımı birbirini doğru anlamak zorundadır. Gerilla halkı doğru anlamak zorunda olduğu gibi, halk da gerillayı doğru anlayarak görevlerine daha iyi sarılabilmelidir. Hiç şüphesiz halkımız gerilla savaşımının değerini anlamıştır ve en büyük desteği de vermiştir.

Gerilla savaşı kalıcı kılınmazsa bu iş biter

Halkımızın desteği olmadan gerillanın bugünlere gelmesinin mümkün olacağı bir an bile düşünülemez. Unutmayalım ki, tarihte gerçekleşen bütün isyanlar, gerilla savaşımına dönüşemediği için yenilmiştir. Düşmanın başının bile, "bu 29. isyandır, onu da ezeceğiz" demesi, bizim gerillalaşmayacağımızı, ilkel isyancılar, gruplar dışında çıkış yapamayacağımızı düşündüğündendir. Her isyanın hastalıkları, zayıf yönleri vardır. Bizim de aynı hastalık ve zayıflıklar nedeniyle yenik düşeceğimizi tahmin ediyordu. Beklentisi buydu ve buna göre özel savaş son dört yılda amansız bir biçimde, bizzat Demirel önderliğinde ve İnönü yardımcılığında yürütüldü. Tıpkı Mustafa Kemal'in dönemindeki İnönü başbakanlığı gibi. Bu dönemde de, Babatürk'le oğul İnönü el ele vererek aynı tarih sahnelerini, tıpkı 1925'lerin başına getirdikleri gibi, 1996'lara doğru da tekrarlamak istiyorlardı. Dolayısıyla son beş yıl, varlık-yokluk ve savaş yıllarıdır. Başaramasaydık, ilkel isyancılık sınırlarında çakılıp kalsaydık, tarihten bütünüyle silinmemiz, halk olarak yok olmamız, umut olarak da yerle bir olmamız kaçınılmazdı.

İlkel isyancı güçleri biliyoruz.

Doğu ve Güney Kürdistan'da sadece kendileri yok olmakla kalmadılar, bütün bir ulusu, hatta bizim önderlik ettiğimiz savaşı bile tehdit ettiler. Düşmanın en büyük yardımcıları konumuna düşmekten de kendilerini kurtaramadılar. Orada verilen gerilla savaşı değil, gerillanın yerle bir edilmesi için, özel savaş işbirlikçiliğiydi. Yani onlar sadece yenilmekle kalmayıp, yenilmemeye çalışan, diri partimiz öncülüğündeki, tek umut olan gerillamızı da boğmak için gizli, açık, sinsi ve ihaneti bile geride bırakan birçok çalışma yürüttüler.

İşte düşman buna güveniyordu. "En başta kendi kendilerini ilkel isyancı olmaktan çıkaramazlar, birbirlerine girerler, çözülüp giderler"; Demirel'in bizzat "29. isyan da bitecek" dediği buydu. Tabii, biz bu yıllarda büyük direnmek için ve en önemlisi de gerilla tarzının hayata geçirilmesi için büyük çabalar harcadık. Bizzat kendimin en yoğun çalışması bu olmuştur. Çünkü çok iyi biliyoruz ki, gerilla savaşımını kesintisiz, sürekli ve kalıcı kılmazsak bu iş biter, diğer bütün çalışmalar boşa çıkar ve hatta bütün Kürdistan parçalarında aleyhte bir duruma geçilir. Yine bugün Güney Kürdistan'da büyük bir halk federasyonu değil, düşmanın hizmetinde, en tehlikeli bir işbirlikçi güç olarak, halkımız adına ne varsa bitirecek bir konum ortaya çıkabilirdi. Körfez Savaşı'yla birlikte Çekiç Güç'ün devreye girmesi de biraz bu amaçlıydı. Bunlar büyük tehlikelerdi. Bu tehlikelerin hayat bulmaması için de gerillaya yüklendikçe yüklendik.

Çok açıkça söyleyeyim ki; biz dış engelleri aşmakta fazla zorluk çekmedik.

Asıl zorluk:

Kürt kişiliğindeki ilkel isyancılığı aşmayan ve kendileriyle birlikte bir çırpıda birçok şeyi yerle bir eden tutum ve davranışlara giren, güvensiz, kendine hakim olamayan, imkan ve fırsatları değerlendiremeyen, planlayamayan, sabırsız, boş inatçılığı kendisine mesele eden, ufak bir kırgınlığa kapıldı mı veya bir kişiye bozuldu mu bütün partiyi boşa çıkarabilecek kadar tehlikeli olan kişilik konumudur. Bu kişiliği hizaya getirmek, düşmanı hizaya getirmekten daha zordur. Büyük bir sabırla, anlayışla, ustalıkla biz bu tehlikeli kişiliğin parti içinde provokasyona yol açmaması, açsa bile sonuçsuz kalması için büyük çaba harcadık. Eğer bu önlenmeseydi gelişmeler bu görkemde olmazdı.

Bu yıllarda önderlik çözümlemeleri ağırlıklı olarak kişilik çözümlemeleriydi. En önemlisi de bu ilkel isyancı tipi, planlı gerilla savaşımına çekebilmek içindi. Bu şüphesiz ağır bir yenilgiye gitmemizi önlediği gibi, bugüne kadarki gelişmelerin de temel nedenidir, onun çalışmasıdır. Özellikle 1992'deki Güney Savaşı ile birlikte derinleşen gerilla ve komuta krizini aşmak için büyük çaba gerektiriyordu. Düşman genelkurmayının, onun özel savaşımının yaptığı planlar aslında bu gerilla krizini, gerilla savaşımının çözülüşü biçiminde tamamlamaktı. Ve bu oldukça ilerlemişti. 1993-94 çözümlemeleri ve yoğun eğitim çalışmaları, gerillada yaşanan tasfiyeciliğin önlenmesi için hayatiydi. Ve başarının tek yoluydu. Şu iyi bilinmelidir ki, çok çeşitli düzeylerde, eğer bizzat önderliğin aldığı tedbirler olmasaydı, en alt düzeydeki savaşçıdan en üst düzeydeki komutana kadar, 1992 savaşımının ülkenin güneyinde ve kuzeyinde ağır bir yenilgiyle noktalanması işten bile değildi. İşte hâlâ bu yılların iç savaşım kalıntıları, hemen hemen ülkenin birçok alanında görülmektedir. Nedir bu yetmez, geri kalıntılar? Askerileşmeye, partileşmeye gelmeyen, son derece keyfi, sorumsuz, bir güdüsü için bile en yüce değerleri yok etmekten çekinmeyen, sorumluluk anlayışı göstermekte dar, sorumluluk nedir, başarılması gereken nedir, ona nasıl ulaşılmalı, bu soruları kendine sormayan, sıradan bir savaşçılığı, hatta günü kurtarmayı yeterli bulan gerilla eğer bu haliyle kalsaydı, dürüstlüğü ne olursa olsun, provokasyona gelmekten, kendi kendini imha etmekten kurtulamazdı.

1996'nın kazanılmasını şimdiden garantiledik

İşte bu yıllar böyle tehlikelerle doluydu.

Bu tehlikeleri aşmak için, bütün işleri ikinci planda tutarak, gerilla çözümlemelerimizi, onun komuta-savaşçı kişiliğini açığa çıkarmaya, eğitmeye, yeniden ordulaşmaya büyük önem verdik. Bütün bu çalışmalar 1995 yılında da amansız sürdürüldü. Bu 1995 yılının özelliği, ister parti militanlığında olsun, ister gerilla komutan ve savaşçılığında olsun, kadro sorununun çözümlenmesi için amansız yüklenme ve sonuca gitmekti. Diğer çalışmalar gerçekten ikinci plandaydı. Halkımızla fazla ilgilenme gereği bile duymadık. Diğer bütün işleri çok tali çalışmalar olarak değerlendirdik. Ama parti öncülüğü ve komuta gelişimi içinde, gereken kadro çalışmasına büyük yüklenerek, bu 1995 yılını parti ve ordu tarihimizde en önemli çalışma yılı haline getirdik.

Denilebilir ki, artık parti de, ordu da yeniden temellendirildiği kadar, gerekli kadro gücüne kavuşmuştur. Halkımızın da, parti, ordu, kadro ve savaşçılarımızın da bilmesi gereken budur. Artık hiç kimse, düşman bile ilkel isyancılık sınırlarında kalacağımızı, böyle eski tarz savaşçılıkla bu işlerin altından kalkamayacağımızı sanmasın. Yeni sürece girerken parti militanları ve komuta kademesinin, artık eskisi gibi partiyi diledikleri şekilde temsil etmeleri, eski tarz savaşmaları ve orduculuk yapmaları mümkün değildir. Alınan bütün tedbirler, işin kurallarına göre yürütüleceği

"Sandığınız gibi ne kolay başarılı olunuyor, ne de kolay yaşanılıyor. Yıl boyu çözümlemelerde bunu açıklığa kavuşturduk. Sizin sandığınız, yanılgılarınızdır ve tamamen sizi yenilgiye götürüyor. Sizi size rağmen yaşattıysak bunu yanlış anlamamalısınız. Yenilgiyi değil, yengiyi, başarıyı kesinleştiren, anlamaya mutlaka karşılık vermelisiniz."

temelindedir. Buna uyan yürür, uymayan aşınır. 1996 bu konuda kesinlikle yeni bir karar, hazırlık ve başlatma yılı olacaktır.

En büyük hazırlıklar 1995'te yapılmıştır.

Uygulaması da 1996'da olacaktır.

1996'nın kazanılmasını şimdiden yarıyarıya garantiledik dersek, yanılmayız. Tam demeyeceğiz, çünkü kadronun denetimi, onun örgütlenmesi, yönetilmesi hâlâ pratik sorunlar olarak gün be gün çabalarımızın önünde bulunmaktadır. Bu başarıyı gösterdiğimiz oranda yarıyı da aşarak, yüzde yüze bile ulaşabiliriz. Bunun için 1996 sadece bir gerilla hazırlığı değil, hazırlanan yeni ve kapsamlı PKK gerçeğidir. PKK öncülüğünde kesin aşılmayan, sonuna kadar ideolojik, politik, moral denetimini sürdürecek olan bir öncülük gerçeğidir. Yine önderlik edeceği siyasal, cephesel öncülük gerçeğidir. Hatta diplomatik gerçeğidir. Gerillaya da en kapsamlı yaklaşımlarla komuta edilecek bir gelişme gerçeğidir. Bütün bunlar gösteriyor ki, bu geçen yılın hazırlığı bütün ulusal sorunlara en kapsamlı çözümlerin planlandığı bir süreçtir.

Hazırlıklar oldukça ilerletilmiştir.

Yüzyıllardır yenilgi adına ne varsa hepsine karşı, yine PKK tarihinde yetişmeyen, zaaflarıyla dolu, oldukça yenilgiye açık bütün kişilik ve onun yaşam tarzlarına karşı, ayrıca dışımızdaki bütün güçlerin, Ulusal Kongre gerçekliği başta olmak üzere, birliğe gelmeyen, düşmana hizmet etmekten bile kendini alıkoymayan gerçekliklere karşı da alınan en kapsamlı tedbir yılıdır. Gerek PKK içinde, gerekse PKK dışında, bütün ulusal kurtuluş saflarında, hiç kimse, ne eskisi gibi konuşacak, ne de eskisi gibi bir pratik sahibi olacaktır. Herkes doğruya biraz daha yakın düşünecek ve uygulayacaktır. Dolayısıyla bu anlamda da 1996 büyük bir yenilenme yılı oluyor. Hatta düşmanın bile eskisi gibi Kürdistan'a, onun savaş gerçeğine yüklenemeyeceği ortaya çıkmış bulunuyor.

Devrim işi yürüyecek, yürütülecek

Düşman azami çabasını son dört yılda, özellikle 1994-95'te yürüttü. Bir daha asla o zirveyi bulamayacaktır. Cumhuriyet tarihinde, hatta son yüzyılın en büyük operasyonlar süreci bu yıllarda yaşandı. Varını-yoğunu, bütün iç ve dış müttefiklerini devreye sokarak sonuç almak istediği bir yıldı ve yıllardı. Bundan sonraki yılı ve yılları, kendi özel savaşına tabi tutma gücünü asla bu biçimde gösteremeyecektir. Bunun birçok belirtisi şimdiden ortaya çıkmıştır. Son seçimler siyasal erimeyi ve son operasyonlar askeri yönden de zorlandığını bütün dünyaya göstermiştir. Yine dost güçlere olduğu kadar, düşman güçlere de Kürdistan gerillasının artık yenilemeyeceğini, Türk özel savaşımının askeri çözümünün sonuç alamayacağını, dolayısıyla Kürt sorununda siyasal çözümün vazgeçilmez bir yol olduğunu kabul ettirmiştir. Bu da 1995'in en önemli kazanımlarından biri olarak karşımıza çıkmaktadır. Hatta bu, birçok resmi belgede ve Avrupa Parlamentosu'nun günlük kararlarında resmen açıklanmıştır.

Bunların yanısıra giderek diplomatik mevzilerde de hızlı bir gelişme söz konusudur. Yine 24 Aralık'taki seçimler ne kadar göstermelik ve özel savaşım etkisi altında geçse de, halkımız bu seçimde önceki bütün seçimlerden daha fazla birlik ve irade bütünlüğü belirlemesi yapmıştır. Bu da yenilmeyen, savaşan halk gerçekliğinin çarpıcı bir ifadesidir. Ve asla halkımız üzerinde bir baskı, ezme yılı düşmana nasip olmayacaktır. Halkımız da her zamankinden daha fazla direnme kararlılığını bundan sonraki yıllara yansıtacaktır.

Tarihi, güncel, siyasi ve diplomatik, en önemlisi de gerillanın kalıcılaşmasında 1995 bir dönüm yılıdır. Karar kadar uygulama imkanlarının da son derece denendiği, sınandığı bir yıldır. Bu aynı zamanda 1996'nın topyekün nasıl ele alınacağını, nasıl kazanılacağını gösteren bir temeldir. Öyle anlaşılıyor ki, 1996 yılı yüksek değerler karşısında, daha şimdiden kazanılıyor derken yanılmıyoruz. Hiç şüphesiz belirleyici olan sorumlu, yeterli uygulama olacaktır. Biz kadro çözümlemelerimizde hep ciddi olmaktan, derin bir anlayışı yaşamaktan, ustalıklı, yaratıcı bir pratik, bir uygulama tarzından bahsettik. Bunları günlük olarak yerine getirdiğiniz oranda başarı kesindir. Diğer bütün sorunlar çözümlenmiştir, net gösterilmiştir ve hepsi karar haline getirilmiştir. Partide de, gerilla ordulaşmasında da, yine halkın katılımında da böyledir.

Bu kararlara ulaşmak sanıldığı kadar kolay olmamıştır. Ayrıca karardan da öte, sağlıklı ve bütün kararlara uygulama şansı verecek yeterli hazırlıklar da yapılmıştır. Hangi kararı uygulamak istiyorsanız onun gücü, olanakları vardır.

O zaman yapılması gereken nedir?

Bu karar ve onun hazırlık değerlerine, zeminine ve zamanına göre yüklenmeyi, büyük bir ciddiyet, anlayış ve yaratıcılığı elden bırakmadan, yüksek bir korumayı da eksik etmeden yıllara, aylara, günlere, hatta saatlere yüklenmektir. 1996'yı bu temelde karşılıyoruz. Bütün partililerin, ARGK savaşçılarının ve halkımızın bilmesi gereken budur. Yine dünya kamuoyunun da bize ilişkin bilmesi, ulaşması gereken sonuç budur. Bu iş yürüyecek, yürütülecek. Engellerin artık eskisi gibi etkili olması içte ve dışta mümkün olmayacak, buna fırsat verilmeyecektir.

En büyük zenginlik emek ve çabadır

Aldığımız tedbirlerle, hiç kimsenin eskisi gibi hatırına, gözünün yaşına bakılmayacaktır. Ne kadar yüce değerlere saygılıysa, ne kadar devrimci çalışma yürütüyorsa onun değeri de o kadar olacaktır. Bunun dışında bir değer ölçüsü asla olamaz. Bunun da herkes tarafından bilinmesinde hayati yararlar vardır. "Eskiyim, ünlüyüm" veya "şöyle çabam var, şöyle hayatımı ortaya koydum" demek artık hiç kimseyi kurtaramayacaktır.

Güne ne kadar ciddi, anlayışlı ve yaratıcı yaklaştınız?

Ne kadar başardınız?

Bu sorulara pratikte vereceğiniz cevaplarla ancak değerlendirilebilirsiniz. Benden tutalım en alt düzeye kadar, her çalışanımızın değer bulabilmesi, saygıyla anılacak bir değere sahip olabilmesi için, günlük uygulama değerine, sonuçlarına bakılacak ve eğer başarılıysa "başarılısın" denilecektir. Buna göre bir yıl kazanılacak diyorsak, bundan da çok eminsek, o halde bunun da yüksek bir şans olduğunu, herkese nasip olmayacağını, en büyük piyangonun da bu temelde PKK militanlığının, onun gerilla savaşçılığının başına düştüğünü söylüyorum.

En büyük zenginlik emek ve çabadan geçmektedir.

Hiç olmadık talihsizlikler yakamıza yapışabilir. Engeller aniden çıkabilir, bazı hatalar yapabiliriz. Bunlar irade dışıdır. Gökten bir taş da düşer, insan gider, kaybedebilir. Ama eğer böyle anormal talihsizlikler olmazsa, biz içimizi bu kadar aydınlatıp netleştiğimize ve kararımızı bu kadar kesin verdiğimize göre bazı yanlışlıklar olsa bile, hızla düzeltme, yetersizlikleri hızla giderme, her geçen gün daha fazla yüklenme ve başarılı sonuç almayı kaçınılmaz kılacağız.

Kuşkusuz şahadet olabilir, fazlasıyla da olabilir. Ama kalan parti militan gücü ve her zaman eksik olmayacak komuta gücü, rahatlıkla şehit düşenin veya safdışı kalanın yerini tutacaktır. Eskisinden, kendisinden bir öncekinden daha fazla yüklenerek, o kaybın nedenini daha büyük başarıya dönüştürerek karşılığını verecektir. Tedbirler bu kadar geliştirilmiştir.

Süreklilik sağlanmıştır.

Bütün bunlar her sahada "ben önderim, ben sorumluyum" diyen parti militanları tarafından gözetlenirse, emre uygun yaşam bütün incelikleriyle, kararlaştırıldığı gibi yönetilirse 1996'nın şimdiden kazanılması kesinleştirilmiştir diyoruz. Bu bir abartma değildir. Bu kadar incelikli bir planın hazırlıklarına dayanarak bunları söylüyoruz.

Kim bozabilir?

Düşman mı? Ona karşı nelerin nasıl yapılacağı çok açık.

Kim bozabilir?

Üstteki, yetmezlikler, yanlışlıklar mı? Anı anına düzeltecek talimatı, emri vardır. Başka kim bozabilir?

İşte 1996'yı böyle planlıyor, böyle büyük bir hazırlıkla ele alıyoruz. Büyük çabayla, tutkuyla yerine getireceğimiz, onsuz bir saat bile duramayacağımız bir yaşam tarzı haline geliyor. Çalışmazsak sıkılırız, yetersiz çaba gösterirsek yaşam anlamsız hale gelir. Ciddi, derin, anlayışlı ve yaratıcı emek artık bir yaşam tarzıdır. Hem de tutkuyla, onsuz olunamayacak kadar, ekmek-su, teneffüs edilen hava kadar gereklidir. Bu anlamda tam bir sosyalistleşmeden bahsediyoruz.

Sosyalist emek bir yaşam tarzıdır.

Onsuz yaşam olmaz.

Zorla değil, gönüllü emek tarzıdır. Çabamızın niteliğini de artık bu duruma getirmişiz.

Sosyalizmin zaferi içimizde büyük bir güç kazanmıştır.

Sosyalist emek, ordulaşmakta ve partileşmekte artık rolünü oynayacaktır. Bu, kaba, bilinçsiz, köylü, yarı-yoksul veya proleter emeği değil, sosyalist emektir. Bilinçlidir, örgütlüdür, sonuçlarına hakimdir. Sosyalist emeğin niteliği orduda olursa o ordu kesin kazanır. Partileşmekte de bu olduğunda kesin kazanıldığını biliyoruz. O halde 1996 aynı zamanda, parti ve ordu içinde sosyalist emeğin zaferinin kesinleşeceği büyük bir yıl olacağını söylersek, gerçeği yerinde ifade etmiş oluruz.

Sadece ve sadece kazanmak için varız

Bu temelde bu yılı, halkımızın yeni serhildan süreci açısından ve en önemlisi de sağlam, kalıcı gerillayla karşılıyoruz. En büyük güvencemiz bu. Umut ve tutkularımızın gerçekleşmesi de buna bağlı. Zaten dünya çapında bu yılın, bütün yıllardan daha fazla bir Kürdistan yılı, Kürdistan halkının özgürlük yılı olması da bu nedenledir. Çünkü büyük çabalarla hazırlanmıştır. Hiç şüphesiz kaybetmemek için gereken ne varsa yapılacaktır. Bu nedenle, artık hiçbir güç, hiçbir hile, halkımız için bu yılın büyük bir kazanım yılı olmasını engelleyemeyecektir. Yalnız halkımız için değil, bütün bölgede ve dünyada özgürlük zaferine giden, ister barış, ister savaşla, böyle kazanılan bir yıl haline gelmesini önleyemeyecektir. Benim yapabileceğim, bütün halkımız, partimiz ve gerillamız için, gerilla gerçeği, onun bilançosu ve gelecek planlamasıdır.

Sadece ve sadece kazanmak için sağlam bir başlangıç vardır.

Umuduyla, imkan ve fırsatlarıyla, en başta da 1995'in büyük hazırlıklarıyla 1996 ve sonrası için kazanmanın yolu herkese ardına kadar açılmıştır. Bütün halkımız, gerillamız, kurmaylık rolünü oynatacak olan partimiz, bu büyük acılarına, şahadetlerine, zindan direnişçiliğine bağlı olarak elde edilen bu kazanımları ucuzundan kaybetmemek için daha da kazanmak ve hatta kesin kazanabilmek için oldukça yüklenmek durumundadır.

Bu temelde 1996 yılı için güçlü hazırlandığımı ve gereklerini yerine getirmekte son derece kararlı olduğumu vurgulamak istiyorum. 1996 yılının bir partileşme ve ordulaşma yılı haline gelmesi ve yaşamın umutla gerçekleşmesi için, onun kabul edilebilir ölçülerini tutturmak için bütün gücümü ortaya koyacağım. Bunun anlamı sözün de ötesinde gücümüzü ortaya koymamız savaş ve yaşam kurallarını yerine getirmemizdir.

Bu şeref ve onurdur.

Bunu kolay elden bırakmaya hiç niyetimiz yok. İşleri bu noktaya getirdikten sonra ahmakça kaybetmek en öfkelendiğimiz husustur. Ben dahil hiçbirimiz asla buna yer vermeyelim.

Bu temelde eğer 1996 yılını kararlaştırmışsak, bütün parti, ordu komuta ve savaşçı yapımız bunu özümsemişse, biz daha şimdiden bu işin yarısını kazandık diyebiliriz. Artık gerisi çabadır ve bu çabayı da hepiniz fazlasıyla yerine getirebilirsiniz. Şimdiye kadar yaşadığınız bütün sıkıntıları, kırgınlıkları ve parti dışı yaklaşımları bundan sonra yeni bir yıl başlangıcı olarak geride bırakın ve aşın!

Parti ve ordumuz için ileri!

Mutlaka kazanacaksınız!

Bu temel bütün parti militanlarımızın, ARGK komuta ve savaşçı yapımızın, yine halkımızın, 1996 yılını ve Newroz'u üstün bir sorumluluk anlayışıyla karşılamalarını, sonuna kadar kendilerine güvenmelerini, hazırlıklarını sağlam temelde başlatmalarını, savaş ve bütün siyasi, örgütsel çalışmaların üzerine yetkin hazırlıkla yürümelerini, engel teşkil eden ne varsa, içte ve dışta fırsat vermemelerini, yine başarı için ne gerekiyorsa onu kendilerinde yaratarak karşılık vermelerini bekliyoruz.

Sağlıklı, güvenceli bir yaşamın başarıdan geçtiğini, bunun gereklerini mutlaka göstermelerini diliyor, selam ve sevgilerimi sunuyorum.

1 Ocak 1996

"Eskiyim, ünlüyüm veya 'şöyle çabam var, şöyle hayatımı ortaya koydum' demek artık hiç kimseyi kurtaramayacaktır. Güne ne kadar ciddi, anlayışlı ve yaratıcı yaklaştınız? Ne kadar başardınız? Benden tutalım en alt düzeye kadar, her çalışanımızın değer bulabilmesi, saygıyla anılacak bir değere sahip olabilmesi için, günlük uygulama değerine, sonuçlarına bakılacak ve eğer başarılıysa 'başarılısın' denilecektir."

Adı, soyadı: **Hasan GÜLEÇ**
Kod adı: **Simko**
Doğum yeri ve tarihi: **Ovacık,…**
Mücadeleye katılış tarihi: **Haziran, 1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **Eylül 1994, Ovacık-Dersim**

Doğruların amansız savunucusu

PKK, tarihin tanıdığı en katliamcı, en barbar ve zorba gücü olan TC ve emperyalist sömürgecilere karşı, Kürdistan halkı şahsında bitirilmek istenen insanlığı çırpınışlarında ayağa kalkarak yeni yaşamın umudu olmuştur.

Partimiz PKK'nin ulusal kurtuluş mücadelesiyle yaşattığı ve her birinin hayatı birer kahramanlık destanı olan şehitlerimiz, Kürt-Kürdistan gerçeğinin, Kürdistan'ın bağımsızlığı ve özgürlüğü için son nefese dek onurluca savaşan, insanca ve onurlu bir yaşamı kendisinde somutlaştıran PKK çizgisinin savunucuları, halkımızın en kutsal varlıklarıdır. Halk ve parti olarak varlığımızı borçlu olduğumuz şehitlerimiz, özgürlüğe bir o kadar yakınlaştığımız bugünlerde, kızgınlaşan savaşımızla birlikte, zaferi kazanacağımızın hem garantisi, hem de bu yolda zaferin sarsılmaz köprüsünü oluşturmaktadırlar.

1994 yılı Kürdistan coğrafyasının boydan boya kızıla boyandığı bir yıl olmuştur. Kahraman ordumuz ARGK ve partimiz PKK'nin önlenemeyen yükselişi karşısında paniğe ve korkuya kapılan faşist TC özel savaş güçleri, 1991 yılı ortalarından itibaren "denizi kurut balığı yakala" politikası adı altında hem kabaran kitle serhildanları ile ayağa kalkan Kürdistan halkını sindirmek, hem de gerillayı halktan koparmak için bir dizi katliam planını hayata geçirdi. 1994 yılına gelindiğinde binlerce köy yakılmış-yıkılmış, milyonlarca insanımız yerinden-yurdundan sürgün edilmiş, binlerce yurtsever Kürdistanlı genç, yaşlı, kadın, çocuk demeden faşist TC'nin kontra saldırıları ve alçakça yapılan katliamlarla katledilmiştir. Bütün dünya bu insanlık ve doğa katliamı karşısında adeta üç maymunu oynamıştır. Bu alçakça saldırıları 1994 yılında da sürdüren faşist TC'ye karşı elde silah savaşan her ARGK gerillası daha büyük bir kin ve öfkeyle dolmuştur. Birbiri ardısıra gelişen gerilla eylemlilikleri düşmanın kafasında patlamıştır. İntikam duygusuyla çarpan yürekler bir parça da olsa, katledilen masum insanlarımızın ahını yerine getirmiş olmanın sevincini taşımışlardı. Kürdistan halkının yaşadığı dramı görmek istemeyenleri "Kürdistan, insanlığın miheng taşıdır" belirlemesiyle mahkum eden **Simko** heval de 1994 yılı Eylül ayında Kürdistan'ın özgürlüğü ve bağımsızlığı uğruna verilen savaşta şehit düşen ARGK gerillalarından biri olarak mücadelemizdeki onurlu yerini aldı.

Son direniş kalemiz, ülkemizin gümüş kapısı, Seyid Rıza'nın doğduğu yer olan Dersim Eyaletimizin Pülür (Ovacık) ilçesinin Tanzi köyünde doğan Simko hevalin çocukluğu Pülür ilçe merkezinde geçti. Asi Munzur dağları ve balta girmemiş gibi uzayıp giden zümrüt yeşili ormanlarla çevrili Pülür, aynı zamanda Seyid Rıza'nın karargahının bulunduğu ve 1938'de en şiddetli çarpışmaların yaşandığı, yurtseverlik özünün tüm asimilasyoncu politikalara ve saptırmalara rağmen korunduğu, doğa harikası bir yurt parçamızdır. Aile çevresinde birçok insanımızın Dersim direnişi döneminde TC tarafından katledildiği çocukluktan itibaren kendisine anlatılan Simko heval, daha o günlerden itibaren düşmana karşı derin bir kin duyar. Partimizin genelde Dersim, özelde Pülür çevresinde giderek gelişmesi, Simko hevalin de ilgisini çeker. Ailesinin yurtsever özü ve bu özelliklerle büyümüş olması, O'nun Türk sosyalşoven gruplarına karşı tutum almasını beraberinde getirir. Daha sonra üniversite sınavlarında kazandığı okulu okumak için İstanbul'a gider.

Simko hevalin ilk işi yurtsever öğrenci gençlik çalışmalarına katılmak olur. Öğrenci gençliğin birçok çalışmasına aktif olarak katılır. Gücü elverdiği ölçüde metropol cephe çalışmalarına yardımcı olur. Bu arada İstanbul'da okurken anne tarafından akrabaları olan Ermeni bir aile ile tanışır. Sömürgecilerin Ermeni halkına yaptığı katliamları öğrenir. Kürt ve Ermeni halklarının ortak bir düşmana sahip olduğunu görür. Bu durum Simko hevalin TC'ye olan kinini ve vatanına duyduğu sevgisini daha da arttırır. O, artık faşist TC tarafından katliama ve soykırıma tabii tutulan iki mazlum halkın sorumluluğunu da taşımaktadır.

Küçükken geçirdiği bir hastalıktan dolayı akciğerlerinden rahatsız olan Simko heval artan rahatsızlığı nedeniyle tedavi olmak amacıyla Avrupa'ya gider. Avrupa'da daha fazla ülke özlemine dayanamayan ve mücadele etmek isteyen Simko heval, tedavi olmadan geri döner. Ailesinin ısrarlarıyla İstanbul'da akciğerlerinden ameliyat olmak için özel bir hastaneye yatırılır. Ameliyat gününü beklerken mücadeleye duyduğu büyük özlemle *"eğer ameliyat olsaydım bir daha gerilla olmayabilirdim, oysa tek isteğim bin yıllardır acılar içinde kıvranan halkımın bu kötü kaderini değiştirmek ve sorgusuz-sualsiz katledilen Kürt-Ermeni atalarımın intikamı için bir kurşun dahi olsa sıkabilmek ve faşist TC'ye karşı savaşmaktır."* diye düşünür.

Simko heval kararını vererek ameliyattan bir gün önce gizlice hastaneden kaçar. İlk işi bir bilet satın alarak çok sevdiği vatan topraklarına ulaşmaktır ve öyle de yapar. 1993 yazında Dersim'de gerillaya ulaşır. O artık Dersim'de bir ARGK gerillasıdır. Anakarargah içindeki eğitim faaliyetlerine katılır. Kısa bir süre içerisinde Pülür ilçe merkezinde bazı çalışmaların yapılması için görevlendirilir. Henüz çok yeni olmasına rağmen, partinin kendisine duyduğu bu güvenin karşılığını vermek için büyük bir istek ve coşkuyla Pülür'e gider. Kendisinin gerillaya katılmış olduğu yönünde duyum almış olan düşman O'nu tutuklar. Fakat Simko heval direnerek düşmanın bütün suçlamalarını reddeder. Düşman O'nu bırakmak zorunda kalır. Ailesinin hastalığından dolayı kendisine tekrar gerilla saflarına dönmemesi için yaptığı baskılara rağmen, Simko heval kendisine verilen görevleri başararak, tekrar birliğine geri döner.

Ağırlıklı olarak kış sürecine doğru Ovacık-Hozat-Çemişgezek alanlarında kalan Simko heval sade, dürüst kişiliği, örnek fedakarlığı ve doğruların ısrarlı savunucusu olarak kısa zaman içerisinde arkadaşlarının güvenini ve beğenisini kazanır. Eyalette yaşanan parti dışılıklara, çok yeni olmasına rağmen kararlıca karşı çıkar. Hiçbir kişisel kaygı gütmez. O'nun tek kaygısı parti, halk değerlerimizin doğru kullanılmamasıdır. Hiçbir zaman kararlı tavrından ve parti doğrularını her ortamda-koşulda kavradığı ölçüde savunmaktan ve doğruların hayata geçirilmesi için gereken emek, çaba ve fedakarlıktan kaçınmaz. Akciğerlerinden ciddi oranda rahatsız olmasına rağmen, çok yorucu ve yıpratıcı görevlerde dahi geriye tek bir adım atmayan Simko heval, şahadetine değin halka, partiye, insanlık davasına bağlılığını yaşayan canlı bir örneği olarak arkadaşlarına örnek bir militan ve moral kaynağı olur.

Düşmanın ülkemizde barbarca katliamları geliştirdiği süreçlerde "*tek doğru intikam anlayışı ve çözüm daha çok savaş ve partimizin militan-askeri kişiliğine ulaşmaktır*" diyen Simko heval, engin fedakarlık içeren çabalarıyla bu şiarın yaşama geçirilmesi için durmadan çalıştı. Simko heval bir PKK gerillası olarak cesaret, fedakarlık ve bağlılığın en yüksek noktası olan şahadete eriştiğinde, görevini yapmış olmanın mutluluğunu yaşıyordu.

1994 yılının Temmuz ayında alana müdahale güç olarak giden şehit **Zeynel (Celal BARAK)** hevalin önerisiyle manga komutanlığı görevinden eyalette yeni başlatılan cephe faaliyetlerine atanan Simko heval, kısa bir süre Hozat-Pertek alanında görev yaptıktan sonra tekrar Ovacık alanına döner. Yapılan değerlendirme toplantısından sonra Ovacık alanında cephe faaliyetleri içerisindeki yerini alır. Simko hevalin bütün çabası artık sosyalşoven grupların ve kemalizmin üzerinde oldukça oynadığı, devrime karşı inançsızlaştırılan yöre insanını doğru bir yaklaşımla yurtsever özünü açığa çıkartarak tekrar direnişe çekmektir. Yine alanda ERNK faaliyetlerini oturtmaktır. Bu faaliyetler yavaş yavaş meyvesini vermeye başlar. Halk artık kendisi gelip görev istemeye başlamıştır.

Bazı çalışmalar için Munzur dağlarının hemen eteklerinde bulunan bir köye üç arkadaşıyla birlikte giden Simko heval, yapılan bir ihbar sonucu düşman güçlerinin pususuna düşer. Gündüz düştükleri bu pusuda ilk taramada **Rodi**, **Sidar**, **Nuri** hevaller ve köyden çıkarken kendileriyle birlikte olan iki TDKP'li savaşçı da şehit düşerler. Simko heval ise ağır yaralanır. Son gücüyle üzerindeki belgeleri imha eder. Cenazelerin üzerine gelen düşman askerleri Simko hevalin şehit düşmediğini görürler ve ona konuşması için işkence yaparlar.

Simko heval Mazlumların, Hayrilerin, Kemallerin ve adsız binlerce direniş kahramanının görkemli direnişlerine ve PKK direniş geleneğine uygun bir tutum takınır ve tek kelime konuşmaz. Çılgınlaşan, gözü dönen düşman, O'na ağır işkenceler uygulayarak katlederler. Bu onların PKK militan direnişçi geleneğinin önünde yaşadıkları yenilginin, acizliğin, korkunun ifadesidir. Ve Simko heval onları bu tavrıyla adeta kahretmiştir. O Seyid Rızalar'ın takipçisi olarak halkının gönlündeki yerini doldurulmamacasına olanlardandır artık.

Şehit Simko hevalle birlikte şehit düşen **Nuri (Şahin Tosun)**, **Rodi (Erdal-Pertek)**, **Sidar (Uğraş Hakkari Bursa katılımlı)** hevallerin ve iki TDKP'li savaşçının anıları önünde saygıyla eğiliyoruz.

Anıları mücadelemize ışık tutacaktır.

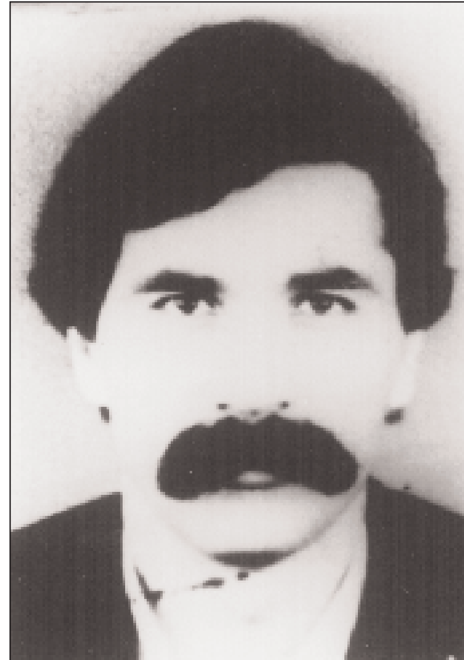
Mücadele arkadaşları

Halk savaşımızın onurlu bir savaşçısı

Adı, soyadı: **Pala MUHAMMED**
Kod adı: **Mehmet Tan**
Doğum yeri ve tarihi: **Silopi, 1961**
Mücadeleye katılış tarihi: **Haziran 1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **1992, Zaxo-Güney Kürdistan**

Ulusal kurtuluş savaşımızın 12 Eylül'den sonra ilk ve güçlü bir açılım sağladığı, ülkemizin, savaşımızın kalbi olan Botan'da dünyaya gelen **Pala** heval, yaşamının ilk yıllarını Cudi Dağı'nın eteklerinde, ulusal parçalanmışlığın üçgeni Silopi'de geçirir. Ulusal değerlere bağlı ve özünde Kürt halkının mertlik ve yiğitliğini taşıyan bir yapısı olan Pala heval, daha hiçbir siyasal düşünce ile tanışmadan da sömürgeci otoriteye karşı asi-isyankar tutumları tutarlılıkla sergiler.

15 Ağustos Atılımı'ndan sonra alanda giderek gelişen ulusal kurtuluş hareketi ile 1986 yılında tanışan Pala heval, evli olmasına rağmen, mücadelede bunu gerekçe yapmadan gerillayla kurduğu ilişkileriyle elinden gelen bütün hizmeti yapar. Pala heval düşmanın her türlü açık baskı-sindirme uygulamalarına rağmen, en tehlikeli görevlere yüklenir. Tam sekiz defa düşmanın eline geçen

Pala heval, sömürgecilere hiç taviz vermezken, aksine savaşın ateşten potasında çelikleşir. Silopi'de gerilla ile birlikte birçok eyleme de katılan Pala heval, azgınlaşan düşman yönelimleri karşısında ailesi ve kendisini koruyamayacak durumdayken, partinin yardımıyla Zaxo'ya yerleşir.

Türk sömürgeci devletinin gizli kontra-ajan şebekelerini ve işbirlikçileriyle denetime aldığı Zaxo'da, Pala hevalin yurtseverlik görevlerine amansız bağlılığı ve gerçek düşmanına olan kini düşmanı kahrediyordu.

1992 yılı sonlarında işbirlikçiler; bir iş için arabalarına binen Pala hevali bayıltarak, hunharca katlederler. İşbirlikçiler, faşist sömürgeci şebekelere Pala hevalin kafasını hediye diye sundular.

Pala hevalin katledilmesi ülkemizin tarihi bir yarasının sonucudur. Faşist düşmanımız kadar, onun işbirlikçi-hain uşaklarının alçakça bir komplosudur.

ARGK gerillalarımızın vuruşları, Pala heval ve daha nice halk savaşının yiğit yurtsever şehitlerinin intikamıdır. Ve bu yüce, onurlu insan, yurtsever halkımızın kutsal mücadelesinde yaşıyor. Anısını savaş çağrısı olarak anlayıp layık olacağız.

Anısı önünde saygıyla eğiliyoruz!

Mücadele arkadaşları

AĞRI BÜYÜK DİRENİŞİN TANIĞI OLDU

Adı, soyadı: **Sinan GÜVEN**
Kod adı: **Amed**
Doğum yeri ve tarihi: **Doğubeyazıt 1964**
Mücadeleye katılış tarihi: **Haziran 1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **12 Mart 1994, Serhat Eyaleti**

Sinan heval, yaşamı boyunca haksızlığa ve zulme karşı sürekli ezilenlerin, haksızlığa uğrayanların yanında yer alarak, mücadele etmeyi kendisine görev edinmiştir. Sinan heval halkına karşı sürdürülen katliamcı, barbar ve her türlü insanlık dışı uygulamalar karşısında halkının yanında yer alıp onurluca savaşmayı da insanlığın bir gereği ve görevi olarak algılamıştır. Yine pratik yaşamıyla bunu kanıtlayarak, yeniden kaynağa dönüşün sembolü olmuştur.

Sinan heval, 1964 yılında ortahalli bir ailenin beşinci çocuğu olarak dünyaya gözlerini açar. İlk öğrenimini doğduğu yer olan Doğubeyazıt'ta tamamladıktan sonra, ortaokul eğitimine yine aynı şehirde devam eder. Bu dönemde halk kültürüne ilgi duyması, bu alanda yoğunlaşması, O'nu giderek bir arayışa sürükler. Bu durum Kürt halk gerçekliğine yakınlaşmasını da beraberinde getirmiştir. Ağrı'nın asiliği ve isyankarlığıyla şekillenmeye başlayan kişiliğindeki inatçılık, Kürt halk gerçekliğine yakınlaşmasıyla birlikte kendisinde direnişçiliğin ilk tohumlarını yeşertmiştir. Devletin birçok kurumu ve memurları tarafından insanlarına yapılan aşağılayıcı yaklaşımlar ve birçok haksız uygulamalar karşısında önceleri bilinçsizce bir tepkiyi şekillendirir. Ve ortaokul son sınıftayken sömürgeciliğin okullarında okunamayacağını anlayarak okulu terk eder, kurtuluşu köye dönmekte bulur.

Bu süreçte henüz ulusal bilinçten uzak olsa da, yaşamda gördüğü birçok olaydan sonuç çıkarır. Düzenin her türden yozluğunun hakim olduğu koşullarda oluşan tepkisi kişiliğinde birtakım olumlu özelliklerin oluşmasını sağlar. Toplumun ezilen kesimlerine karşı ilgisi artar. En çok da fakir olan çevrelerle dolaşır. Yaşamda hiçbir zaman karşısındakinin maddi durumunu esas alarak insanlara yaklaşmaz. Sinan hevalin şekillenen bu özellikleri, kısa zamanda bölgesindeki feodal çevrelerle çatışmasını beraberinde getirir.

Bu feodal baskılara güç yetiremeyince 1986 yılında eşiyle beraber İstanbul'a gider. Ancak kısa sürede metropolün de kurtuluş olmadığını anlar. İçine girdiği arayış, metropol yaşamının bütün yoz, çarpık yaşamını görmesiyle bir fırtınaya ve adeta kasırgaya dönüşür. Bir yandan düzene karşı büyük bir öfke duyması, diğer yandan da düzenin dışında herhangi bir alternatifi bulmayışı kendisinde düzen ve karşı-düzen arasında tam bir gel-git sürecini yaşatır. İçine girmiş olduğu bu çatışma O'nun yaşamına, psikolojisine, her anına yansımaya başlar. Patlamaya hazır bir yanardağ misali yoğun çelişkiler yaşar. Tam bu süreçte partiyle tanışması yaşamında en büyük mutluluğu tatmasına ve en büyük çıkışı yapmasına zemin hazırlar. Tüm çarpıklıklara, eşitsizliklere karşı durabilecek, savaşacak yolu ve gücü bulur.

Kürdistan'da olduğu gibi Türk metropollerinde de gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi serhildanlarla taçlanmaya başlamıştır artık. Yaşanan bu gelişmeler başta Türk metropolleri olmak üzere dünyanın dört bir yanına yayılan mazlum Kürt halkına ülkeye dönüşü, yeniden kaynağa akış çanlarını çalmaktadır. 1990'da partiyle tanışmış olan Sinan heval, ülkeye dönüşün, halkıyla bütünleşmenin özlemi ve istemiyle asil Fırat suyu gibi köpürmektedir. Kısa bir süre sonra eşiyle birlikte çalınan kaynağa dönüş çanlarına cevap vererek, 1992 Haziran'ında gerilla saflarına katılır. Ve böylelikle kaynağa dönüşün bir parçası olur.

Xankurkê alanına gider. Zağros-lar'ın görkemliliği ve Güney'in uzantısı olan Karker dağlarının gizemliliği herkesi olduğu gibi O'nu da etkiler. Metropolün her türlü kirli yaşamına karşı, kendi dağlarının saf, doğayla iç içe, özgürlük dolu yaşamını görmesi O'nu ilk anlarda bile büyük bir heyecan ve mutluluğa boğar. Kendine olan güveni kat be kat artar. Bu alanda 45 günlük eğitim devresine katılarak gerilla eğitimini tamamlar. Sinan hevalin tek amacı parti öncülüğünde sürdürülen ulusal kurtuluş mücadelesinde elinden gelen çabayı sarf etmek ve mücadeleyi geliştirmek olur. Yaşamı boyunca biriken bütün öfkesiyle mücadeleye katılım sağlamaya çalışır. Partinin çözümleyici, kazanımcı tarzını kişiliğinde somutlaştırmayı ilke edinmeye çalışır. Arkadaşlarına ve görevlerine fedakarca yaklaşır. Soğukkanlı ve cesaretli davranır.

Eğitimden sonra karargah sağlık biriminde yer alır. Rubarok eyleminde sağlıkçı olarak verilen görevini başarıyla yerine getirir. Yaralanan yoldaşlara karşı sonsuz bir fedakarlık, özen ve duyarlılıkla yaklaşır. Görevine olan büyük bağlılığı, yaşamda oldukça espirili ve coşkulu olması Sinan hevale arkadaşları arasında saygınlık kazandırır.

İşbirlikçiliğin, ihanetçiliğin TC sömürgeciliği ve emperyalizmin, uçak, helikopter, her türlü teknikle Haftanin, Xankurkê, Çukurca'ya saldırarak yaptıkları tarihte örneği görülmemiş 1992 Güney Savaşı'nda Sinan heval de Xankurkê'de savaşır. Savaşta da görevini en iyi şekilde yerine getirir.

1993 yılının bahar aylarında alana çekilen güçler tekrar ülkeye girmeye başlarlar. Alanda yapılan düzenlemelerde Sinan heval, Serhat Eyaleti'ne gidecek güçler içinde yer alır. Serhat Eyaleti'nde Iğdır-Doğubeyazit-Ağrı üçgeninde görevlendirilir. Bu görevi de en iyi şekilde yürütmeye çalışır.

Düşman 1994 Mart'ında karlarla kaplı olan Ağrı Dağı'na yönelik kapsamlı operasyonlar yapmaya başlar. Düşmanın bu operasyonlarını gerilla güçleri çeşitli savaş taktikleriyle boşa çıkarırlar. Gerilla güçleri operasyon yapmanın bedelini düşmana pahalıya ödettirirler. Darbe üstüne darbe yiyen düşman güçleri Ağrı'ya çıkamaz durума gelmenin hıncıyla daha da azgınlaşırlar. Düşman, gücünü sayısal olarak çevre taburlardan takviye alarak arttırır ve alanı kuşatır. Kuşattığı alanın çevresinde oluşturduğu çemberi daraltarak, gerilla güçlerini imha etmeyi amaçlar. Durumu fark eden gerillalar iki gruba ayrılıp çemberi yarmaya karar verirler. 24 kişilik öncü gerilla grubu düşman çemberi yararak Doğu Kürdistan'a geçmeyi başarırlar.

Sinan hevalin de içinde bulunduğu ikinci grup düşmanın yoğunlaşan hava ve kara saldırılarından dolayı birinci grubun geçtiği yerden geçemez. Geri çekilmeye çalışırken mayın tarlasına düşerler. Mayın patlamasında 7 arkadaş şehit düşer, birçoğu da yaralanır. Sinan heval de yaralananların içindedir. Bir grup arkadaş çatışıp, düşmanı üzerine çekip oyalarken, 16 kişilik bir grup da çemberi yarmayı başarır. Geride kalan Sinan heval ve arkadaşları gün boyu süren çatışmada düşmanın uçak, helikopter gibi bütün tekniğini seferber etmesine rağmen son mermilerine kadar savaşırlar. Direnişleri büyük olur ve şehitler ordusundaki onurlu yerlerini alırlar.

12 Mart 1994, Sinan hevalin onurlu yaşamını, Ağrı'nın direnişçiliğiyle bütünleştirip kahramanca savaşarak, bir Kürdistan gerillasına yakışır tarzda şereflice noktaladığı ve kendisini sonsuzlaştırarak partisiyle, halkıyla, şehitleriyle bütünleştirdiği tarih olmuştur.

Anıları mücadelemize önderdir.

Mücadele arkadaşları

---

kurşunlandık
aç
susuz
malül kaldık
yanık çizgilerle yaşlandık artık

kalmadı
ne sevgili
ne ana
ne tanış
ne acı
ne çocuk kalbinin o titrek
çırpıntısı
taşlaşan yüreklerimizde kalmadı
hiçbiri

zamanımız yoktu
eğilip / iki damla gözyaşı bile
dökemedik
her saat başı yanıbaşımızda düşen
o genç insanların geniş alınlarına
vurduk,
dörtnala giden atlılar gibi
vurduk geçtik yanlarından
o çıplak göğüslerini / rüzgâra
bırakarak

Özgürlüğe birlikte ulaştılar

Adı, soyadı: **Emine BORAN**
Kod adı: **Berivan**
Doğum yeri ve tarihi: **Savur-Tizyan Köyü, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **Nisan 1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **Mayıs 1992, Cirze köyü-Savur**

Adı, soyadı: **Feride DEMİR**
Kod adı: **Mizgin**
Doğum yeri ve tarihi: **Mazıdağı-Şıvistan Köyü, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **Nisan 1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **Mayıs 1992, Cirze köyü-Savur**

İnsanlığın doğuşuna beşiklik yapmış Kürdistan toprakları, 21. yüzyıla girerken kapitalist ahlaksızlığın ve sömürünün hayvanlaşma derekesine getirdiği günümüz insanlığın onur kazandırmanın, halkımız şahsında ikinci bir kez daha insanlığın beşiği olmanın ve yeniden yaratmanın toprakları oluyor. Yeni bir başlangıç için ağır doğum sancılarının çekildiği bugünlere ulaşmak, bir tek yaprağın bile kendiliğinden kımıldayamadığı bu coğrafyada şüphesiz kolay olmamıştır. "Kürdistan sömürgedir" belirlemesinin yapıldığı ilk günden bugüne korkunç bir sabır, büyük fedakarlıklar, her biri birer destan niteliğindeki şahadetler ve bitmez-tükenmez bir emek vardır. Şehitlerimiz emeğin, fedakarlığın ve cesaretin bileşimi olarak bugünlerin büyük yaratıcılarıdırlar. Onlar yaşama dair en ufak bir emarenin bulunmadığı en zor anlarda dahi, sarsılmaz bir inanç ve bağlılıkla kendi bedenlerini katık ederek bizlere, halka, ülkeye, onurlu yerlerini alan ve sayıları binlerle ifade edilen şehitler kervanına katılan kahramanlardan olmuşlardır. Mardin'in Savur (Stewrê) ilçesinde doğan Mizgin ve Berivan hevaller yoksul Kürt insanımızın yaşadığı sömürünün katmerlisini yaşayarak kişiliklerini şekillendirdiler. Her türlü zorbalığın ve sömürünün kol gezdiği, üstüne üstlük geri değer yargılarının, iç çelişki ve çatışmaların yoğun yaşandığı bir ülkede, kadın olmanın zorluklarını çok küçük yaşlardan itibaren hissederek büyüdüler. Kurtuluşu, "özgürleşen kadın, özgürleşen Kürdistan'dır" belirlemesiyle, ortaya çıktığı ilk günden bu yana saflarında çok sayıda kadın savaşçıya yer veren PKK'de gördüler.

Mizgin ve Berivan hevaller yurtseverliğin ve ihanetin iç içe yaşandığı bir ortamda büyümüşlerdir. Yaşadıkları köylerin çevresinde birçok köy korucu olmuş ve ihaneti böylelikle yakından tanımışlardır. 1990'larla birlikte başlayan ve kısa bir süre içerisinde tüm Kürdistan'ı boydan boya saran kitle serhildanları, yurtsever halkımızın coşkusunu doruğa çıkartmış ve faşist sömürgecileri de bir o kadar korkutmuştur. Gerillanın önlenemeyen yükselişi ve kitle serhildanları karşısında katliam ve göçertme politikasını aktif olarak 1991 ortalarında hayata geçiren faşist TC, 1992 Newroz kutlamaları esnasında başta Cizre, Nusaybin, Şırnak olmak üzere Kürdistan'ın birçok yerinde silahsız-savunmasız insanlarımızı katletti. Amaç gözdağı ve sindirmeydi. Ama bu politika ters tepti. Yüzlerce insan bu katliamlardan sonra akın akın ulusal kurtuluş saflarına akmaya başladı. Kürdistan boydan boya çalkalanıyordu. İntikam çağrısı dağlardan ovalara, köylerden şehirlere doğru yankılanıyordu.

İşte Mizgin ve Berivan hevaller de on gün ara ile alandaki ARGK birimlerine katıldılar. İkisinin de tek isteği, bir an önce savaşa aktif olarak katılmaktı. Alanda yeni katılımlar oldukça yoğundu. Bu nedenle yeni katılan savaşçı adaylarının bir an önce eğitilmeleri ve uygun alanlara aktarılmaları gerekiyordu. Çünkü arazi yapısı çok sayıda gerillayı barındıracak düzeyde değildi. Hemen eğitim faaliyetlerine başlandı. Mizgin ve Berivan hevaller de coşkuyla eğitime katıldılar. Bir tek amaçları vardı; en kısa zamanda kendilerini askeri-siyasi açıdan yetiştirerek daha iyi savaşabilecek konuma ulaştırmaktı. Ancak tam bu süreçte eğitim çalışmaları devam ederken kaçan bir unsurun yer göstermesi sonucu, düşmanın içinde bulundukları mağaraya atılan kimyasal silahlarla şehit düştüler.

Bin yılların kinini düşmana kusamadan, oldukça erken bir zamanda aramızdan ayrılarak şahadet mertebesine ulaşan Mizgin ve Berivan hevallerin uğruna savaştıkları haklı davalarını bıraktıkları yerden devralıp zafere ulaştıracağımıza dair verdiğimiz sözü bir kez daha yineliyoruz. Mizgin ve Berivan hevallerin şahsında tüm şehitlerimizin anıları önünde saygıyla eğiliyoruz.

Mücadele arkadaşları

Mizgin (Feride Demir) ve Berivan (Emine Boran) hevaller Kürdistan'ın bağımsızlığı ve özgürlüğü yolunda, partiye ve insanlığa bağlılığın nasıl olması gerektiğini gösterenlerdir. Şehitlere bağlılık ancak ve ancak başarmaktır, zaferi yakalamaktır. Başka türlü bağlılıktan bahsedilemez.

YÜREĞİNİ KÜRDİSTAN'A GÖMDÜ

Adı, soyadı: **Cemile AKKUŞ**
Kod adı: **Sinem**
Doğum yeri ve tarihi: **Doğubeyazıt 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **…**
Şahadet tarihi ve yeri: **Ağustos 1994, Deşta Xuytê-Mutki**

Bizde ayrılıklar hep umulmadık anlarda gelir ve kapıları çalar. Her ne kadar fiziki olarak ayrılıklar yaşansa da, her şeye rağmen bizi yine de bütünleştiren aynı amaçlarımızdır. Bu gerçeklik yaşandıkça kim ayrılıklardan bahsedebilir ki? Biz güzeli yaratmaya çalışan bir topluluğuz. Ve bu topluluk içinde güzeli yaratma uğruna en büyük değerleri hediye etmenin kanayan sessiz yüreğiyiz.

Devrim sorunu; gökkubbe ağırlığından daha büyük bir ağırlığı omuzlarımıza vermiştir. Devrim yoluna başbağlayan yiğit Kürt kızını, savaşla büyüyen bir komutanımızı daha uğurladık.

Sinem heval, 1970 yılında Doğubeyazıt'ın Göl köyünde dünyaya geldi. Vahşet ve barbarlık kokan özel savaşın el attığı alanlarımızdan biri de Doğubeyazıt'tır. Buna rağmen, mücadelemizin gelişip yoğunlaştığı, yurtsever halk kitlesinin gerillayı kucakladığı, bağrına bastığı önemli direniş kalelerimizden biridir Doğubeyazıt. Mücadelenin gelişmesiyle beraber ailedeki yurt bilincinin güçlenmesi ve yurtsever bir aile olarak kendini barbar düşmana karşı koruması, Sinem hevalin daha küçük yaşlarda yurtseverlik duygularıyla tanışmasına yol açmıştır. Böyle bir aile ortamında büyümesi emeğe bağlılığın, insanlara olan sevginin taptaze yeşermesini sağlamıştır.

Büyüdüğü alan ve okul süreçlerinde sürekli ulusal kurtuluş mücadelesinin konuşulması, kendisinde mücadeleye karşı çok büyük bir sempati uyandırır. Malatya'da okuduğu üniversite yıllarında YCK içinde yer alırken kendini geliştirir. Bu süreçte okul içerisinde bazı örgütleme faaliyetlerinde rol oynar. Ancak bu çalışmalardan fazla tatmin olmaz. Çünkü O'nun yüreğinde dağlar vardır ve artık dağlara yüreğini vermek ister.

1990 yılı mücadelenin giderek tırmandığı, yeni bir boyut kazandığı, halk kitlelerinin serhildanlara kalktığı, ülkenin dört bir tarafını dalbudak saran ve yitik bir halkın ulus kimliğinden tutalım özgürlüğüne kadar işlevlik kazandıran PKK mücadelesinin boy verdiği bir dönemdir. Bu süreçte 8 arkadaşıyla birlikte Haftanin alanında saflara katılır. Artık yürekte taşıdığı büyük özlemi gerçekleşmiştir. Vatanı ile kucaklaşır. Kendini vatanı ve ulusunun kucağına terk edişinin tarifsiz coşkusu ve sevinci ile gördüğü dört aylık temel eğitim sürecinden başarı ile çıkar. Devre sonu yapılan düzenleme ile Amed Eyaleti için hazırlanan grup içerisinde yerini alır. 1991 yılında bir grup arkadaşla Amed Eyaleti'ne geçer. Yeni olmanın coşkusu, eğitimden aldığı güçle, moralle ve ülkenin daha da derinliklerine inmenin mutluluğu, heyecan duygusu bir başka gizlenir Sinem hevalin gözlerinde.

Sinem heval, 1992 yılına kadar gerilla birimlerinde askeri faaliyetler içinde yerini alır. Bu süreçteki coşkusu, morali, atikliği ve yoğun öğrenme azmi çevresinin ilgisini çeker. Kısa bir süre sonra Lice-Hani alanlarında ve daha sonra Amed Eyaleti'nin çeşitli alanlarında üst düzeylerde sorumluluk alarak, kitle çalışmaları içerisinde yerini alır. Kendisinde koruduğu coşku ve morali ile kısa sürede halk tarafından sevilir. Bunun yanında edindiği parti terbiyesi ile olgunluğu kendisine karşı doğal bir saygınlığı geliştirir.

1992 dönemi mücadelenin yoğun olarak halk kitlemizde yer edindiği, isim bulduğu, serhildanlarla eyleme dönüştüğü bir dönemdir. Düşman kitleye çok yoğun yüklenmektedir. Bu yönelime karşı kitleyle bağını koparmayıp, düşmana karşı nasıl direniş sergilemesi gerektiği konusunda halkı eğitir ve güç verir. Ayrıca örgütlenen milis gücüne de öncülük yapıp, düşmanın geliştirdiği iç operasyonlarına karşı çalışmalar yürütür.

Yine bu süreçte yoğun kış hazırlığı yapan bir taburumuzun ihtiyacı olan malzemeyi götürürlerken, havanın aşırı sisli, karlı oluşundan dolayı iki arkadaş ve bir milis arkadaşla yolu şaşırırlar. Böyle kritik ve tehlikeli bir anda bile Sinem hevalin, tek düşünce ve hedefi soğukkanlılığını koruyup arkadaşlarına malzemeleri ulaştırmaktır. Milis arkadaşın biraz yöreyi tanımasından dolayı uzun süre dolaştıktan sonra aradıkları noktayı bulurlar. Bu olay Sinem hevalin büyük sorumluluk anlayışı ve yoldaşlara karşı duyduğu sevginin, fedakarlığın belki de çok küçük bir örneğidir. Çünkü O gerilla yaşamı boyunca hep kararlı, azimli bir kişiliğin temsilini ve pratiğini sergilemiştir. Amaca bağlılığın bir ilkesi de yoldaşını sevme, bağlanma ve güçlendirmedir. Bu güç ve kudret Sinem hevalin şahsında somutlaşan en güzel özelliktir.

Sinem heval, 1993 yılı ortalarında tekrar ordu saflarında, gerilla birliklerinde yer alır. 1993 yılı bayan ordulaşmasına ilk adımların atıldığı yıldır aynı zamanda.

O, halka yakıştığı gibi, silahına ve dağa da çok yakışır. Kadın ordulaşmasında üzerine düşen sorumluluğun büyüklüğünün bilinci ile görevine yüklenir. Hep şunu söyler "*Verilen bu savaş büyük sevgiye yol alışta, çok büyük bir fırsattır. Bunun dışında söylenen sevgiler, yaşatılan sevgiler sahtedir, lanetlidir, birer zehirli ölümdür. Biz haksızlığa ve büyük zorbalığa karşı savaşan özgürlük naralarıyız.*"

Savaşın insanı güçlendirme, güzelleştirme, özgürleştirme yönü var. O da buna yürekten inanarak, bunu ruhta ve bilinçte hissederek amansız takipçisi olur.

Ordu faaliyetlerine döndükten kısa bir süre sonra çeşitli düzeylerde sorumluluk alır. En son bölge yönetiminde yerini alan Sinem heval, başarıya kilitlenen bir komutandır.

İhanete inat dağlarda savrulan bu can 1994 Ağustos ayında Mutki ilçesine bağlı Deşta Xuytê alanında bulunan iki korucu köyüne düzenlenen baskın esnasında Tekoşer arkadaşla birlikte şahadete ulaşır.

Sinem heval, yaşamı gibi şahadeti de en güzel çağda yakaladı. Ne mutlu O'na ki, böyle bir devrimde militan olmanın şansına ulaştı. O'nu anlatmak veya yazmak kolay değil. Bunun zorluğunu her şehit yoldaşın ardından çekiyoruz. Sinem heval için de dorukta yaşadığımız bir duygudur bu. O, kendini öncü bir militana yakışır öngörü sahibi ve kendini yaşamsal kılan yola başarıyla yatırıp, tarih kadar eski kaybedileni kazanmak için değerli bir yolu seçmiştir. Bunun tutkusu, bilinci, azmi ile sağlam yürümesini bildi.

Sen, başını yüreğimize yasladın güzel yoldaş, değerli komutan!

Tarihe mal olacak bu kutsal savaşın içinde barış için, mutluluk için, özgürlük için savaşarak ölümsüzleşen abide!

Özgürlük ve bağımsızlık ariefesinde yer alan binlerden biri olarak zaferin coşkusu ile şehitler ordusuna katılmanın büyük coşkusunu yaşayarak yürüdün.

Sizleri yalnızca bir gün değil, her an anıyor ve yaşıyoruz.

Ey! Özgürlük savaşçısı
Kızıla boyarken kanın
Ülkemin dağlarını,
Yeni sevdalar yeşerir
Umutlar beslenir
yüreğinde…
Sen, yürüdükçe karanlıklara
Kızıl şafaklar yakınlaşıyor,
Açıyor kardelenler
inadına…
Sevgi taşıyor,
Özgülük taşıyor
Düşerken birer birer
Kavga güllerine
dönüşüyor.
her can çoğalıyor
bin oluyor.
Ve
Selam sana
Yiğit komutan
Selam olsun düşerken toprağa!..

Mücadele arkadaşları

●Küçük Güney şehit künyeleri

● Adı, soyadı: **Selahattin SÜLEYMAN**
Kod adı: **Rênas**
Doğum yeri ve tarihi: **Haseki, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **31 Mart 1995, Bestler**

● Adı, soyadı: **Ali HÜSEYİN**
Kod adı: **Hasan**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **31 Mart 1995, Bestler**

● Adı, soyadı: **Necip İBRAHİM**
Kod adı: **Hamit**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **31 Mart 1995, Bestler**

● Adı, soyadı: **Muhammed İKBAL ERTAÇ**
Kod adı: **Bedran Şimşek**
Doğum yeri ve tarihi: **Halep, 1969**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **31 Mart 1995, Bestler**

● Adı, soyadı: **Yusuf Ahmet MEHMET**
Kod adı: **İsmail**
Doğum yeri ve tarihi: **Deşta Sis Köyü-Derik, 1967**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **31 Mart 1995, Bestler**

● Adı, soyadı: **Şükrü SELİM**
Kod adı: **Rizgar**
Doğum yeri ve tarihi: **Behivan Köyü-Derik, 1967**
Mücadeleye katılış tarihi: **1994**
Şahadet tarihi ve yeri: **31 Mart 1995, Bestler**

● Adı, soyadı: **İbrahim CEM**
Kod adı: **Şiyar**
Doğum yeri ve tarihi: **Halep, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **31 Mart 1995, Bestler**

● Adı, soyadı: **Dılbeşir YUSUF**
Kod adı: **Rêzan**
Doğum yeri ve tarihi: **Rubarya Köyü-Derik, 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **1994**
Şahadet tarihi ve yeri: **31 Mart 1995, Bestler**

●Adı, soyadı: **Nezir Muhammed DEVRAN**
Kod adı: **Fıraz Bahoz**
Doğum yeri ve tarihi: **Halep, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **31 Mart 1995, Bestler**

● Adı, soyadı: **Muhammed İBRAHİM**
Kod adı: **Fıraz**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **11 Nisan 1995, Xacê-Metina**

Adı, soyadı: **Bedirxan ELUŞ**
Kod adı: **Şer**
Doğum yeri ve tarihi: **Şam, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **12 Temmuz 1995, Gabar**

● Adı, Soyadı: **Muhammed MISTO**
Kod adı: **Rifat Reco**
Doğum yeri ve tarihi: **Kado Köyü-Afrin, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **12 Temmuz 1995, Gabar**

● Adı, soyadı: **Ahmet HASAN**
Kod adı: **Kani Ciwan**
Doğum yeri ve tarihi: **Godo Köyü-Afrin, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **12 Temmuz 1995, Gabar**

● Adı, soyadı: **Nuri …**
Kod adı: **Ethem**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, …**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **21 Temmuz 1995, Katranus**

● Adı, soyadı: **Sevaş HALİT**
Kod adı: **Sabri Orhan**
Doğum yeri ve tarihi: **Amûdê, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **20 Mart 1995, Kani Masi**

● Adı, soyadı: **Reşit …**
Kod adı: **Cahit Herekol**
Doğum yeri ve tarihi: **Rakka, 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **1988**
Şahadet tarihi ve yeri: **7 Nisan 1995, Kani Masi**

● Adı, soyadı: **… …**
Kod adı: **Avjin**
Doğum yeri ve tarihi: **Reco-Afrin …**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **1992, Metina**

● Adı, soyadı: **… …**
Kod adı: **Warşin**
Doğum yeri ve tarihi: **Derik …**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **… Metina**

● Adı, soyadı: **… …**
Kod adı: **Ronak**
Doğum yeri ve tarihi: **… …**
Mücadeleye katılış tarihi: **… …**
Şahadet tarihi ve yeri: **17 Ekim 1995, Amediye**

● Adı, soyadı: **Şükran Akın**
Kod adı: **Nalin**
Doğum yeri ve tarihi: **Serê Kani-Cizre 1976**
Mücadeleye katılış tarihi: **… …**
Şahadet tarihi ve yeri: **1995, Garê Dağı**

● Adı, soyadı: **Muhammed İBİŞ**
Kod adı: **Enver**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1969**
Mücadeleye katılış tarihi: **… …**
Şahadet tarihi ve yeri: **24 Ekim 1995, Keşan tepesi-Haftanin**

● Adı, soyadı: **Zeki AHMET**
Kod adı: **Pılıng**
Doğum yeri ve tarihi: **Kamışlo, …**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **24 Ekim 1995, Hacim tepesi-Haftanin**

● Adı, soyadı: **Kürdistan MEHMET**
Kod adı: **Cahide**
Doğum yeri ve tarihi: **Halepçe, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1994**
Şahadet tarihi ve yeri: **2 Kasım 1995, Zaxo-Batufa**

● Adı, soyadı: **Ahmet ROZAN**
Kod adı: **Mahir**
Doğum yeri ve tarihi: **Kobani, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **Haziran 1994**
Şahadet tarihi ve yeri: **23 Ekim 1995, Berxwedan tepesi-Haftanin**

● Adı, soyadı: **Nuri VAKKAS**
Kod adı: **Dersim Silvan**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1968**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **14 Kasım 1995,Metina-Bamerni**

● Adı, soyadı: **Xalil ALAŞ**
Kod adı: **Tekin Karasu**
Doğum yeri ve tarihi: **Şıkefta Köyü-Afrin, 1965**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **21 Ağustos 1995, Kırkanis-Hakkari**

PKK GENEL BAŞKANI ABDULLAH ÖCALAN YOLDAŞ DEĞERLENDİRİYOR

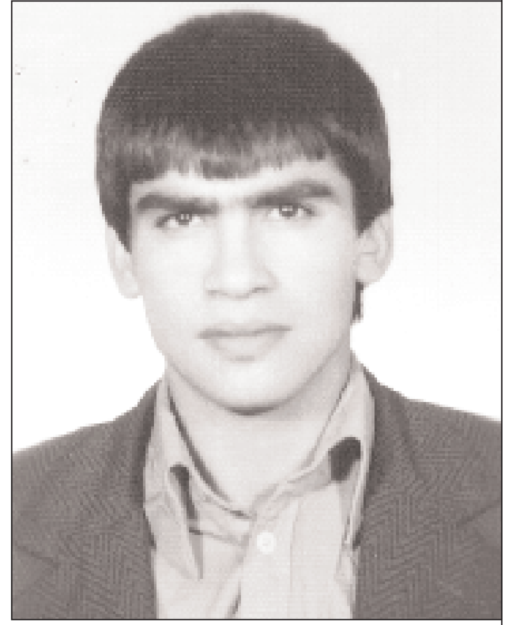
Baştarafı 1. sayfada

Biz bu partiyi düşmanın ana karargahında, uzun bir hazırlık sürecinden sonra bireysel anlamda, insan olarak, halk gerçekliğimizle olan bağlantıyı inkar etmeden, zorlukları da göz önüne getirerek kurma düşüncesine ulaştık. Acaba bir adım atabilir miyiz, acaba bir umut olabilir miyiz, diye kendimize çok sorduk. Böyle bir Newroz gününde, umutsuz mu umutsuz, iddiasız mı iddiasız, alacakaranlık bir dönemde, söylemi ve mücadele ifadesi, günlük olarak kendini dile getirme ustalığı var. Bunlar kazanılmadan tehlike ve düşmanın lanetli tarihi üzerimizde sürüp gidecektir.

Her baharı halkımız için gerçek bir bahar haline getirmek için büyük çabalar harcadık. Özellikle öncü parti şahsında ve savaşan güçler temelinde yeni günler, yeni yaşamlar yakalayabilmek için bu baharlara yüklendikçe yüklendik. Her şeyimizi verdik. Bütün coşkumuzu, bütün direncimizi, bugünlerde daha anlamlı, daha yüceltilmiş olarak gösterdik. Hâlâ da hızından hiçbir şey kaybetmeden coşkumuzla, iddiamızla büyük yürüyüşümüze devam ediyoruz. Karşıdaki düşmanın da ne kadar inatçı olduğunu sadece tarihte değil, günümüzde de görüyoruz. Bu kez de bayramımızı çaldı ve inanılmaz bir ikiyüzlülükle, daha düne kadar saldırdığı, bir halkın şahsında katliamlarla karşılayarak yok etmek istediği bir Newroz'u şimdi kendine mal ediyor ve halkımızı da kahrediyor. Utanmadan kendisine alabildiğine özgürlük ve kutlamayı; bize de alabildiğine yasaklama ve kahretmeyi layık görüyor. Bu düşmanın doğasından gelen bir özelliktir. Halkımızın mücadelesi sürdükçe böyle yapacağı açıktır.

● "Zekiyeler, Rahşanlar, Ronahiler, Berivanlar jin'i jiyan haline getirmenin de en büyük adıdırlar. Kadın her zamankinden daha fazla yaşamın güçlü bir tarafı olarak bu savaşta yönünü buluyor. Ve bu kahraman kadın şehitlerimizi, bu büyük Newroz şehitlerini, yaşamın bu güçlü kararlarını selamlamadan yaşamı anlamak, hakkını vermek mümkün değildir."

● "Mazlum yoldaşın kararı yaşam iddiası, yaşama saygıdan vazgeçmeme kararıyken, Dörtlerin eylemi ise Mazlum yoldaşın kararını daha da pratikleştirmek, daha da kitleselleştirmek, daha da yaşamsal kılmaktı. Kararın amacı kadar, içeriği ve gerçekleşme biçimi de müthiştir.

ağzımızdan bir-iki söz çıkararak, ülkemizin, halkımızın adını ve özgürlüğünü düşüncemize getirerek ve dilimizle de söyleyerek, sadece bir diriliş ve kurtuluş değil, bütünüyle mutlak bir yaşam hareketi olarak değerlendirilecek bu partinin ilk adımını attık.

Anlatılması zor bir 23 yıl geride bırakıldı

1996 baharında bu adımın atılışının 24. yılına giriyoruz. Kolay görünse de, hâlâ anlatılması zor bir 23 yıl geride bırakıldı. Bunun öncesi de vardır.

Belki daha kahırlıdır.

Biz sadece bu hareket adına, resmen söylenmiş, yürütülmüş sözler ve işler adına korkunç, nefes nefese bir yaşamı başlattık. Tarih her zamankinden daha fazla bu süreci değerlendirebilir. Nasıl bir halk ve savaş tarihi olduğunu daha iyi açıklayabilir. Bu başlangıcın ne anlama geldiğini, birey olarak bizim başlangıcımızın derinliğini, niteliğini kelimelerle anlatabilmek oldukça zordur.

Yenildiğiniz için sancılar çekiyorsunuz.

Halk olarak da hâlâ en ağır tehditler altında bulunuyorsunuz. Yeni yaşamın bir tarzı, bir

Hissedemiyorsunuz, her gün sarsılmıyorsunuz

Bu düşman bize herhangi bir bayram kutlatmaz. İnanıyoruz ki, halkımız da bunu daha iyi anlayacaktır. Hele biraz ulusal ve özgürlük temelinde bir bayram oldu mu, hiç mi hiç kutlatmaz. Bunu halkımız görüyor, kendi gerçeğini daha iyi tanıyor. Zaten düşmanın kutladığı bayramların da kendisine ait bayramlar olmadığını şimdi daha iyi anlıyor. Biz de oldum olası bu bayramlara ilgi göstermedik. Bizim için bunlar bayram değil, kara günlerdir. Bizim olması gereken bayramlar, savaşla, özgür düşünceyle, iradeyle kazanılacak bayramlardır.

Son yıllardaki Newroz bayramlarını bu anlamda geliştirirken, düşmanın da uyanışını, saldırılarını görüyoruz ve bu şimdi daha iyi anlaşılıyor. Bir halkın kendine yapabileceği en büyük kötülük, kendini yaşam dışı bırakan düşman gerçeğini benimsemesi, onunla düşüp-kalkması, kendini özdeşleştirmesi, hatta onun içinde erimesidir. Bu büyük bir çirkinlik ve utanç verici bir durumdur. İşte bizlerde bu utanca ve çirkinliğe kendi kişiliklerimizde son vermek zorundayız. Biz bu hareketin gerekçesini uzun yıllar düşünürken, hazırlarken hep çirkinlik ve utançtan kurtulmayı esas aldık.

Kendimize bu çirkinliği ve utancı nasıl sona erdireceğiz diye çokça sorduk. Açık söyleyelim, biz gözümüzü kaldırıp kimsenin yüzüne bakamıyorduk. Hâlâ bunun izlerini derinliğine taşıyorum. Bir yandan yaşamın bizim de hakkımız olması gerektiğini düşünürken, bir yandan da bunun üzerindeki kara iz, düşmanın hükmü, iradesi ve onun utancı kahrediyordu. Bu ikilem halkımızın da kimliğine, kişiliğine kazılmıştır. Kürt halkı çok utananan bir halktır. Ama yaşamdan da bir türlü umudunu kesmiyor. Yılana sarılırcasına yaşama sarılıyor.

Yaşamak istiyor!

Hatta en inanılmaz yalanlara da inanarak yaşamak istiyor. Mantığı durmuş, iradesi kaybettirilmiş bir halk. Ama buna rağmen, garip bir yaşam tarzı var. Çok havada, temelleri olmayan, yenilgilerle dolu. Savaşı kendisi için olmayan, çirkin ve utanç verici bir yaşamı olan bir halk gerçekliği var.

Gel de bu yaşamı çöz, işin içinden çık!

Temel insani gerekçelerden vazgeçmeyeceğim diyen bir insan için bu, gerçek bir trajedidir. Utancı, kötülüğü öyle kolay kolay sökülüp atılamaz. Bu, zindandaki prangalardan daha çok prangalara vurulmuş bir yaşam mahkumudur. Hissedemiyorsanız, her gün sarsılmıyorsanız, şeref, onur çoktan yitirilmiş ve maskaralık benimsenmişse, o zaman sizler düşmanın silik bir gölgesisiniz demektir. Maalesef insanlarımız böyle. Bu insanların yüzüne baktıkça hiç umutlanamadım. Hep ezikliğin, utancın, yaşam dışılığın, çarpıklığın, özgür ve cesur olmayan yaşamların sahiplerini gördüm. Bunların sözü çok eğri-büğrü, iradesi, iddiası belli değil. Bunun sadece toplum gerçeğimize değil, parti saflarımıza yansıtılmasını da gördüm.

Bütün gücümüzle gerçek direnişi, direnişçiyi ortaya çıkarmaya çalışıyoruz

Gerçekleri abartarak söylemiyoruz. İşte düşman da "Böyle bir kimlik, kişilik yok. Varsa bir başkaldırı, savaş tarihinde görülmemiş her şey denenecek, uygulanacak ve sınırsızca ezilecektir" diyor.

Bunlar gerçek!

Diğer yandan da güçlerimiz sözde "direniyoruz" diyorlar. Ben bu direnişi çok eleştirdim. Düşmana ve başarı ölçüsüne göre çok zayıf bir direniş sergiliyorsunuz. Ama buna rağmen, hiç olmamasından daha iyidir dedik. Hâlâ bütün gücümüzle gerçek direnişi, direnişçiyi ortaya çıkarmaya çalışıyoruz. Bizler yaşam konusunda hata yapamayız. Bazı hatalar vardır, sıradandır, hiç önemli değildir. Ama bazı hatalar da vardır ki, bütün bir ulus ve öncü savaşçılar için öldürücüdür. Bunlar sizlere çok basit gelebilir. Ama yaşamın ve savaşın doğru tarzı yakalanmadıkça her şey boştur. Onun için bu yaşamları ve bu yaşam sahipleri olan sizleri ciddiye al-

mıyorum. Normal bir insanı ihtiyacınız var mı yok mu, bu benim için fazla bir anlam ifade etmiyor. Çünkü doğru yaşam ve savaş tarzı olmadıkça her şey boştur.

Yaşamı kazanmak zorundasınız.

Neden hata yapalım, neden bir reformist gibi gerçeklerle oynayalım? Bizdeki reformizm bu anlamıyla düşman için en kolay başarı yoludur. Düşmana bir savaşta en rahat başarıyı gösteren yoldur. Onun için direniş çok radikal, güçlü ve çok köklü olmak zorundadır.

Bütün yaptıklarınız bu temelde gerçeklerle bağlantılıdır. Kendinize güveniyorsanız, gerçeklerin gücünü göreceksiniz. Gerçeklerin gücünü görmezseniz, ister düşman gerçeği gücü, ister bizim geliştirmek istediğimiz yaşam gerçeği gücü olsun, bunlar karşısında asla ezilmekten kurtulamazsınız. Büyük başarmak şurada kalsın, hiç de sandığınız gibi olmayan kötü bir so-

Görüyorsunuz bugün bile, halkımızı, milyonları ağır bir yaşam sorunuyla savaşır hale getirdik, yine büyük bir yaşam sorunuyla karşı karşıya getirdik. Bu, yaşama saygıdır.

Çok değerli yoldaşımız **Mazlum Doğan**, bugünün akşamı bir ölüm kararı verdi.

Bu kararın 15. yılına giriyoruz.

Bu, önemli ve tarihi bir karardır. **Mazlum Doğan** inançlı, yaşama karşı cesur olan, partimizin ideolojik, siyasi esaslarına oldukça bağlı, sonuna kadar kendini bu yola adamış bir yoldaşımızdı. Aslında bugün yaşam ve diriliş günüdür. Kış geçiyor, bahar geliyor. Neden bunu kendisi için bir ölüm günü haline getirdi?

Vicdansız mıydı, intihar mı etti!

Yaşama saygısız mıydı?

Asla!

En bilinçlisiydi.

Yaşama bağlı ve özgür bir yoldaşımızdı. Dörtlerin eylemi ise, Mazlum yoldaşın kararını daha da pratikleştirmek, daha da kitleselleştirmek, daha da yaşamsal kılmaktı. Kararın amacı kadar, içeriği ve gerçekleşme biçimi de müthiştir. Mutlaka bütün yönleriyle anlamak, yaşam, halk ve militan gerekçemiz haline getirmek, her "namusluyum, bağlıyım" diyenin temel görevidir.

Bu yakma eylemi bir ulus kararıdır.

Yaşama saygı, büyük direnme ve ulusal kurtuluş kararıdır. Alçaltılmış yaşama karşı, insanın büyüklüğünü göstermek için verilmiş büyük bir direniş kararıdır. Mutlaka bütün halkımıza, hatta bütün insanlığa taşırma gücünü gösterebilmeliyiz. Biz militanlara bu büyük vasiyet düşüyor. Biz kendi payımıza kısmen bu vasiyeti yerine getirmeye çalıştık.

Daha sonra büyük ölüm oruçları kararları da vardır. Onlar da bu büyük kararlar zincirinin birer

İntihar gerillası olmak nedir?

Her şeyden önce sınırsız bir fedai gücü haline gelmektir. Ölümü hiçe saymak, büyük kuvveti arkasına alarak en büyük eylemci haline gelmektir. Dağlarda artık belli bir aşamaya gelen savaşçı, kentlerde düşmanın geniş yığınları içinde de kendini büyük bir patlayıcı haline getirmesi gerekiyor. Öyle anlaşılıyor ki, bundan sonra çok sayıda intihar gerillamız, daha bilinçli, daha planlı, ucuz ölmek için değil, dayatılan ölümü yok etmek, düşmanın ölüm seferlerini yerle bir etmek için üstün yetenekli savaşçılar olarak yeni savaş alanlarının gücü olacaklardır. PKK gerillası, PKK savaşçısı, PKK militanı sadece dağdaki gerillasıyla değil, sıradan bir sempatizanıyla bile artık bu noktaya gelmiştir. Düşman bizi savaşı bu noktaya getirmeye zorlamıştır. Her gün sıradan köylüleri kurşuna alıp dizmesi bize tek bir seçenek bırakıyor:

NEWROZ YAŞAM VE DİRENİŞ GÜNÜDÜR

● "Ölüm yolu düzlendi, büyük ölüm korkusu aşıldı, onlar ölümle yaşam arasında kurulan köprü oldular. Ölümden yaşama onlar üzerinden rahatça geçeceğiz. Gerektiğinde yaşamadan ölüme geçeceğiz. Dalga dalga bu köprüden onlarca, yüzlerce ve binlerce kişi geçerek şehitler kervanına katıldı."

nuç gelip sizi götürür. Bundan dolayı büyük büyümeyi, büyük yaşam isteğini, en çok da amansız mücadele tarzını gerektirir. Bunu göstermek tek çaredir. Bütün yaptıklarımız bunu anlaşılır kılmaktır. Anlaşılmadan zaten yaşama geçemezsiniz.

Doğa kusursuz denilebilecek bir biçimde canlanıyor, yeşeriyor, çiçekleniyor.

Kendinize bir bakın; ne kadar çarpıksınız, ne kadar yaşamdan uzaklaştırılmışsınız, doğaya ters düşmüşsünüz. Bunu anlamadan kendimize saygıyı nerede bulacağız! Nasıl yaşayacağız! Hatta bu durumda ölüm bile başa beladır.

Ölmek bile kolay nasip olmaz.

Bütün bunlar bizim yeni gün, yeni yaşam sorunlarımızdır. Hiç küçümsemeye kalkışmayın. Sıradan düşüncelerle veya alışılageldik tarzlarınızla sonuç alacağınızı sanmayın. Çok alışılagelmiş, kopya edercesine katlanan günleri hiç tekrarlamaya gerek yok. Çünkü bu günlerin hiçbir kıymeti yoktur. Bunun, yaşama en kötü ve saygısız bir yaklaşım olacağı kesindir. Benim bütün yaptığım, yaşamı kolay elde bırakmamaktır. Ucuz yaşamamak kadar, doğru yaşama saygılı olmaktır, yaşamı büyük bir sorun haline getirmektir. Bunu biraz başardık.

Yaşam şimdi büyük bir sorun.

PKK militanlığının en tutarlı örneği olarak, çok iddialı bir yaşam tutkusunun sahibiydi. Ama buna rağmen, ölüm kararını verdi. Biz bu kararı değerlendirmeye çalıştık. Ulaştığımız sonuç, yaşama tek saygı bu ölüm kararını vermektir, oldu.

Tarihi bir karardır.

Yaşama saygı gösterme kararıdır.

Newroz şehitleri ölümle yaşam arasında köprü oldular

Hiçbir ölüm bu kadar yerinde ve anlamlı olamaz. Tarihine biraz saygılı, soylu yaşama bir nebze olsun katkı sahibi mi olmak istiyorsun, işte bu noktada bu karar kaçınılmazdır. Bu karar verilmiştir ve uygulanmıştır. Bu karar ardından direniş zindanda başka bir boyut kazandı. Ardından **Ferhat Kurtay**'ların şanlı ölüm kararı geldi. Bu da bir bahar gününde verilmiş büyük bir karardı. Mazlum'ların Newroz ateşi, dörtlerin bedenlerinde çıra gibi tutuşturularak sürdürüldü. Zindanı aydınlatan tarihi bir karardı. Dayatılan müthiş zulmü, karanlığı boğmak eylemiydi. Mazlum yoldaşın kararı yaşam iddiası, yaşama saygıdan vazgeçmeme kararıyken, parçalarıdır. Yine yaşama saygı, yaşamın insansal biçiminden vazgeçmeyen bunun PKK'yle başlatılış ifadesine sahip çıkma, partiden, yaşamdan vazgeçmeme kararıdır. Onlar da bedenini yakarak değil, kemiklerine kadar kendilerini kurutarak cevap oldular. Biri kendini asarak, dördü kendilerini yakarak, diğer dördü de kendilerini kurutarak cevap oldular. Bunlar gerçekten çok büyük bir dokuzu teşkil etmektedir. Ardısıra yüzlercesi gelir. Ama bu dokuzu, bitirilmek istenen bir ordunun, bir partinin, hatta bir halkın şahsında ısrarın, vazgeçmemenin müthiş iradeleridir. "Bitirdik, üstünü öyle betonlaştırdık ki, artık bir daha asla dirilemezler" denildiği bir zeminde patlayan bahar çiçekleridirler. Bu yoldaşlarımızın patlayan bu çiçeklenme oldukları bugün çok daha açıktır. Biz de o günlerde bu karar sahiplerinin anısına bağlılığın bir gereği olarak, *"ölüm yolu düzlendi, büyük ölüm korkusu aşıldı, onlar ölümle yaşam arasında kurulan köprü oldular. Ölümden yaşama onlar üzerinden rahatça geçeceğiz. Gerektiğinde yaşamadan ölüme geçeceğiz"* dedik. Nitekim dalga dalga bu köprüden onlarca, yüzlerce ve binlerce kişi geçerek şehitler kervanına katıldı. Bugün de halkımız bu şehitler köprüsünden gözünü kırpmadan geçmeye hazır bir hale gelmişlerdir.

Bundan sonra intihar gerillaları gibi savaşacağız

Başta gerillamız ve bütün savaşanlarımız, dağlarda klasik gerillayı uygulamaktan da öteye birer intihar gerillası haline geldiler. Kararımız bugün bir intihar gerillası gibi savaşmaktır.

İntihar gerillası olmak!

Böyle haince, zalimce üzerine gelen ölümü bekleyeceğine bir intihar gerillası biçiminde kendini donatmak ve patlatmak gerekiyor. Bugünleri böyle değerlendiriyor ve böyle kararlaştırıyoruz. Düşman bir kez daha yanıldığını, dayattığı savaş tarzının bizim tarafımızdan daha yaratıcı bir savaş tarzıyla karşılandığını görecektir. Gerekirse bütün bir halkı fedai haline getirmek artık kaçınılmazdır. Halkımızın önü açılmıştır, savaşın içine girmiştir. Nitekim bugün bütün dünya bu cesur halkın savaşından bahsediyor.

Artık bu fedai halkın şanlı komutanları olmak gerekiyor

Bir Almanya'ya, Amerika'ya bakın. Tırnaklarına kadar silahlanmışlardır. Dünyada emperyalist sömürü tarzlarını en güçlü yürüten güçlerdir. Ama en donanımsız bir halkın karşısında bile dehşete kapılıyorlar. "Gözükara savaşçılar" diyebiliyorlar. İşte bizim buna karşı vereceğimiz karşılık fedai bir halk haline, hem yaşamla, hem savaşımımızla gelmektir. Bundan korkuyorlar. Yoksa onları engelleyecek elimizde bir teknik yok.

Sadece çıplak yüreklerimizle savaşıyoruz.

Ama iyi bir örgütlenme ve iyi bir çalışmanın sahibi olunursa güçlü bir halk savaşı karşısında fazla duramazlar. Saygılı olmaları gerekir. Her halk bireyinin, hatta sıradan bir sempatizanın, yürüyüşçünün bile bir intihar gerillası gibi saldırmasından sonra o savaşı kazanmamak, kendi kendisiyle alay etmektir. Özellikle de öncü gücün derin bir gaflet içinde olması demektir ki, bu

da affedilmez bir durum olur. Halkı böyle cesaretlenmiş ölüme yürüyen, bütün militanları böyle fedaileşmiş, ölümü hiçe sayan bir yönetim gücü eğer doğru değerlendiremezse, tarih ondan en büyük hesabı soracaktır. Bizden, öncü, yönetim

● "Kararımız bugün bir intihar gerillası gibi savaşmaktır. İntihar gerillası olmak nedir? Her şeyden önce sınırsız bir fedai gücü haline gelmektir. Ölümü hiçe saymak, büyük kuvveti arkasına alarak en büyük eylemci haline gelmektir. Dağlarda artık belli bir aşamaya gelen savaşçı, kentlerde düşmanın geniş yığınları içinde de kendini büyük bir patlayıcı haline getirmesi gerekiyor. "

ve komuta güçlerinden soracaktır. Dolayısıyla artık PKK'de, halk yönetiminde komutanlık, bu fedai halkı zafer temelinde savaştırmaktır. Bunu çok iyi görüp, her birisi bir atom bombası haline gelebilecek bu fedaileri, bu içerikte, bu yiğitlikte savaştırmaktır. Başka türlü komutanlık, önderlik olmaz. Anlamak istemeyenler varsa, onların değil öncü saflarımızda, halkımız içinde bile yeri olmadığı bilinmelidir. Olsa olsa bir sahtekardan başka bir değerleri olmaz.

Halkı ve savaşçıları bu hale gelen bir hareketin komutanları nasıl olmaları gerektiğini bileceklerdir. Buna layık olamamak, hakkını verememek tarihimizde sıkça görülen arkadan hançerlemenin, oyunlara gelmenin ve kaybetmenin klasik bir tekrarı olur. Bu da ulus olarak bir daha dirilmemek olur. Bugünkü görevimiz bunu tarihimizden, bu kirli kişilik gerçeğimizden söküp atmaktır.

Son yılların çözümlemeleri bir yandan **"Nasıl Yaşamalı"**ya cevap ararken, diğer yandan da yaşamın nasıl yönetici gücü olunur sorusuna cevap vermektedir. Siz, önde gelen partili, ordulu militanlar olarak bunu çok iyi anlamak zorundasınız. Biz görevinizi böyle belirlerken ne kadar zorlu olduğunu açıkça ortaya koyarken (şimdiye kadar görüldüğü gibi), belki de kendinize yaptığınız en büyük kötülük olan doğru yönetememe, doğru komutanlık edememe, önderliğe cevap verememe gerçeğini en temel sorun yaptık ve nasıl aşılması gerektiğini de bütün gücümüzle gösterdik. Bütün çabalarımız bunun içindir.

Bizim sorunumuz halkımızla değildir. Halktan yana hiçbir sıkıntımız yok, istediğimiz kadar gereken gücü veriyor. Sıradan bir partiliden de, savaşçıdan da herhangi bir sıkıntımız, sorunumuz yoktur. Her türlü soruna cevap verecek kadar kendini hazır tutuyor. Ama komuta, yönetime gelince yakamızı bir türlü bırakmayan bir durum söz konusu. Art niyetlilikten bahsetmiyoruz, yeteneği kazanamayan, yaratmayı sağlayamayan, gerçek önderlerin oynayacağı role kendini hazırlayamayanlardan bahsediyoruz. Bunu böyle çok basit gerekçelerle boşa çıkarmak, hakkını vermemek lanetli tarihimizin, düşman yansımalarının en son ifadesi oluyor. Bugünleri bunu aşmak için olağanüstü değerlendirin.

Son birkaç Newroz'dur, kadınlı-erkekli, zindanda, dağda, yurt içinde yurt dışında yönetebilme gücü olmak, nitel ve nicelik olarak gereken kapasiteyi göstermek en önemli sorun olmaktadır. Artık bu da çözümlenmiştir ve de gerçekleşmeye doğru yüz tutuyor. Şansınızı gerçekleşme temelinde kullanmalısınız. İşte bu anlamda yaşama doğru, çok kapsamlı katılım kadar, onun her koşul altındaki mücadelecisi olmayı kesinleştirmelisiniz. Bu, daha güzel bir şans, gereklerinin sıkı sıkıya yerine getirilmesini emreden yeni kimlik ve yeni kişiliğiniz oluyor.

Israrla vurguluyorum:

Yalpalamayın, ikiyüzlülük yapmayın.

Samimi olmayan, anlamı kadar pratik gerçekleşmesi yeterli olmayan tutum ve davranışlarda bulunmayın. Önderlikte zorlama yoktur. Devrim büyük gönül, büyük tutku, büyük azim işidir. Bireyin kendisini kurtarmasıyla, bazı endişe ve zorluklarla da alakası yoktur.

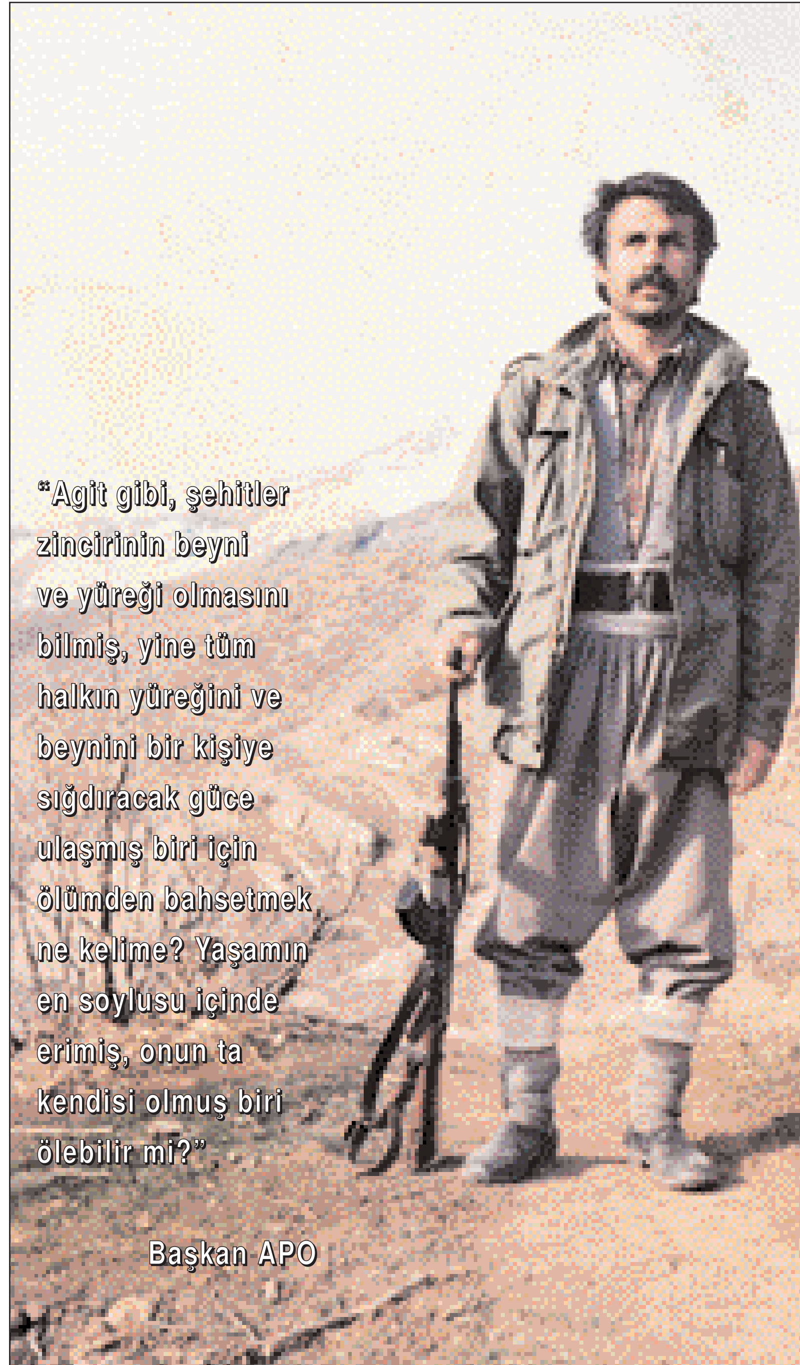
Bu hareketin artık

şanlı komutanları olmak gerekiyor.

Böyle keyfi yaşam tarzlarıyla ancak prangalanılabilir, zincire vurulabilir. Tarihin bütün ünlü komutanlarına bakın, onların basit teşvikleri, ucuz keyfi yaklaşımları yoktur. Onlar büyük ihtiraslı, büyük iradeli, durdurak bilmeyen, kazanmaktan başka bir şey düşünmeyen kişiliklerdir. Şimdi böyle insanlar olmaya çalışıyoruz.

Ya bizi kötü yenecekler, ya da biz büyük kazanacağız

Partimizin, ordumuzun önde gelen militan gücü, tarihte rol oynamanın böyle bir kişilikten geçtiğini artık kendisine yedirmelidir. Partiden, halktan beklentilerimiz emrimize ne kadar silah verdi! Başta silah olmak üzere diğer savaşım olanaklarını ne kadar emrimize verdi! Büyük savaşmak isteyenin istemleri olmalıdır. Yetki bunun için istenilmelidir. Komutanlık tamıtamına ancak böyle istenilebilir. Bunu çok bönce, çok geri, ya da düşmandan ya da yenilmiş toplumsal yapımızdan etkilenerek istemek, kendi kendimize yapabileceğimiz en büyük kötülüktür, gaflettir ve sonuçta kişiyi ergeç en ağır cezaya mahkum olmaya götürür. Bugünlerde bunu iyi anlamalısınız. Özellikle bu kapsamlı eğitime, yönetime, komutanlığa alınan bütün önde gelen yoldaşlar iliklerine kadar bunu hissetmeli, başaracak kadar anlayabilmeli ve yürütme iradesini göstermelidirler.

Artık dost-düşman da bizim bu noktaya geldiğimizi biliyor. Kendimizi böyle yürütmek zorunda olan bir hareketiz.

Ya bizi kötü yenecekler,

ya da biz büyük kazanacağız.

Bunun orta yolu yoktur. Her şey bunu açıkça gösteriyor. Bu savaşı bu hale getirmeyi büyük bir şans olarak görmeniz gerektiğini söylüyorum. En geri yaratıklardan daha geri bir yaşamın sahibi olarak sürünmek en büyük cezadır. Biz sizleri bu cezadan kurtardık.

Doğru bir yaşam tarzının, umudunun sahibi olmak için, size kazandırdıklarımız hiçbir değerle ölçülemeyecek, karşılığı verilemeyecek, eğer verilecekse de bir şanlı zaferdir diyebileceğimiz kadar, değerlerin değeri bir olanaktır. Sizler değer istemeyi, değer olmayı böyle anlamak zorundasınız. Anlarsanız, belki bu şanlı yürüyüşte bir yeriniz olacaktır. Bunun dışında hiçbir gerçekçeye sarılmayalım, olsa da tenezzül etmeyelim. Ucuz yaşamakmış, başkalarının emeği üzerine kurulmakmış, bazılarının başarısına dayanmakmış, daha rahat koşullarda yemek-içmekmiş, bunlar bir savaşçı için sadece ve sadece engeldir. Buna kendisini biraz veren, hele bir komutan ve yöneticiyse kaybetti demektir. Bu ülkede istediği gibi yaşayabilmenin imkanlarına en çok kavuşan kişi benim. Ama böyle yaşayamıyorum, yaşamı daha fazla, intikam duygularının büyüklüğü ile günlük olarak savaş taktikleri nasıl olabilir diye geçiriyorum. Diğerleri altın, şeker-şerbet de olsa beni fazla bağlamıyor. Beni savaşa, örgüte, yığınlara çektiği kadar değer veriyorum, ilgi gösteriyorum.

Özgür yaşama Newrozlarda selama duracağız

Bir önderlik tarzı var ki, artık bu anlaşılmalıdır. Çünkü kanıtlanmıştır, başarılmıştır ve açıklığa kavuşturulmuştur. Bunu kendimiz için büyük bir güç kaynağı, destek olarak görmeli ve kendi gücünüzle birleştirmelisiniz. Taklit ederek değil, özgür ve yaratıcı bir biçimde, hakkını vererek ve "bir katkı da benden" diyerek, başarmalısınız. Eğer ille bir mutluluk aranacaksa, o da böyle bir yaşam tarzına ve bunun savaşla gerçekleştirilmesine dayanıyor. Başka bir umut, mutluluk kaynağı yoktur, olamaz. Halkımız bütün umutlarında hayal kırıklığına uğramıştır, bütün mutlulukları arkasında kahredici gelişmelerle karşılaşmıştır. O halde doğru umudun, doğru mutluluğun doğru kaynağını yakalamayı bir şans olarak değerlendirmeli ve bu süreklileştirmeli. Bunu da, tam zaferle herkesle paylaşmayı, coşkunun bitmeyecek kaynağı kadar, iradenin de en keskinleştirici ölçüsü olarak değerlendirmelisiniz.

İnsana güvenmek gerekiyor. Ben kendime bu temelde güvendim. Kendimi bir silah haline getirmenin imkanını buldum. En çaresizinden, en yaşamın kenarından geçemeyecek olanından, en korkaktan, en ürkekten kudretli bir savaşımın sahibi olmaya kadar çare buldum. Bu büyük bir çaredir. Bütün güçsüz insanlar için bir çaredir. Yine cemaatler, kültürler, halklar için bir çaredir. Kendimi böyle kılmakla insanlık için en iyisini yaptım. Size sunulabilecek ciddi bir yardımdan bahsedeceksek, işte bu çare olma gücünü göstermenizdir. Başka hiçbir şey sizin için ne çare olabilir, ne destek olabilir. Bunun başka bir anlamı da hep hayal kırıklığı, hep başarısızlık, çaresizlik içinde boğulup gitmektir. Bunu bir insanlık kaderi olarak görmediğimiz gibi, sizin ve halkımız için de bir kader olarak görmüyoruz.

Çareyiz!

Bugünler ve kendim için söyleyebileceğimiz en önemli değerlendirme budur. Bir insan eğer isterse en zor koşullarda yalnız kendisi için değil, takipçileri, halkı, insanlık için iyi bir umut olabilir. Hatta büyük bir gerçekleştirme aracı da olabilir. İşte yeni gün, yeni yaşam, yeni bahar olan bu Newroz günlerini, gerçek anlamına kavuşturmuş olarak, bir daha da elimizden kolay sökülüp alınamayacak bir mücadele ve savaş gerçeğiyle karşılıyoruz. Bu en zor kazanılan, ama "dürüstüm, tutarlıyım, gereklerine bağlı kalacağım" diyenin, bir o kadar zorlukla, ne pahasına olursa olsun sürdürmesi ve tam zafere kavuşturması gereken bir gün, bir yeni yaşam gerçeğidir. İçinde istediğimiz kadar özgürlük, maddi-manevi zenginlik vardır. Yeter ki, bugünün, bu yaşamın ve emrettiği savaşın gereklerini sonuna kadar azimle, ustalıkla, ölçüp-biçerek yerine getirin. Savaşta önderlik rolünü oynayarak gereklerini yerine getirirseniz bu yaşam büyük kazanılmıştır. Siz yaşamı büyük değerlendirmiş ve kendinize mal etmişsinizdir.

Halkımız bu temelde yaşama karar vermiştir. Parti öncülüğümüz bu temelde kabul görmüştür. Hiçbir gerekçeyle halkımız da, partimiz de artık bu yaşamdan vazgeçmeyecektir. Bu büyük özgürlük tutkuları bir daha içimizde eksik olmayacaktır. Her zaman özgür, tutkulu yaşama böyle günlerde selama duracağız. Bunu da savaşla, kahramanca şahadetlerle karşılık vererek değerlendireceğiz. Bu, mutlak başarıdır. Bu toprakların, bu insanlık beşiğinin, insanlık kadar eski olduğunu biliyoruz. Bunun için yeni dönemin kararmış insan ufkunda tek umudu olarak bu savaşta görüyoruz. Daha şimdiden Kürdistan dağlarının eteklerindeki yaşam sevinci, "en benim, en zenginim" diyen emperyalistlerin yaşam sevincinden bin kat daha güçlüdür. Yaşam çağrılarıyla doludur. Orada bitmiş tükenmiş bir insanlık durumu varken, bizde her bakımdan dirilişe, yeni yaşama göz açan bir insanlık vardır. Orada insanlar enkaz haline gelirken, monotonlaşıp robotlaşırken burada insanlar bütün güzelliklerle yaşama göz açıyorlar. Duygularıyla, özgürlük tutkularıyla, bilinçleriyle "nasıl yaşamalı, nasıl savaşmalı" gerçeğinden hareketle kendilerini, yaşamı örgütleyenler ve savaşımını verenler olarak toplumsallaştırıyorlar, Kürdistanlaştırıyorlar, yeni insan haline getiriyorlar.

Bugünleri en başta kahraman şehitlerimize borçlu olduğumuzu söylemeliyiz. Bizde yaşam kadın adıyla da özdeşleştirilmiştir. Ve bu Newroz günlerinde dört tane Kürdistanlı kızın kendisini yakması da vardır. **Zekiye**'ler, **Rahşan**'lar, **Ronahi**'ler, **Berivan**'lar jin'i jiyan haline getirmenin de en büyük adıdırlar. Kadın her zamankinden daha fazla yaşamın güçlü bir tarafı olarak bu savaşta yönünü buluyor. Ve kahraman kadın şehitlerimizi, bu büyük Newroz şehitlerini, yaşamın bu güçlü kararlarını selamlamadan yaşamı anlamak, hakkını vermek mümkün değildir.

İşte bu kadar yaşam gerçeğine ulaşmış, kararını vermiş her türlü savaşımını göze alan bir halk olarak, sadece kendimiz için değil, bütün insanlık için iddialıyız. Yine bu temelde öncülüğe soyunmuş bu parti de, yalnız dar bir ulusal kurtuluşun partisi değil, bütün Ortadoğu halklarının da önemli umut kaynağı haline gelen bir parti olarak her zamankinden daha fazla rolünü oynayacaktır. Halkımız her zamankinden daha fazla ve bir daha da bu lanetli tarihe düşmeyecek ve o tarihi kat be kat ödettirecek kadar bir özgür yaşam tarihinin içine girecektir. Bu, en kapsamlı zafere kadar, bütün insanlığa mal oluncaya kadar sürüp gidecektir.

● "Çok değerli yoldaşımız Mazlum Doğan, bugünün akşamı bir ölüm kararı verdi. Bu kararın 15. yılına giriyoruz. Bu, önemli ve tarihi bir karardır. Mazlum Doğan inançlı, yaşama karşı cesur olan, partimizin ideolojik, siyasi esaslarına oldukça bağlı, sonuna kadar kendini bu yola adamış bir yoldaşımızdı. Aslında bugün yaşam ve diriliş günüdür."

Bu temelde tekrar bu oldukça anlamlı, başarılı, kazanılmış ve kesinleşmiş Newroz günleri temelinde siz bütün partilileri, ARGK savaşçılarını selamlıyor üstün başarıların sahibi haline gelinceye kadar sözünüzün amansız takipçileri olmanızı diliyor, sevgilerimi sunuyorum.

21 Mart 1996

Avrupa'da uzun bir mücadele geçmişimiz olduğu bilinmektedir. Bu mücadele süreci içerisinde büyük değerler yaratıldığı, halkımızın fedakarlığı temelinde ve hiçbir ulusal kurtuluş mücadelesine nasip olmayacak düzeyde güçlü mevziler elde edildiği, en önemlisi de; ezici bir halk gücü ve örgütlenmesinin meydana getirildiğini hepimiz biliyoruz. Yine bu kadar güç ve olanağın oluşturulmasında, Parti Önderliğimizin bitmez tükenmez çaba ve emeğinin ve ülkedeki silahlı direnişimizin belirleyici olduğunu bilmeyenimiz de yoktur.

dıran, haklı öfkeyi körelten, yoldaşlık bağlarını gevşeten öncelikler ve moral değerler konusunda zaafa düşüren, keskin olunması gereken yerde kişiyi törpüleyen ve süreç içinde eriten özellikler gösterir. Parti Önderliği'ni doğru kavramanın önemi eğer bu kadar çok vurgulanıyorsa sebepsiz değildir. Hatta belki de diğer sahalara göre çok daha fazla hayatidir. Sorun inançlı olup olmama sorunu değildir. Böyle bir yaklaşım metafiziktir. Sağlam bir bilinçle inancını beslemeyen ve tamamlamayanların, sert bir rüzgarda savrulmaları önlenemez. Bu konuda hepimizin bildiği, tanıklık ettiği sorunların ... olunması gereken yerde yetkiye sığınmak vb. çalışan yapının yaşadığı durumlara örnek verilebilir.

Bütün bunları sıralarken, konumu ve gerekçesi ne olursa olsun bu kadar duyarlılık gerektiren bir dönemde ve sonuca gitmeye bu kadar yaklaşıldığı bir süreçte, ortamımızla oynanmasına, uğraştırılmasına, muğlaklaştırılmasına ve olanaklarımız üstünde bireyin kendini konuşturmasına tabii ki izin verilemez. Bunları söylerken, bazıları gibi mutlak mükemmeliyetçilikten söz etmiyoruz. Diyalektik olarak bu yaklaşımın doğru olmadığını biliyoruz. Biz eksiklerimiz ve kesin ve elle tutulur sonuçlara ulaşmak için, kaybedecek tek bir saniyemiz bile yoktur.

Kaybedecek tek bir saniyemiz yoktur ama, çoğu kişi açısından ve çoğu yerde böyle davranılmıyor. En çok da kurumlar ve iletişim faaliyetinde durum böyledir. Halk olarak kurumlaşmakta yeni olmamız ve kurumlarda Avrupa yaşamını kolay benimseyen, hatta bu yaşama yatan yığınla insanın yer alması, bu tehlikenin önümüzdeki süreçte de devam edeceğini gösteriyor. PKK'nin büyük prestijinden ve olanaklarından yararlanan, ama istismar etşekilde mevzilendirerek bütün saldırıları boşa çıkarmak, parti ortamını, tek tek parti çalışanlarını korumak ve çelikleşmiş bir irade ile kendi gerçeğimizi, bize dayatılmak istenene dayatmak zorunludur. Maalesef pek çok kadronun başaramadığı ya da çok sınırlı kaldığı husus da budur.

Bütün bu söylediklerimizden, varılan aşamanın ve elde edilenlerin küçümsendiği gibi bir sonuç çıkarılmamalıdır. Tersine tarihsel bir çıkış yaşandığını biliyoruz. Binlerce savaşçı ve kadronun Avrupa sahasından Kürdistan'a dönüş yaptını da biliyoruz. Bunlar partimizin başarılarıdır. Dile ge-

AVRUPA'DA PKK'Lİ OLMAK

Kani Yılmaz

Büyük olanakların, sayısız mücadele aracının ortaya çıkarılmasında ve parti edebiyatının, ülke-halk ve mücadele gerçeğimiz konusunda, adeta kılı kırk yararak bizi aydınlatmasına, eğitip uyarmasına karşın, hiçbir ulusal kurtuluş önderliğinde görülemeyecek yoğunluk, zenginlik ve süreklilikte Parti Önderliği'nin çözümlemelerine sahip olmamıza rağmen, Avrupa pratiğinde bütün bunları uygun değerlendirdiğimiz, hakkını verdiğimiz kesinlikle söylenemez.

Son gelişmeler, bizi bekleyen yakıcı süreç ve pratikte ortaya çıkan yetmezlikler nedeniyle, Avrupa'da PKK'li olma gerçeğini bir kez daha açıp irdelemek ve sonuçlar çıkarmak gerekiyor.

Eğer insanın kişiliğini (bilincini) yaşadığı maddi ortam, yani içine girdiği sosyal ilişkiler belirliyorsa ve birey ideolojik-politik donanımı ile maddi ortamın olumsuz etkilerini karşılayabilecek kapasitede değilse, "Ben etkilenmem" kolaycılığı ile sorunlara bakması yanıltıcı olur. En babayiğit olanın bile yaşadığı çevreden ve onun olumsuzluklarından şu ya da bu düzeyde etkilenmesi kaçınılmazdır. Bir de buna Avrupa'nın uzun yılların deneyimi ile ve özellikle günlük yaşam, eğitim, iletişim araçları yolu ile geri toplum insanını oldukça özendiren bireyci alışkanlıklar dayatmasını da hesaba katarsak, kendine yabancılaşma tehlikesinin boyutunu görmekte zorlanmayız. Özellikle mücadelemizin, Avrupa'daki Kürdistanlıların büyük bölümünü etkilemesi, örgütlemesi ve sürekli katılımla gücünü büyütmesi karşısında, başta Almanya olmak üzere pek çok devletin, Kürtlere özgün programlarla yaklaştıkları görülmektedir. Bütün bunları da göz önüne alırsak, başta Avrupa'da büyüyerek saflara gelenler olmak üzere parti ortamındaki bazı kişiliklerin zorlayan tutumlarını daha kolay görürüz.

Avrupa'da yüzbinleri yürüten parti-cephe gücümüz vardır. Kadın, gençlik, kültür, basın-yayın, aydınlar, dinsel inanç ve diplomasi birlikleri vardır. Yüzlerce dernek ve değişik kuruma sahibiz. Kişinin vatanı ve ulusu ile buluşması, kendi gerçeğini kavraması, eğitimle kişiliğini güçlendirmesi için büyük olanaklar sunulmaktadır. PKK tarzı yaşam, PKK tarzı üslup ve onun insanlaşma özellikleri, bu özellikler içinde büyüme-yücelme imkanı; sadece bizim değil yabancıların bile hayranlık ve hatta biraz da hayretle baktıkları gerçeğimizi ifade ediyor. Ama bütün bunlara rağmen, partiyi zorlayan, uğraştıran, büyük sonuçlara ulaşılmasını kendinde tıkayarak engelleyen, zaman zaman partinin başına adeta bela olanlar vardır. Kimdir bunlar? Niyetleri nedir? Ne yapıyorlar? Bunlar bütün geleceğimizin söz konusu olduğu bu hayati süreçte cevaplanması gereken sorulardır.

Bu türün kim olduğu, niyetinin ne olduğu, ne yapmak istediği sorusunun açılımı sonucu cevaplar, kendiliğinden açığa çıkar.

Avrupa pratiğimiz ve uzun yılların tecrübesinin ortaya çıkardığı gerçekler çok öğreticidir. Avrupa, mücadeleci inatçılığı aşınmut örnekler vardır.

Şimdi ne yapıyorlar ya da nelerin gereğini yapmıyorlar konusunu açalım.

Parti-cephe ortamına gelmekle, hemen partili olduğumuzu sanıyoruz. Partinin hangi koşullarda yaratıldığı, nelere katlanıldığı, bu kadar değerin ortaya çıkarılması için hangi fedakarlıkların yapıldığı vb. konularda yoğunlaşılmıyor, parti gerçeği bilince çıkarılmıyor ve kendimizi partide eritemiyoruz.

Hepimiz önderliğe bağlı olduğumuzu söylüyoruz. Bu doğrudur da. Kimsenin bundan herhangi bir kuşkusu da yoktur. Ama önderliğe bağlılık çoğu kişilik ve pratikte slogan düzeyinde kalıyor. Oysa bağlılık; çok çalışmaktır, değer yaratmak, yaratılanları korumaktır. Emeğe saygılı olmak, kendini eğitmek, yanıbaşındakine eğitim ve güç vermektir. Çabayı laf düzeyinden çıkarıp, geceyi gündüze katmak ve mutlaka sonuç almaktır.

Avrupa'da okuma, araştırma-inceleme ve bilgi biriktirerek yetkin, kapasiteli olma çabası azdır veya yoktur. En gülüncü de "pratik engel oluyor" iddiasıdır. Oysa çoğu kişi açısından pratik, sadece koşuşturmacadır. Koşuştururken de işlerin nasıl birbirine karıştırıldığını pratiklerde fazlasıyla görmekteyiz.

Özellikle Avrupa'da en çok görülen bir durum da, eğitimi geçiştirmektir. Bizzat partinin geliştirdiği, talimatla istediği eğitimin dışında, bu yönlü çaba yok denecek kadar azdır. Böyle olunca da derinlik sağlanamıyor, birikimli olunamıyor. Halbuki yüzlerce, binlerce aday sıra bekliyor. Bizim kadromuz ise eğitilmiş güç oluşturma, bunu ölçü alma yerine, pratik adını verdiği koşuşturması ile övünüyor. İşte bu yüzden de nitelik zayıf kalırken, büyük bir nicel birikim ortaya çıkıyor. Ortaya çıkan bu niteliksiz güç alışkanlıklarını, bireysel ruh halini parti ortamına taşıyor ve doğal olarak da partiyi uğraştırıyor.

Parti çalışanlarında görülen halkla ilişkilerde dar ve geliştirici değildir. Oysa Avrupa'da önderliğe ve partiye inanmış, bütün olanaklarını partiye açan, yüzbinlere varan gücümüz, ilgi beklemekte, halk eğitimi istemektedir. Her yerde kusursuz yüzlerce örgüt kurması gereken kadro, bu çapta çalışma sahibi olamıyor. Mücadelenin yarattığı bu büyük kitle üzerinde kendini yaşatıyor.

Kadromuz planlı-programlı çalışmakta ısrarlı olmadığı gibi günübirlik bir tempo sergilemektedir. Emek sahiplerini önde tutmak yerine, hiç de hak etmeyenler, özellikle de kamuoyuna hitap eden kurumlara taşınabilmektedir. Kıyametlerin koparılması gerekirken değerlerin çar çur edilmesine sessiz kalınabilmektedir.

Kendini sınırlamak ya da tersi sınırları aşmak, sorumluluğun örgüt sınırlarını kavramamak, politik olunması gereken yerde "ilke" dayatmak, ilkeli olunması gereken yerde uzlaşmak. Örgütü korumakta aşırı kendine güvenme adı altında tedbirsiz kalmak. Resmiyeti aşındırmak, inisiyatifsiz kalmak veya yetki sarhoşu olmak, ikna yerine ve yetenekleri ile sürükleyici yanlışlarımızla kendimizi görmeye, ama bireyin keyfi için, görev ve sorumlulukların bir yana itilmesine müsade edilemeyeceğine işaret etmeye çalışıyoruz.

Örneğin Avrupa'da diplomasi gücümüz, yaratıcı taktiklerle daha ileri sonuçlara ulaşabilir. Halkımızın evlatlarının kesik kafalarının, katillerin ellerinde sergilendiği bir dönemde ve bu kadar siyasi çözüm çağrısının yapıldığı koşullarda, dünya ayağa kaldırılabilir. Dostlar daha yetkin devreye sokulabilir. Kadın gücümüz en önde, yeri göğü birbirine katabilir ve özellikle de Almanya'nın haksız saldırılarını kesinlikle boşa çıkarabilir. Kültür faaliyetlerimiz, çağın bu en büyük vahşetine karşı sergilenen bu yüce direnişe layık bir tempo ve yaratıcılıkla, heyecan, coşkuyu doruğa çıkarabilir. Avrupa kitlemizin ve özellikle de gençliğin vatanla buluşmasında çok sağlam bir köprü olunabilir. Kadrolarımız gücü ikiye katlayabilir, önderliğin ve mücadelenin verdiği muazzam desteği daha iyi değerlendirebilir.

Fakat sınırlı kalınıyor.

Neden? Çünkü Avrupa sınırlıyor.

Kişi farkında bile olmadan ve saflarda olmasına rağmen, bir süre sonra gerçeğe yabancılaşabiliyor. Bir de bakıyorsunuz; laçkalığı gizleyen bir "ciddiyet", ikiyüzlülüğü maskeleyen "bağlılık", değer hırsızlığı, emek inkarı, kendini fellaklık düzeyinde ve hem de bizim sırtımızdan lanse etmeye çalışan ne idüğü, nereden geldiği ve nereye kadar yürüyeceği belirsiz tipler ortaya çıkıyor. Öte yandan da ilgi, güç verilmesini bekleyen, eğitim ve moral isteyen binlere yüzünü bile döndürüp bakmama var.

Şimdi bazıları, "yok yahu bu ben miyim" diyebilir. Biz de bunlara "eğer sen değilsen, biraz yanına-önüne bak ve böylelerini gör" diyeceğiz.

Yeni bir döneme girdik. Çok yazılıp söyleniyor. Gerçekten de yaşadığımız günler, geleceğimizi derinden etkileyecek günlerdir. Geleceğimize biçim verecek bir sürecin içinden geçiyoruz. Önderlikte ifadesini bulan kesin başarma azminin umudu, bütün halkımızı sarmıştır. Bu başarma azminin güçlü temsilcileri olmak, halkı saran umuda cevap olmak, bütün diğer mücadele alanlarında olduğu gibi Avrupa'da da çok emredici ve çok yakıcıdır. Ancak, Avrupa pratiğinde rolümüzü doğru oynamak, yukarıda sözünü ettiğimiz hastalıklarla mücadele etmek ve aşmakla mümkündür.

Zor mudur? Ulusal kurtuluş mücadelesinde ve hele hele insanlaşmayı bu kadar esas alan PKK'de hiçbir iş kolay değildir. Fakat partimizin şanlı tarihine bakılırsa, en zor olanın nasıl başarıldığı da görülecektir. Zorluk, çaba eksikliğinde ve çizgiyi oturtmamaktadır. Yoksa sadece önderliğin verdiği güçle bir değil on Avrupa pratiği daha ileri düzeyde başarılabilir, bugününün kat be kat üstünde sonuçlara ulaşılabilirdi. Avrupa'daki büyük olanaklarla, artık gerekeni yapmak, büyük sıçramalar yaratmak, laf ebelerini hizaya getirmek, partimize yaraşır bir emek savaşçılığı ile yüklenmek zamanıdır. Bu hassas süreçte mekten de geri durmayan bir tip söz konusudur burada. PKK savaşan bir harekettir. Onun bu ruhuna doğru yaklaşmak, onu bu yönüyle doğru kavramak ve kesinlikle istismar etmemek şarttır. Unutmuş olanlar için hatırlatmak amacıyla söyleyelim; PKK aynı zamanda büyük bir hesap sorma ve hesaplaşma hareketidir.

En vahimi de kitle-örgüt faaliyetlerinde, fedakar halkımızla ilgilenmekte ortaya çıkan kadro ihmalkarlığıdır. İşte Avrupa'nın verdiği ruh halinin en tehlikeli yanı da burasıdır. Pratikte öncelikler karıştırılıyor. Tali işlere yönelme, küçük sorunlara saplanıp kalma, kitlenin sorunları ve ihtiyaçlarıyla ilgilenmeyi görmezden gelen veya sudan bahanelerle erteleyen bir "kadro" ortaya çıkarıyor. Aslında çoğu arkadaş bu kabul edilemez durumları görmektedir. Fakat ya sessiz kalmakta, ya da cılız bir "eleştiri" ile geçiştirmektedir. İşte böyle olunca ve çoğu zaman iyi niyetle yaklaşıldığından ihmalkarlık ve boş verme alışkanlık haline gelmektedir. Süreç içinde yerleşmekte ve giderek doğal kabul edilmektedir. Bu tutumun üzerine gidildiğinde de her türlü gerekçe sıralanarak, akıl almaz bir savunmacılık sergilenmektedir. Özeleştiri verilmekte fakat, sık sık bu pratik kendisini tekrarlamayı sürdürmektedir. Kitle çalışması, halkla ilişkiler, halkın örgütlenmesi ve eğitilmesinin, giderek cephe görevlerini devralmasının zaafa uğraması en ciddi tehlikedir. Her yönetici ve her kadro, kitle zaafının olduğu yerde geriye fazla bir şey kalmayacağını bilmek durumundadır. Eğer bugüne kadar bu sorun ciddi boyutta olumsuzluklara yol açmamışsa, Parti Önderliği'nin ve Kürdistan'daki savaşın etkisi sonucudur. Yine halkımızın Başkan APO'ya ve mücadeleye büyük bağlılığının sonucudur.

Avrupa'da her PKK'li, hatta her sempatizan Avrupa'nın, ulusal-toplumsal sorunları "bireyselleştirmekte" ve "soğutmakta" deneyimi olduğunu bir an bile aklından çıkarmamalıdır. En büyük acıları yumuşatma, doğrultuyu bozma, bireyin şahsında saptırma ve kişide bireysel kaygıları geliştirmekte ustadırlar. Bu tehlikelerin zaman zaman bizim çalışmalarda da görüldüğünü hemen söylemek gerekiyor. Özellikle örgüt kaygılarından çok, bireysel kaygılar öne çıkmaktadır. Bu da örgütü korumaktan çok kendisini koruyan bir kadro tipinin boy vermesine yol açıyor. İster istemez böyle bir kişilik şekillenmesinin içerisine gireceği örgütsel çalışma temelsiz ve PKK gerçeğinden uzak bir çalışma olacaktır. Diğer Kürt ve Türk örgütlerinin böyle unufak edilmesinde Avrupa'nın rolünün belirleyici olduğunu hemen söylememiz gerekiyor. Alman içişleri bakanının Kürtleri, hem de isim vererek diğer örgütlere davet etmesi boşuna değildir. Eğer bizde olduğu gibi sonuç almazlarsa, bu kez açıktan saldırma, ajanlaştırmaya çalışma, yıldırma çabalarına girişirler. Zaten bu konuda bazı devletlerin de pratiği ortadadır.

İşte PKK duyarlılığı burada can alıcıdır. Uyanık olmak ve uyarmak, halkı güçlü bir tirdiklerimiz ise bizim yetersizliklerimizdir. İşte asıl kıyaslamayı da, tam bu noktada kendi cüceliğimiz ile, bize rağmen, büyük gelişmeler yaratan PKK yüceliği arasında yapmalı ve mutlaka bu yüceliğe ulaşmalıyız.

Bu kadar onurlu bir mücadelede ve bu kadar acı çekilmiş, bu kadar fedakarlık sergilenmişken ve üstelik yüzyıllardan beri ilk defa özgürlüğe bu kadar yaklaşmışken, düşman bu kadar zalimken ve yoldaşlarımızın kesik kelleleri ile kinini bu kadar kusarken, yaşamımıza mücadeleden başka neyi sığdırabiliriz ki? Gecemizi gündüzümüze nasıl katmayacağız? Bir anımızı bile partisiz nasıl geçireceğiz? Parti Önderliği'ne ve savaşa nasıl dört elle sarılmayacağız? Ortamımızı yanlış anlayışlarla kuşatmak isteyen kişiliklerle nasıl kıyasıya savaşmayacağız?

Demek ki, Avrupa'da sürekli diri tutulması gereken bir ruhsal durum söz konusudur. Avrupa'nın bize "sunabileceği" hiçbir şeyden etkilenmeyecek bir ruh hali gereklidir. Bu da Avrupa'da PKK'li olmayı bilmektir. Hem kendimize, hem genel pratiğimize ve hem de bütün sürece PKK'yi dayatmayı bilmektir. Bundan başka hiçbir şeyin bizi tarih karşısında kurtaramayacağını da biliyoruz. Bu konuda ısrarlı oluşumuz: Avrupa'nın bir anlamda, siyasi ve ahlaki ikiyüzlülük ortamı olduğunu bilmemizdendir. Tabii ki, Avrupa'dan alabileceğimiz çok sayıda olumlu yanlar da vardır. Parti Önderliği; "Avrupa sahasında sosyal olmak, partileşmek için olanaklar dağdaki olanaklardan daha fazladır" demektedir. Yine disiplinli ve planlı olmak, sistemli çalışma konularında Avrupalılardan birçok şey öğrenmek mümkündür.

Avrupa'da, çok konuşmak değil, çok iş yapmak, başkalarını eleştirmekten çok, kendimizi görmek önemlidir. Gelişmeleri dikkatle izlemek ve anında tavır koymasını bilmek önemlidir. Sade, mütevazi, kitlemize saygılı ama, kararlı tutum, itici değil, çekim merkezi olmayı bilmek önemlidir. Bize musallat olan bürokratları, kendini konuşturanları, polemikçi ve disipline gelmeyen yanlış anlayışları tespit edip hesap sormak önemlidir.

Bu büyük gücümüzle özgürlüğü yakalamak mümkündür. Kürdistan'daki mücadeleye daha büyük destek sunmak için bütün imkan ve fırsatlar mevcuttur. Yeter ki, kendimizi çizgi devrimciliği temelinde çalışmalara katalım. Kendisinden emin, bütün çalışmalara hakim, ulaşılmamış tek Kürdistanlı, tek dost bırakmayan, zafere kesin inanmış militan tutum Avrupa'da her zamankinden daha fazla şimdi yakalanmak zorundadır.

Avrupa'da her şeyimiz vardır. Büyük güç, büyük örgüt, yayın, kurum, her şey yaratılmıştır. Hiçbir mücadele alanımıza nasip olmayan olanaklar elimizdedir. Böyle olunca da önderliğin, partinin ve halkımızın bizden beklentileri de büyük olmaktadır. Moral yüksek, coşku ve heyecan büyüktür. O halde yüklenelim, eksiklik ve yetmezliklerimizi aşalım ve PKK'nin nelere muktedir olduğunu dosta, düşmana ve tarihe gösterelim.

Baştarafı 28. sayfada

Golda Meir, Margaret Thatcher, Benazir Butto, Tansu Çiller vd... Bu örneklere bakarak kadının bir cins olarak kendi kimliğiyle iktidar olduğu, siyasette etkin rol oynadığı söylenebilir mi? Ya da: anılan kadın liderler hükümet olduklarında kadını bir cins olarak iktidara mı taşıdılar?

Hayır! Anılan kadın liderler kişiliklerinde, düşünce ve davranışlarında özgür kadını, kendine hükmeden kadını temsil etmiyorlar. Onlar erkek egemenliğinin kendi cinsine yabancılaşmış, kendini erkek kimliğinde yaratmış kişilikleri oluyorlar. Onlar erkekler adına egemen oluyor ve kadınların durumunda da hiçbir değişikliğe yol açmıyorlar. Erkek egemen toplum ilişkileri ve ezilen cins kadının durumu olduğu gibi varlığını sürdürüyor. Anılan kadınlar, böyle bir konuma gelmelerine rağmen "özgür kadın" kişiliğini yakalayamıyorlar. Bir M. Thatcher, erkek iktidarının en kaba ve sert örneğini sergilemedi mi? Öyle olduğu için "Demir Leydi" ünvanını aldı. Bir Tansu Çiller'in "özgür kadınla" ne ilgisi olabilir? O, halkımıza dayatılan tamamen bir özel savaş ekonomik ve siyasal haklar elde etmelerine yol açmıştır. Zaten daha önce burjuva demokratik devrimi, kağıt üstünde de olsa "yasal eşitliği" getirmiş ve bu çerçeve süreç içinde genişletilmiştir.

Daha önceki toplum biçimlerine göre bu, elbette belli bir ilerlemeyi anlatıyor; baskı ve sömürü biçimleri biraz incelmiştir. Ancak kadının ezik cins konumu varlığını sürdürmüştür.

Kadınların giderek siyasal partilerde, dernek, sendika vd. demokratik mücadele ve kurumlarda daha fazla yer aldığını gözlemliyoruz. Bu bir ilerlemedir, ancak egemenlik ilişkilerini aşan bir ilerleme değildir. Düzen partilerinde kadın yöneticiler, milletvekilleri çok az sayıda da olsa var. Eskiye göre bir ilerleme olmakla birlikte bu, kadını iktidara taşıyan, özgür kimliği ile siyasette ağırlıklı yer edinmesini sağlayan bir gelişme değildir. Burjuva siyasetinde yer alan kadınlar gerçekten güç olabiliyorlar mı? Bu gibi kadınlar kendi cinsel kimliklerinin ne kadar bilincindedirler? Yaptıkları siyaset düzlemi kime aittir? Bu siyaset zemini her iki cinsin özgür ve eşitliğini öngören bir düzlem mi, yoksa erkek egemenlikli siyasetin kendisi midir? Burjuva siyasetine kadın, kendi cins kimliği adına mı katılıyor, yoksa cinsel kimliğinden soyunarak mı?

Sorular uzatılabilir, ancak yeterlidir. Burjuva siyasetine katılan kadın, geleneksel kadın ölçülerini aşmayan, egemen erkek ölçülerine göre hareket eden, kimliksiz kadındır. O, bir güç olmak şurada kalsın, olsa olsa erkek gücünün silik bir kopyesi olabilir. Güç olmak için kendi ulusal, toplumsal ve cinsel gerçekliğinin bilincinde olması, özgün örgütlülüğüne ulaşması ve bu temelde bir özgürlük mücadelesi içinde bulunması gerekiyor. Bilinç, örgüt ve eylem silahlarıyla donanımlı olmayan, kendine güvenmeyen, ayakları üzerinde durarak yürümeyen, ruhuna, duygularına ve bedenine hükmetmeyen kadının iktidar ilişkilerinde yer alması ve etkide bulunması mümkün değildir. Siyasallaşmış kadın, güce ulaşmış, özgürlük sürecine girmiş kadın demek oluyor. Burjuva siyasetindeki kadın, kendi efendisinin dilini konuşan, onun taklitçisi, ama kendi gerçekliğinden haberi olmayan bir tipten başka bir şey değildir.

Kadının siyasette özgür ve eşit bir yer tutabilmesi, iktidarı her yönüyle erkekle paylaşabilmesi için her açıdan geleneksel kadını aşması, özgür bir kimlik ve kişilik yakalaması şarttır. Yoksa o yine gölgede kalan veya aksesuardan öte bir anlamı olmayan bir eklenti durumundan kurtulamayacaktır.

Kadının siyasette varolabilmesi, özgürleşme sürecinde aldığı yola bağlıdır. Özgürleşme ise sözcüğün tam ve gerçek anlamında bir devrim sorunudur. Her hangi bir devrimden değil, kadın devriminden söz ediyoruz.

Bu anlamda kimi burjuva partilerinde ayrılan "kadın kotaları" kendi başına bir anlam ifade etmiyor. Gücü ve etkisi olmayan kadının çok sayıda yönetim kademelerinde bulunması neyi değiştirir ki? Sorun nicel değil, özgür ve tuttuğunu koparan, gerçekte iktidar gücüne ulaşmış kadınların doğuş sorunudur.

Aile içi iktidar ilişkilerinde de kadın, yönetilen, ezilen ve egemenlik altında tutulan taraftır. Bu, hem egemen ideoloji ve ahlak tarafından, hem de hukuksal olarak meşrulaştırılmış ve kurumlaştırılmıştır. Hâlâ birçok ülke "Medeni Kanunu"nda "ailenin reisi" erkektir. Gerçek hayatta da böyledir. Son sözü söyleyen, kararı veren ve hükmeden erkektir. Kimi ailelerde biraz "demokratik" bir ortam, aile içi karar süreçlerinde kadının katılımı olsa da bu, işin özünü, egemenlik ilişkilerini değiştirmiyor. Çünkü, doğası gereği tek-eşli aile, kadın köleliğini, kadının ikinci cins konumunu ve mal-mülk olma durumunu üretiyor ve kurumlaştırıyor. Ailenin bu niteliğini, egemenlik ilişkisini üreten bu statüsü aşılmadan kadının özgür ve eşit bir düzey yakalaması, her açıdan iktidarı paylaşması, söz ve karar süreçlerinde etkince rol oynayabilmesi mümkün değildir. Kısacası, aile içi iktidar ilişkilerinde, karar süreçlerinde, yönetimi paylaşma noktasında kadın, esasta yoktur!

KADIN VE SİYASET

> *"Köle kadın, iradesiz kadındır; aynı zamanda 'sahipli' kadındır. Sahibi onu kendine mal eder, bedenine, ruhuna, duygularına, hayallerine hükmeder. O kendisi için değil, sahibi için yaşar. Zevkleri, beğenileri, ilgisi, 'sevgisi' hep sahibi ve onun kültürü tarafından şekillenir ve belirlenir."*

Siyasallaşan Kadın, Özgürlük Sürecine Giren Kadındır

Hiç kuşkusuz, kadın haklarının geliştirilmesinde esas olarak emekçi kadın hareketinin altını çizmemiz gerekiyor. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü böyle bir mücadelenin dünya kadınlarına armağanıdır. Emekçi kadın hareketi ve burjuva feminist eğilimlerin çabaları, genel demokrasi ve sosyalizm mücadelesi, kadının ezilen cins statüsüne son vermemekle birlikte kimi sosyal, öğesidir! Onun şahsında yücelen kadın değil, alet olan, kullanılan, düşürülen kadına tanık olduk.

Olaya başka bir açıdan bakılabilir. Kapitalizm, kadını toplumsal yaşama, eğitime, üretime açıyor. Bu, bir olgu ve aynı zamanda kadın hareketinin gelişmesinin bir zeminidir. Burjuva demokratik devrim sürecinde burjuva ideolojik çerçevede de olsa kimi kadın hareketlerinin uç verdiğini görüyoruz. Feminizm biçiminde kendini tanımlayan bu hareket, hiç kuşkusuz kadının bilinçlenmesine, kadının toplumsal ve siyasal yaşama çekilmesine etkide bulunmuştur. Gerçi ilk dönemlerdeki cazibesini yitirmiştir, kendi içinde sayısız eğilime bölünmüş ve birçoğu da yozlaşmıştır. Ama öyle de olsa feminizm kadının uyanışında belirli bir rol oynamıştır. Burjuva demokratik çerçevede kadın haklarının kazanılmasında, yasal statüye kavuşturulmasında belli bir etkide bulunmuştur.

Gerçekleşen Sosyalist Devrimler Kadın Devrimleri Olamamıştır

Sadece egemen sınıfların tarihinde değil, ezilenlerin sınıfsal mücadelelerinde de bir cins olarak kadının yeri yoktur. Kadın, mücadelelerde, isyanlarda, devrimlerde yer almıştır. Ancak burada kendi adına, özgür kimliği ile değil, genel çelişkiler yüzünden "erkeğinin yanında" devrime katılmış ve yer almıştır. Dolayısıyla ezilenlerin baskı ve sömürüye karşı mücadelesi, esasta yine "erkek" damgalı bir niteliğe sahiptir.

19. ve 20. yüzyıl devrimlerinde kadın sorunu ortaya konuluyor, kadının kimlik bilinci biraz gelişiyor, artık biraz daha bilinçli ve örgütlüdür. Ancak buna rağmen kadın 19. ve 20. yüzyıl devrimlerine rengini fazla katamıyor. Sonuçta bu devrimler, yine "erkek" devrimleri olmaktan kurtulamıyorlar. Devrimler, kitlenin siyasete en yoğun ve şiddetli çekildikleri zeminlerdir, süreçlerdir. Ona rağmen kadın, bu yaşanan devrimlere kendi adına, özgür kimliğiyle renklerini katamıyor.

Sosyalist kadın hareketi, kadının özgürleşmesinde, siyasal mücadeleye çekilmesinde hatırı sayılır bir rol oynamıştır. Teorik ve pratik olarak kadının kurtuluş hareketine çok büyük olanaklar sunmuştur. Kadınlar da sosyalizmi kendileri açısından bir kurtuluş ve özgürleşme ideolojisi ve yolu olarak görmüş ve ilgi göstermişlerdir. Bu noktada sosyalist hareket, çok değerli kadın kişilikler ortaya çıkarmıştır. Yani sosyalizm, sosyalist devrimler kadın sorununa yeni ufuklar açmış ve kadının ayağa kalkmasında çok muazzam katkılar sunmuştur. Bu bir olgu. Ancak gerçekleşen sosyalizme baktığımızda kadının iktidar ilişkileri, siyasal yaşam içindeki yeri nedir diye sormadan edemiyoruz. Sosyalist devrim ve sosyalist iktidar, kadını bir cins olarak gerçekten iktidara taşıyabildi mi? Ne kadar? Başka bir deyişle, sosyalist devrimler, ne kadar aynı zamanda "kadın devrimi" olabildiler?

Kadınlar, kitlesel olarak bütün devrimlerde yer almışlardır. Devrim pratiklerinde, silahlı birimlerde etkin konumlarda bulunmuş ve militanca döğüşmüşlerdir. Devrim süreçlerinde geleneksel ölçüleri, sınırları ve bentleri yıkarak gerçekten siyaset yapmışlardır, kendi kaderlerini çizmeye başlamışlardır. O güne dek tanık olmadıkları özgürlüğü yaşamışlar, siyasetin en yoğun ve etkili biçimleriyle tanışmışlardır.

Ancak ne yazık ki, kendi kimlik bilinçleri ve ör-

gütlülükleri, başka bir deyişle politik güçleri sınırlı ve kurumlaşmamış olduğu için, devrim sürecinin kısa süren parlak günleri yerini, hızla geleneksel ilişki ve konumlara bırakmıştır. Yani gerçekleşen sosyalist devrimler aynı zamanda bir "kadın devrimi" olamamıştır. Elbette daha önceki toplumsal düzenlere ve burjuva devrimlere göre sosyalist

"Tarih erkek tarihidir, uygarlık, erkek uygarlığıdır, din, erkek dinidir, bütün toplum biçimleri erkek toplumlarıdır, sanat ve kültür, erkek sanat ve kültürüdür. Tarihe, devlete, siyasal iktidara, sanat ve kültüre, ideolojik ve manevi araçlara egemen olan erkek, her yönüyle kadına da egemendir. Bütün sınıflı toplumların ataerkil ya da erkek egemen toplum oluşu bu nedenledir."

devrimler, kadının konumunda çok belirgin "iyileştirmeler" yapmıştır. Ama bu, kadını bir cins olarak iktidara taşımaya, yönetim ilişkilerini eşitçe paylaşmaya götürmeye yetmemiştir.

Örneğin Sovyet kadını, toplumsal yaşamda, kültürel etkinliklerde çok önemli haklar elde ediyor ve roller oynuyor. Ancak aynı durum parti ve devlet, yani siyaset düzlemi için söylenebilir mi? Parti ve devlet yönetiminde iktidarın etkili odaklarında kaç tane etkili kadın kişilik vardı? Kaba bir yaklaşım bile, Sovyetler Birliği'nde kadının iktidar ilişkileri içindeki yerini anlatmaya yeter.

Bütün bu olgular kadın sorununun radikal ve kesin çözümü konusunda, ciddi teorik, politik ve pratik bir modelin yaratılamadığına işaret ediyor. Sosyalizm, teorik olarak kadın sorununda iddialı ve pratik çözüm potansiyeline sahip bir ideolojidir. Ancak gerçekleşen biçimleri bu noktada yetersiz kalmışlardır. Dolayısıyla sosyalizm, bu konuda yeniden yoğunlaşmak ve yaşanan deneyimleri de göz önünde bulundurarak yeni çözüm perspektifleri üretmek durumundadır.

Gerçekleşen sosyalizm pratiğine getirilen eleştirilere şöyle bir itiraz gelebilir. Kadın kişiliği, binlerce yıllık uygarlık tarihi boyunca siyasetin dışında tutuldu, iktidar ilişkilerinden soyutlandı, kadın sürekli yönetildi, yönetilmeye alıştırıldı. O da bunu içselleştirdi ve bir kişilik biçimine dönüştürdü. Yönetilmeye bu kadar alıştırılmış, yönetilme alışkanlığını bu kadar iliklerine kadar benimseyen ve yaşayan bir cinsin çok kısa sürede bu yapıdan kurtulup kendini yönetim konumuna getirmesi çok güçtür. Neredeyse olanaksızlık düzeyindedir. Elbette yönetilmeye alıştırılmış, yönetilme konusunda "uzmanlaştırılmış" bir kişiliğin bu kemikleşmiş yapıyı kısa sürede aşması olanaksızdır. Yine yönetim ilişkilerini, onun inceliklerini kavraması da güçtür. Bunlar doğru, ancak reel sosyalizmde kadının siyasetin, iktidar ilişkilerinin dışında tutulmasını açıklayamaz. Reel-sosyalizmde kadının siyaset ve iktidar dışı konumu pratik bir sorun olmaktan çok ideolojik, politik ve kurumsaldır. Şunu diyemezler: "Biz kadınlara iktidar kapılarını sonuna kadar açtık, ancak onlar eski yönetilme alışkanlıklarını, köle konumlarını aşamadılar!" Hayır, sorun, kadını güç sahibi yapabilecek, kadının özgücüyle ayağa kalkışını ve koltuk değneksiz yürüyüşünü sağlayacak ve güvenceye alacak ideolojik, politik ve kurumsal çözümlerin üretilmesidir. Başka bir deyişle gerçek bir kadın devrimine ihtiyaç var. Kısa süreli bir devrimden değil, çok uzun süreli ve yaşamın tüm boyutlarını, ayrıntılarını kapsayacak bir kadın devrimi sürecinden bahsediyoruz.

Kürdistan'da Kadın Büyük Altüst Oluşlar Yaşıyor

Bu noktada Kürdistan devrimine geliyoruz. Ulusal kurtuluş devrimimiz, bir yönüyle kadın devrimidir de!

Ulusal kurtuluş mücadelemizden önce bir Kürt kadın hareketinden söz edilebilir mi? Ya da kadının siyasette yer alması, toplumsal yaşama açılması ve etkide bulunması olanaklı mıydı?

PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelemizden önce kadın, ailenin dışına çıkabilir miydi? Evin dışına tek meşru çıkış yolu vardı: Evlilik! Bunun dışında evin dışına düşen kadın, kötü, lanetli ve "katli vacip" kadından başka bir şey değildi. Kürdistan'daki katı feodal-aşiretçi gelenekleri, töreleri, değer yargılarını biliyoruz. Bunlar, kadını çepeçevre kuşatıyor ve ufkunu, ruhunu, geleceğini karartıyor, darlaştırıyor ve tek boyutluluğa indirgiyordu. Çarpık namus anlayışı, kadının boynuna geçirilmiş bir değirmen taşı gibiydi.

Ayrıca aile ve kendini iliklerine kadar hissettiren ailecilik kültürü, her türlü köleliğin, gericiliğin, geriliğin kaynağı, sürekli üretim merkezi konumundadır. Feodal-aşiretçi, aileci düzende kadın sadece bir hiçtir.

Ulusal kurtuluş devrimi, bu kemikleşmiş kurumları, ilişkileri, değer yargılarını, kölelik üreten odakları yerle bir etti. Bu güçlü bir demokratik devrim, kültür devrimi ve aynı zamanda kadını toplumsal yaşama, siyasete, onun yoğunlaşmış biçimi olan gerillaya çeken bir kadın devrimidir.

Gerillaya, ulusal kurtuluş siyasetine, cephesine çekilen kadın, özgürlüğe adım atıyor. Dil, düşünce, eylem, örgüt gibi çok önemli güç ve kaderine hükmetme silahlarına ulaşıyor. Eski aile, eski erkek, eski kadın ve onların çok yönlü ilişkileri her gün yeniden sorgulanıyor, yeni özgür toplumsal ilişkilerin ön örnekleri oluşturulmaya çalışılıyor. Bugün kadının bilinçlenmesi, özgün örgütlenmesi ve mücadelesi açısından sayısız olanak yaratılmıştır.

Kürt kadınının kitlesel olarak devrime koşması, gerilla ve serhildanlarda en etkili yeri tutması boşuna değil. Tabii sadece kitlesel katılıma bakarak "ulusal kurtuluş devrimi, aynı zamanda bir kadın devrimidir" belirlemesine gitmiyoruz. Hayır, bizi böyle bir sonuca götüren kadın sorunu hakkında geliştirilen teorik çözümlemeler, örgütsel ve siyasal açılımlar, önlemler ve pratikte sergilenen bitmez tükenmez çabalardır.

Bir siyasal güç olmadan, yani ulusal, toplumsal, cinsel gerçekliğinin bilincine ulaşmadan, bu bilinci örgüt ve eylem silahlarıyla konuşturmadan kadın kurtulamaz, özgürleşemez, eşitliği yakalayamaz. Özgürleşme her yönüyle kendine hükmedebilmek ise bu, ancak güç ve iktidar ilişkilerinden geçiyor. Güç ve iktidar olanakları, yani özgürleşme ve erkekle eşitliği yakalama şansı ve olanakları ancak devrimci mücadele zemininde vardır. Kendi kaderine hükmetmek ise siyasetin özüdür, temel konusudur. Kürt kadını bunu ulusal kurtuluş mücadelesi ile yakalayabildi.

Kürt kadını, siyaseti ulusal kurtuluş mücadelesi ile öğreniyor. Kendisi için siyaseti bu saflarda yapıyor. Bu ise, gerçek anlamda bir kadın devrimidir.

Kadının Kadına Bakışı Özgürleşmekte Temel Ölçü Olmalıdır

Kadının siyasetle tanışması, kendisi için siyaset yapması, yani siyasetin öznesi olmaya başlaması, bütün bunlar, Kürt kadını için muazzam bir devrim anlamına geliyor. Bu anlamda çok büyük bir altüst oluşla karşı karşıyayız. Bu saptamamız ne kadar doğru ise, bunun henüz bir adım, bir başlangıç olduğunu kabul etmek de o kadar yakıcı ve dayatıcı bir doğrudur. Evet, kadın büyük bir devrimi yaşıyor, binlerce yıllık bentleri, tabuları yıkıyor. Ama bu bin yılların kördüğüm olmuş Kürt kişiliğini, onun köle erkek ve kadın tipini kısa sürede kendine getirip özgürleştirmek o kadar kolay, tek düze ve basit değildir. Yanılmamak ve yanıltmamak gerekiyor. Henüz özgürleşmenin ilk başlangıç adımındayız; yapılması gereken o kadar çok şey var ki!

Ancak bu büyük devrimi, onun olanaklarını doğru anlamak, bu temelde amansız bir kişilik savaşımını vermek, devrimi ve özgürlüğü kişiliklerde egemen kılmak olmazsa olmaz bir zorunluluk oluyor.

Özgürlük saflarına akan Kürt kadını, sayısız özgürleşme olanağına rağmen partide, orduda, cephede yönetim ilişkilerinin neresinde duruyor? Ne kadar kendini bir yönetim, iktidar gücü olarak hazırlıyor? Partileşme, her düzeyde yönetim ve komuta ilişkilerini paylaşma, bu noktada fiili eşitliğe yaklaşma konusunda iddiası, çabası ve pratikte yakaladığı düzey nedir? Gerçekten kendisine iktidar gücü olmayı yakıştırıyor mu? Bu konuda ne kadar samimidir?

Bu sorulara doğru ve samimi yaklaşım, aynı zamanda özgürleşmeye doğru yaklaşım oluyor. Hiç kuşkusuz iktidar olmayı, güç ve kaderini eline almayı kendine yakıştırmayan; bunun derin tutkusu ve bilincinde olmayan, bu iddiasına denk bir pratik çaba içinde bulunmayan kadın, lafta ne derse desin o, geleneksel sınırlarında dolaşıyordur, kendini ve ortamı aldatıyordur! Özgürleşmekte, kurtuluşta ve eşitliği yakalamakta esas ölçü, politik güç olma, kendi özgür kimliği ile iktidara göz dikmedir. Zaten kadın sorunu özünde iktidar sorunudur derken bu gerçeği anlatmaya çalışıyoruz.

Elbette burada iktidara göz dikme, iktidarı paylaşmayı hedefleme derken, tarihte ve güncelde örnekleri bilinen tiplerin yaptığı entrika, kadınca silahları kullanarak bir yerlere gelme, komplo vb. geleneksel "siyaset yollarını" anlatmıyoruz. Bu, açık ve net! Kadının düştüğü yerden ayağa kalkmasını, erkeğin gölgesi olmadan koltuk değneksiz yürümesini ve iktidar merdivenlerini örgütlü gücü ile eylemiyle tırmanmasını anlatıyoruz. Bilinciyle, duygularıyla, yaşam tarzı ve ilişkileriyle her açıdan özgürlüğü kendine ete-kemiğe büründürmüş; eskinin kirinden pasından ve kölelik kalıntılarından arınmış kadını anlatmaya çalışıyoruz.

Bunlar olması gerekenlerdir. Ancak ne yazık ki, iktidar olmayı ya da iktidarın eteklerinde bulunmayı başka türlü anlayanlar da çıkmıştır. Güce tapınanlar, buna ulaşmak için "kadınca" yönetimleri düşünenler ve uygulayanlar eksik olmamıştır. Bunu da iç mücadelenin etkin ve şiddetli bir parçası olarak düşünüyoruz. Bugüne kadar gücü ve yetkiyi elinde bulunduranlara yakın olmak, bazı "kadınca" özellikleriyle yetki "sahibinin gönlünü fethetmek", onu eline avucuna almak için binbir tahrik edici yöntem denemek gibi geleneksel iktidar oyunları sergilemiş, sergileniyor. Elbette buna izin verilemez. Bu geleneksel sapma, kadına onur kazandırmaz, tersine onu aşağılamaktan, yere çalmaktan başka bir işe yaramaz!

Aslında burada tek tek kadınlardan sözetmiyoruz. Bir cins olarak kadından söz ediyoruz. Özgürleşme, iktidarlaşma, aynı zamanda kadınlar arası ilişkilerin yeni temellerde düzenlenmesidir. Yok, eski geleneksel ilişkiler ve duygular varlığını sürdürürse, kadının güç olması, örgütlü bir topluluk olarak varolabilmesi neredeyse olanaksızdır. Biliniyor; kadın, erkeğin yönetimini itirazsız kabul eder, ancak başka bir kadının yönetimine ve otoritesine yanaşmaz. Çekişme, kariyerizm, dedikodu, birbirini beğenmeme, kabullenmeme, kıskançlık vb. duygu ve anlayışlar, kadınlar arası ilişki ve çatışmalara damgasını vurur. Dolayısıyla bir yerde kadınlar arası ilişkilerde sorunlar varsa, orada "özgürleşme", laftan öte bir anlam taşımaz. Kısacası özgürleşme, iktidar yürüyüşü bir bütündür. Öncelikle iç bütünlüğü disiplini ve özgür çözümü şart kılıyor. Kendi hemcinsinin yönetimini kabullenmekte zorlanan kadın, gelenekselliğin, erkeğin biçimlendirdiği kişiliğin, ruhun kulu-kölesidir. Bu noktada kadının, kadına bakışı özgürleşmekte temel bir ölçü olarak alınmalıdır. Özgürleşmekte ne kadar yol aldığını mı öğrenmek istiyoruz? O halde onun hemcinsine ve otoritesine nasıl baktığına bakmamız gerekiyor.

Görülüyor ki, kadının kendi adı ve çıkarları temelinde siyasette yer alması, özgürlük alanına adım atması demektir. Bizde siyasete katılım, savaştan geçiyor. Kendini gerçek bir savaşçı gibi donatmayan kadının siyasal güç olması olanaksızdır.

Kadın kurtuluş sorunu, özünde bir iktidar sorunudur. Her iktidar sorunu, ancak devrimle çözümlenebilir. Kadının kurtuluşu, özgürlüğü ve eşitliği için kadın devrimi şarttır. Köle erkek, köle kadının eşitliği değil, özgür erkek ve kadının eşitliğinden bahsediyoruz.

Kendi başına, toplumsal devrimden soyut ve

"Kadının siyasette özgür ve eşit bir yer tutabilmesi, iktidarı her yönüyle erkekle paylaşabilmesi için her açıdan geleneksel kadını aşması, özgür bir kimlik ve kişilik yakalaması şarttır. Yoksa o yine gölgede kalan veya aksesuardan öte bir anlamı olmayan bir eklenti durumundan kurtulamayacaktır."

ayrı bir kadın devriminden söz etmiyoruz: Kendi başına ve ayrı kadın devrimi bir hayaldir. Toplumsal ve ulusal devrimle iç içe geçen, kadının özgür katılımını içeren, kadını ideolojik, politik, askeri, örgütsel ve moral güce ulaştıran bir kadın devriminden sözediyoruz. Böyle bir devrim var: Kürdistan devrimi! Çok zorlu, sancılı ve amansız geçen ulusal kurtuluş devrimimiz, aynı zamanda kadın devrimidir. Bu yönüyle ulusal ve bölgesel sınırları aşıp uluslararası kadın hareketlerine teorik ve pratik açılımlar sağlayacağından kuşku duymuyoruz!

8 Mart'ın güncel anlamı da budur!

PKK BİR DÜNYA YARATMA EYLEMİDİR

"Yok olması gereken de, yaşatılması gereken de, bizdedir, onu aynı beden içerisinde ve aynı zamanlarda taşırız. Bu karşıtlıklar birliği, son devrimci savaşın en genel kurallarından birisidir ve devrimci inisiyatifin anlık zayıflıkları bile, çoğunlukla trajedilerin yaşanmasına yol açmaktadır."

1970'lerden başlayarak önderliğin tarih içinde ortaya çıkması, Kürt insanının yanısıra, Kürdistan çevresindeki coğrafyada yaşayan toplumları da, eskisinden daha farklı yönlere savurmaya başladı. Hareketlenme, öncelikle yüzyıllardır nispeten daha ilkel, ancak yine de daha gerçek bir özgürlük anlayışına sahip olarak yaşamalarına elverişli bir coğrafyada oturan Kürt halkı içinde başladı. Kürt ulusal önderliğinin gerçekleşme süreci, aynı zamanda son yüzyıllarda giderek daha derin bir yanılgıya dönüşmüş olan Kürt ilkel özgürlük anlayışının da parçalanması ve bunun bir yanılgı olduğunun farkına varılması süreci oldu. Elbette bu farkına varma, bir tebliğ ile gerçekleşmedi. Daha doğrusu bu acımasız gerçeğin Kürt halkına tebliği, bugün sürmekte olan oldukça kuralsız bir savaş aracılığıyla gerçekleşti. Bu da, PKK tarzı bir gerçekleşme biçiminin bir sonucu olarak yaşamdaki tanımlamasına kavuştu ve PKK tarzının ne olduğu konusunda da en temel ipucunu oluşturdu. Bir çözüm hareketi olarak PKK, giderek Kürdistan merkezinden çevreye dalga dalga yayıldı ve tarihsel sorunların olduğu her yerde, giderek dünya üzerinde tarihsel çelişkilerin olduğu her mevzide, temel bir çözümleyici olarak yerleşti. Sorunların olduğu her yerde, çözümün gerektiği her yerde PKK kendisinden sözettirmeye başladı ve bu durumun giderek küreselleşeceğini çok uzak olmayan bir gelecek gösterecektir.

PKK'nin çelişkilerin odağına yerleşme özelliği, esas olarak önderliğin özelliklerinden kaynaklanıp, onun kişilik ve öğretisinde yaşam bulurken, kökende niteliklerini Kürdistan'ın tarihsel gelişim özelliklerinden aldı. Bu tarihsel gelişim, insanın en temel özelliği olan toplumsallığın Kürdistan'daki gerçekleşme biçiminin bir sonucu oldu. Toplumsallığın veya ulusallığın, bugüne kadar çevre coğrafyasında yaşanan biçimlerinden her bakımdan daha farklı olarak gerçekleştiği Kürdistan'da, yerel bir kavim olarak Kürtlerin ulaşmış olduğu toplumsal düzey ile yeryüzünün diğer bölgelerinde ulaşılan düzey arasında, sözün tam anlamıyla bir uçurum olduğu artık genel olarak bilinen bir şeydir ve bunun olumsuz etkilerini de PKK gün be gün temel sorunlarından biri olarak yaşamaktadır. Bu olumsuzluklar da, yine PKK tarzı gelişimin doğasına uygun olarak, bir yandan çözüm konusunda örgütsel mekanizmayı dönem dönem oldukça zorlayan gerçeklikler olurken, öte yandan da gelişmenin esas gücü olan temel toplumsal çelişkilerin birer yansıması olarak, "yeni insan" temelindeki bir toplumun oluşumunun da temelini oluşturmaktadır.

Diyalektik bir bütünlük olarak önderliğin ve PKK tipi gerçekleşme tarzının, en ilkel dönemlerle kıyaslanabilecek 1970'lere kadarki Kürdistan toplumsal yapısı ile onun baskısına maruz kaldığı en "çağdaş" biçimine bürünmüş uluslararası sömürgecilik kurumunun çelişkilerinin açığa çıkması; doğaldır ki, yalnızca Kürt toplumunu ilgilendiren bir gelişme olma çerçevesini çok açıkça aşmaktadır. Durum böyle olduğunda ise, PKK'nin açığa çıkardığı sorunların ve dayattığı çözümlerin, yalnızca PKK'nin sorun ve çözüm istemleri oldukları biçimindeki düşüncelerin çok kaba yanılgılar olduğunu hızla açığa çıkarmakta ve bunların aynı zamanda yeryüzünde bugünkü toplumsal ve tarihsel gerçekleşme biçim ve düzeylerinin temel sorun ve çözümleri olduğunu, anlamayanlar için bedelleri giderek daha da ağırlaşan bir biçimde öğretmektedir. Özellikle emperyalizmin Türkiye deneyi, bu konudaki anlayışsızlığın bedellerini giderek daha ağır biçimde yaşayacak ve öğrenecektir. Bu durum o derece belirgindir ki, sömürgecilik, can düşmanı olarak PKK'nin varlığını, en azından de facto, onun yokluğundan apaçık daha fazla yeğler bir duruma gelmektedir. Gerilla savaşının özellikle 1990'lara kadar Kürdistan'daki gelişim seyrinden de anlaşılacağı gibi, bazen Türk sömürgeci güçleri, PKK gerillalarının kimi bölgelerdeki varlıklarını, onların orada bulunmayışlarına tercih etmişlerdi. Bu hem onların dahice bir gerçekçiliğiydi, hem de en büyük yanılgıları oldu. Evet, bu gerçekçi bir yaklaşımdı, çünkü gerçekten de PKK'nin bir örgüt olarak belli bir yerdeki varlığı, onun düşmanlarının tarihsel nitelikteki sorunları açısından da bir çözümdü. Ve evet, bu bir yanılgıydı, çünkü düşmanın beklentisi, PKK'yi kendi iç sorunlarıyla baş başa bırakma eylemi veya eylemsizliğinin PKK'yi içeriden çökerteceği yönündeyken; gerçek bunun tam tersi oldu. Çünkü ne kadar şiddetli olursa olsun, hiçbir şey PKK için gerçeklerden, özellikle derin çelişkilerin ürünü olan gerçeklerden daha geliştirici, daha güçlendirici olmadı. Can düşmanları, artık PKK olmaksızın boşlukta kalacak duruma da bugün çoktan gelmişlerdir, hatta çağdaş sömürgecilik PKK olmaksızın var olamaz bir durumdadır. Son çözümlemede bu, PKK'nin sadece bugünkü örgütsel bir gerçeklik olmaktan çok ötede, bir çözümleme tarzı, devrimci bir gerçekleşme biçimi olarak, tarihteki yerini aldığı ve bunun gelecek yüzyılın devrimleri açısından, en azından devrimci bir doktrin veya bir çağı açacak nitelikte olduğudur. Önümüzdeki günler de gösterecektir ki, PKK, özellikle Türk sömürgeciliği için, reel bir örgüt olmaktan çok, onun tarihsel ve toplumsal çıkmazlarının adı olmaktadır. Emperyalizmin karakterleri günümüzde özellikle belirginleşen Türkiye deneyimi, bunu neredeyse adı kadar kendisine yakın olarak, tarih sahnesinden çekip gidene kadar taşımak zorunda kalacaktır. Çünkü bu, onun bir gerçeğidir, onun hızla birer yanılsamadan ibaret olan yükselişine ve amansız çöküşüne ilişkin bir gerçekleşme biçimidir.

PKK'nin bugün uluslararası alanı oldukça zorlayan bir süreç olarak gerçekleşmesinin temel nedenlerinden biri, demek ki, çözmek üzere devrime kalktığı çelişkilerin, yine temel olarak günümüz emperyalist dünyasının evrensel çelişkilerine denk düşmesidir. Yukarıda da belirtildiği gibi, Kürt toplumu temelde devrimi, sömürgecilik mekanizmasını ortadan kaldırmak için, bunun gerçekleşme tarzının kendi içinde kurumlaşan bir kölelik anlayış ve yaşam tarzının ortadan kaldırılması olduğunu, doğal olarak biraz da dehşetle gördü. Devrime uğratması, çoğunlukla da imha etmesi gereken kölelik kurumlarını, gerek kendi ferdi, gerekse de toplumsal kişiliği içinde keşfetti. Sömürgeciliğin yıkılması, onun kendi toplumsal kişiliğine yerleşmiş kurumları yıkılmaksızın gerçekleşemezdi. Başkan APO'nun çözümlemeleri, bilindiği gibi, baştan sona bu gerçeğin çeşitli düzeylerdeki ifadesi oldular. PKK denkleminin bu çelişkili karakteri, sadece onun kendi ülke sınırları içindeki kendi gelişimine değil, hatta onun daha çok kendi ülke sınırları dışında gerçekleşen kendi gelişmesine, yine yol açtığı süreçlerin gelişmesine damgasını vurdu. PKK'nin yol açtığı her süreç, çelişkinin bu ikili karakterini taşır. Çelişkinin bu ikili karakteri, yeni tarih sahnesine çıkan bir ideolojik devrimci güç olarak PKK için bütün durumlarda en devrimci gelişmeleri sağlayan güç olurken, modern emperyalist-sömürgecilik için çöküşü bir yükselme eğrisi olarak ifade eden para-

doksal bir nokta oldu.

PKK hareketinin bir diriliş hareketi olması, onun, imha edilmek, tarih sahnesinden silinmek istenen bir halkın yaşamsal bir devrim refleksi olarak ortaya çıkmasından dolayıdır. Fakat, her tarihsel toplumsal olay gibi, imha hareketi de, belli, sınırlı bir zaman çerçevesi içinde gerçekleşen özgün bir olay olmaktan çok, bir süreçtir. Öte yandan, tarihsel toplumsal temellere sahip olarak başlayan her süreç, herhangi bir biçimde sürmek, söz konusu temelleri üzerine oturmak zorundadır. Bunun nedeni de, her toplumsal tarihsel sürecin, bir rastlantı ya da (sadece) belli bir tarihsel gücün müdahalesiyle değil, ama aynı zamanda bir zorunluluk olarak ortaya çıkmasıdır. Gelişimin bu türden çelişkili zorunluluğu, bugünkü Kürdistan devrimi içinde de kendini göstermektedir. Kurtuluşları için ayağa kalkan feodal kurumlar, sınıflar, topluluklar, bu eylemlerinin bir gereği ve sonucu olarak, söz konusu sınıf, kurum ya da topluluk oluşlarına ilişkin gerçekliklerini de ortadan kaldırmak zorunda kalmaktadırlar. Devrim sürecinin pozitif ucundaki bu gelişme, karşı-devrimin negatif ucunda ise, daha önceki satırlarda belirtildiği üzere, bir kez PKK fırtınasına kapıldıktan sonra, sömürgeciliğin de giderek kendi kendini imha eden bir sürece girmesi biçiminde yansımaktadır.

Bütün bu nedenlerle, Kürt sorununun günümüzdeki en belirgin odağı olan Türkiye Cumhuriyeti, PKK devrimini kendi ülkesinden veya Kürdistan'ın kendi egemenliği altındaki Kuzey bölümünden ne kadar uzak tutmaya çalışırsa, kendisini de o kadar daha büyük bir kuşatma, üstelik PKK tarzı kuşatmasının altına sokmuş olacaktır. Müttefikleri olan ülkeler de, Kürt sorununun çözümünü PKK dışında mümkün gördükleri sürece, bu imkanı kaybedeceklerdir. Üstelik, bu güçler bu yanılgılarını sürdürdükleri taktirde de, PKK'nin kendisinin olmasa bile, kendileri için en iyimser bir ihtimalle PKK tarzı devrimci gerçekleşme süreçlerinin konusu olmaktan kurtulamayacaklardır. Çünkü, PKK'nin bir çözüm hareketi olarak ortaya çıktığı sorunların esas kaynakları bu güçler olmakta ve bu nedenle de bunlar, çelişkilerin gerçek sahipleri olmakla, onların muhtemel bir devrimin konusu olması durumunun da kurbanları olmak zorundadırlar.

PKK hareketi şahsında ortaya çıkan yeni devrimci durumu kabullenmek sömürgeci zor ve özellikle de emperyalizmin Türkiye deneyi için söylemde ne kadar zorsa, onu eylemde kabullenmemek de o kadar imkansızdır. Bu durumun çıplak verileri TC'nin hükümet tarzında kendini gösteriyor. O, söylemde PKK'nin varlığı ya da en masumane ve meşru istemleri şurada kalsın, adını bile kabul etmek istemezken, öte yandan tüm politikasını ve ekonomisini, PKK'yi temel veri kabul ederek düzenlemek zorundadır ve böyle de yapmaktadır. Devlet olarak TC'nin bu var olma tarzı, o kadar zorunlu bir hale gelmiştir ki, PKK verisi olmaksızın neredeyse tüm ekonomi-politika çarkları duracak haldedir. Gerçekten de, PKK'nin yokluğu durumunda TC'nin herhangi bir ekonomik-sosyal planlaması bulunmamaktadır. Çok yanılgılı ve trajik bir biçimde devlet, PKK'yi varlığının bir sebebi olarak kabul etme durumuna gelmiştir. Oysa gerçekte, PKK onun ortadan kalkmasının, yani yokluğunun bir nedeni olarak ortadadır. PKK ile savaşmak üzere kurumlaştırılan özel ordu, devletin temel dayanağıdır. PKK'ye ve aynı anlamda Kürt halkına karşı geliştirilen özel savaşı finanse etmek üzere düzenlenen ekonominin, bu türden düzenlenme dışında bir gerçekleşme formülü elde bulunmamaktadır. Mevzii, taktik-politik yönelimler veya söylemlerin dönem dönem yumuşaması veya sertleşmesi bu gerçeği değiştirmemektedir, değiştirmeyecektir de. Değişen, sömürgeci sistem açısından en iyimser ihtimalle, devrimci gelişmenin nispeten daha az yakıcı olması olabilir. Aynı şey, belki de çok uzun bir tarihsel döneme yayılmak kaydıyla, dünyasal emperyalist sistem için de, belli ölçüde geçerli olacaktır.

> "Ne kadar şiddetli olursa olsun, hiçbir şey PKK için gerçeklerden, özellikle derin çelişkilerin ürünü olan gerçeklerden daha geliştirici, daha güçlendirici olmadı. Can düşmanları, artık PKK olmaksızın boşlukta kalacak duruma da bugün çoktan gelmişlerdir, hatta çağdaş sömürgecilik PKK olmaksızın var olamaz bir durumdadır.

PKK, ülkesiyle birlikte yok edilmek istenen bir halkın diriliş hareketi olarak, bir dünya yaratma eyleminin adıdır.

Yaratma eylemi, dinsel olarak tanımlandığı biçimine en yakın tanımlama düzeyini PKK'de buldu. Neredeyse tümüyle yok edilmiş bir ülkenin yeniden yaratılması eylemi, PKK'de hâlâ gerçekleşen ve böylece de bugün çıplak gözle izlenebilen bir süreçtir. Toprak yoksa toprak yaratacaksınız. Havayı yaratacaksınız. Irmağı yaratacaksınız. Bütüne bütün bir yaşam ortamını daha önce hiç var olmamış bir biçimde yaratacaksınız ve onun üstüne insanı koyacaksınız. Ona, emeğiyle kendini gerçekleştireceği bir ortam sağlayacaksınız. Üstelik onu, kendisi için yazgı olarak daha önce hiç gerçekleştirmediği bir sürece tabi tutacaksınız. Bütün bu yaşam gerçeğinin, daha önce var olanlara temel olarak ters olan gerçekleşme yasaları olacak ve bu yasaların işletilmesini sağlayacaksınız.

Bu, bir dünya yaratma eyleminin adıdır. Bir tek birey için geçerli olduğunda bile böyle gerçekleşir ve Başkan APO'nun çözümlemelerinde zaman zaman dile gelen tanrısal nitelikli çalışmanın anlamı da, genel anlamıyla Kürdistan merkezli devrim eyleminin PKK'deki gerçekleşme biçiminin böyle olmasıdır.

Kürt halkı, düşleriyle birlikte gömülmüş bir halk olarak, bütün yaşamsal işaretlerini yitirmiş, kendisini bir halk olarak var edecek dayanaklarından yoksun kalmış bir halktı. Biliniyor ki, PKK'nin ortaya çıkış koşullarında, değil Kürdistan'ın kendisi, onun düşüncesi, "hayali" bile imkansızdır. Her şey bir yana, verilen binlerce şehide rağmen, bu durum bugün çok az değişmiştir. Atıfta bulunduğumuz ünlü Türk katliam sözünde geçen "muhayyel Kürdistan", "medfun" olmaktan kurtarılmış değildir. Gömülmüş düşler yeniden kurulmuş değildir. Gerçekleşmeye yönelik bir Kürdistan düşü, belleklerde henüz net değildir. En değme savaşçının bile böyle bir Kürdistan tasarımına sahip olmaması, basit bir olgu olarak da ele alınamaz. Bu, amaçlarda net olunmadığı anlamına da gelir.

Tarihin rüzgarı, tarih içinde biz Kürtler için her zaman bir katliam rüzgarı olmuştur. O, Osmanlı barbarlığının kan pınarları yaratan baharlarına ilişkin bir rüzgardır ve her dönemde halkımıza kuraklık ve ölümden başka bir şey getirmemiştir. Kısacası tarihin bugüne kadarki akışı, biz Kürtler için yaşamamıza ilişkin bir akış olmadı. Bunun açıklanmış veya açıklanmamış yığınla nedeni var. Bunlardan biri de, Kürtlerin bugüne kadar kendileri lehine, kendileri tarafından merkezinden tarihe müdahale etmemiş olmalarıdır. Müdahaleyi her zaman başkaları yaptı ve bunlar da genellikle Kürt halkının dostları olmak şurada kalsın, onu tarihe gömmek isteyen can düşmanlarıydı.

Geçerli, yaşayan, soluk alıp veren bir yaşamak felsefesini, ancak tarihsel ve toplumsal temeller üzerine kurabiliriz ve bizim tarihimizin de, toplumumuzun da niteliği budur. Kürdistan düşü, "hayali" de, ancak tarih sürecinin toplamı olarak onun bugünkü durumundan yola çıkılarak kurulabilir. Gerçekten de, başlı başına düş kurmak eylemi bile, belli bir tarihsel temel gerektirir. Gerçekleşmeye yönelik tasarımlar, ancak gerçeklikler üzerinde temellendirilerek oluşturulabilirler. Doğru bir temellendirme, doğru, tarihsel kökeni inkar etmeyen ve amaçları da gözden asla yitirmeyen bir yaşam ve dolayısıyla savaş tarzıyla mümkün kılınabilir.

Kürdistan halkının PKK biçiminde oluşan diriliş gerçekliği, yeni bir yaşam ve ona uygun bir savaş gerçekliğidir.

Fırtınanın dizginleri bizlerin elinde değildi. Bugün ise, bunlar özgürlük hareketinin, PKK'nin ellerindedir. Ancak bu gerçeklik, bir önderlik gerçekliği ve ideolojik bir gerçeklik olmaktan öteye gidememiştir. Bireylere çok fazla indirgenmemiştir veya savaşan topluma indirgenmemiştir. Özellikle savaşçı yapı olarak kadro, birçok yerde fırtınanın dizginlerini elinde tutmaktan çok büyük oranda uzaktır. En zor olanın kadronun bu niteliği olduğu gerçeği, en gerekli olanın da yine bu olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Diyalektik karşıtlığın bir devrimde bu kadar uç düzeyde yaşanmasının olağan karşılanması gerektiği doğrudur, fakat söz konusu karşıtlıklar, özellikle kadrolar açısından ölüm ve yaşam karşıtlıkları olunca, birçok durumlarda yaşanan, büyük trajediler olmaktadır. PKK tarzının çok zor anlaşılır ve yaşanır bir tarz olması, onun içerdiği karşıtlık durumu üzerinde kişiliklerin devrimci inisiyatifi kurma ve çabalarını zafere ilişkin sonuçlar alıcı yönde geliştirememesinden kaynaklanıyor. Yok olması gereken de, yaşatılması gereken de, bizdedir, onu aynı beden içerisinde ve aynı zamanlarda taşırız. Bu karşıtlıklar birliği, son devrimci savaşın en genel kurallarından birisidir ve devrimci inisiyatifin anlık zayıflıkları bile, çoğunlukla trajedilerin yaşanmasına yol açmaktadır.

Gördük ki, bir dünya yaratmak, yalnızca PKK'nin ve onun önderliğinin büyük bir eylemi değil, aynı zamanda her savaşçının kendisine ve ilişkisi dahilindeki her şeye ve herkese ilişkin bir eylemi olması gerekir.

Bu dünya nedir?

Bu, yasalarını son başkaldırının devrimcileri olarak savaşçıların koyduğu bir dünyadır. Özellikle yukarıda niteliğini açmaya çalıştığımız bir devrimci savaş durumu çerçevesinde, yani PKK tarzı bir gelişme etkisinin egemen olduğu bir alanda, yasalarını devrimci savaşçının kendisinin koymadığı her süreç, devrim düşmanlarının koyduğu yasalara göre işler. Her türlü kendiliğindenlik, düşman inisiyatifinin nispeten güçlenmesine götürür. İdeolojik inisiyatifin, tarihsel bir haklılık ve pozitiflikten kaynaklanan sürekliliği ve asla kaybetmeyişi, zaten gerçekleşmiş bir durumdur ve bu da, bundan sonra artık yeni bir kazanım olarak nitelendirilemez. Kazanım, anlık ve pratik olarak gerçekleştirilmesi gereken, etten kemikten vücut bulup büyümesi gözlemlenebilen, bir yaşamak disiplinidir. Yaratılan bir dünyanın yeni, özgün yasalarının oldukça radikal uygulanmasını, bunun bir yaşam tarzı haline getirilmiş olmasını gerektirir. Savaşçının, demek ki, baştan verili temel özelliği bir dünya yaratmak ise, olmazsa olmaz bir diğer özelliği, bu dünyanın gerçekleşen bir dünya olmasını sağlayacak yasalarını işletebilmesidir. Bunlar, PKK adıyla gelişen son devrimin gerektirdiği yaşam ve dolayısıyla savaş biçimleridir.

Normal, yani geleneksel normlara uygun yaşamın, hem bir halk, hem de onun bireyleri olarak bizim imhamıza yönelik bir yaşam olduğu apaçıktır. Çünkü son yüzyılların ve özellikle son yüzyılın geleneksel tarihi, bir halk olarak bizler için bir ölme süreci olarak öngörülmüş ve sömürgecilerin çeşitli düzeylerdeki ve çoğunlukla katliamlar biçiminde gerçekleşen müdahaleleriyle, bu türden bir içerikle sonuç alıcı olma yönünde koşullandırılmış bir tarihtir. Daha doğrusu, böyle bir doğa yapılmıştır ve bu diyalektik olarak işlemeye bırakılmıştır. TC başta olmak üzere, sömürgeci emperyalist sistem varlığını bizim yokluğumuz üzerine kurmuştur ve "normal" yaşamın bizzat kendisini, bu sürecin gerçekleşmesine yönelik olarak işleyen bir mekanizma haline getirmiştir. Bu anlamda PKK'nin bir dünya yaratmak eylemi çerçevesindeki yeni "doğa"nın dışındaki her türlü "doğallık", bu doğallık karşısındaki her türlü edilgenlik düşmana hizmet eder. Her türlü inisiyatifsizlik de, bütün bu nedenlere bir düşmanın doğal inisiyatifiyle işleyen süreçler yaratır ve sonuçları da buna göre gerçekleşir.

Demek ki, PKK'nin bir dünya yaratma eylemi, bugüne kadar yasalarını düşmanların yaptığı bir dünya karşısında, kendi öz yaratımı olan bir dünyada yaşama ve kazanma başarısını gösterebilme ve bunun gerektirdiği bir sistematikte, bunun gerektirdiği yasaları yapma ve uygulama gücüdür.

Evrensel bütün, insan düşüncesinin bugünkü düzeyinde her ne kadar tam olarak kavranmış bir bütün olmaktan uzak da olsa, onun nispeten daha da sınırlandırılmış kesitsel biçimleri, tamamen aynı modelin davranış biçimini sergilerler. Ne kadar daha küçük parçalara bölerseniz bölün, ulaşabildiğiniz en küçük birim de, evrenin bütünü ile eş nitelikte bir hareket tarzına sahip olacaktır. PKK'nin bir dünya yaratma eylemi de bu çerçevede ele alınmalıdır ve bu eylemin, tek tek PKK savaşçılarının bir eylemi olması beklenmelidir.

Temel olarak toplumsal, örgütsel ve savaşçıların bireysel dünyalarının, bir yandan devrimci hedeflere yönelik olarak düzenlenmiş olması gerekirken, öte yandan da, canalıcı bir önemde olmak üzere, düşman dünyasının yönelimlerine göre mevzilendirilmiş olması da gerekir. Düşmanın yok etme isteğine karşı yaşamakta direnmek, giderek yepyeni nitelikteki bu yaşamı süreklileştirmek ve düşmanın söz konusu tehdidini nihai olarak ortadan kaldırmak esası üzerine kurulmuş bir yaşam ve savaş biçiminden söz etmemiz gerekmektedir. Sadece savaşım ve onun sürekliliği değil, onun zafere yönelik sonuç alıcı bir savaşım olması da esastır.

Ancak verili durumda, halkımızın tarihsel durumu bir yok olma gerçekliği olarak göz önüne getirildiğinde, onun tek tek kişiliklerinin de devrimci müdahaleye uğratılmamış gerçeklikleri ortaya çıkarılabilir. Başkan APO'nun çözümlemelerinde açılımı çok geniş bir kapsamda yapıldığı üzere, "normal" normlara uygun geleneksel Kürt kişiliği, düşmanın yaşamasına göre ayarlanmış, katliam artığı bir kişilik olarak, yaşamak için celladına hizmet etme ve ona benzeme zorunluluğunu çok trajik ve yanılgılı bir biçimde mutlaklaştıran bir kişiliktir. Bu kişilik, pratik olarak düşmanla savaştığında bile, bu eylemini düşman inisiyatifinde bizzat kendi kendisine karşı yürüyen bir savaşa dönüştürür.

Oysa ideolojik olarak bu çelişkili süreç, PKK ve onun önderliği şahsında düşmanın kendi kendisiyle ve PKK yararına savaşmasını gerektirmiş ve gerçekleştirmişti. Bu gerçekleşme bugün de çeşitli düzeylerde devam ediyor. PKK önderliği ve onun ideolojisinin en temel özelliklerinden biri de, düşmanı kendi kendisiyle savaşmak zorunda bırakmasıdır. Bugüne kadarki kazanımların büyük bir bölümünü, bu özellik sağlamıştır. Düşmanın karşısında yalnızca PKK'nin silahlı gücü olsaydı, dünyanın ikinci büyük ordusu olan gücün işi gerçekten çok kolay olurdu. Oysa PKK tarzı tarihsel gelişme ve gerçekleşme,

> "Gömülmüş düşler yeniden kurulmuş değildir. Gerçekleşmeye yönelik bir Kürdistan düşü, belleklerde henüz net değildir. En değme savaşçının bile böyle bir Kürdistan tasarımına sahip olmaması, basit bir olgu olarak da ele alınamaz. Bu, amaçlarda net olunmadığı anlamına da gelir."

TC'yi (bundan ne kadar sakınmaya çalışırsa çalışsın) kendi ordusuyla savaşmak zorunda bıraktı. Onun savaş tarzı, daha çok "savaşan iki ordu yoktur, intihar eden bir ordu vardır" biçimindeki bir savaş tanımlaması çerçevesinde gerçekleşti. Çok uzak olmayan bir geleceği, bunu daha net algılanabilir biçimleriyle gözler önüne sermesi için çok fazla beklememiz gerekmeyecektir.

Ancak bu durumun PKK savaşçıları için bir avantaj olduğu da bir yanılgıdan ibarettir. Bunun, PKK'yle birlikte ortaya çıkan bir dünya yaratma eyleminin çok genel sonucu olarak, etkisini en çok PKK saflarında göstermesi beklenmeliydi ve gerçekleşen de bu oldu. Avantaj, düşmanı da içermek kaydıyla, bizzat devrimci durumun ve önderliğin kendisinden başka bir şey değildir. Bir avantajın değerlendirilmesinden söz edilecekse, bu yeni bir doğa olarak, yeni bir yaşam ve savaş tarzı olarak, önderlik ve ideolojidir.

Bu gerçeğin PKK'de tartışılması zaten çoktan bitmiştir veya bu baştan kabul edilmiştir. Sorun önderlik ve ideolojinin tek tek savaşçılarda yaşam bulup etkin olmasıdır. Bunun anlamı, açıktır ki, her savaşçının önderlik ve ideolojinin cisimleşmiş hali olmasıdır.

Kürdistan devrimci hareketinin silahlı olmasının zorunluluğu sonucu, PKK adına veya onun paralelinde eylemde bulunan her bir kişinin, en azından düşman gerçekliğine saldırı veya onun karşısında savunmaya göre oluşturulup düzenlenmiş silahlarla donanmış olması beklenir. Bu sade gerçeğin yerine getirilmesi ise, onun dile getirilmesinin kolaylığının tam tersine, parti tarihinde de açıkça görülebildiği üzere, son derece güçlü bir yaşam ve savaş disiplinini gerektirir. Silahlanmak ve silahlara anlam vermek, anlam verilebilecek her türlü eşya, durum ve kişiyi bu çerçevede bir silaha dönüştürmek ve bütün bunların da fazladan birer müdahale olarak değil, yaşamın ve bu yüzden de savaşın esasları olarak uygulamaya konması da, bir savaşçı için, yine en basit doğrulardan biri olmak durumundadır. Birer silaha dönüştürülmesi gereken şeylerin başında, elbette ki insan öğesi gelir ki, bizler için yaşamla aynı anlama gelen savaş terminolojisinde bunun adı, "asker"dir.

"Duygulardan ve zekadan oluşmuş bir silah, bir silah olmasını gerektiren koşullar gereği, sıradan olmayı, normlara uygun olmayı baştan reddeder. Bir savaşçı için, hele bu bir PKK savaşçısı ise, sıradan duygular ve sıradan bir zeka, ancak düşmanın yararına işleyen etkili birer silah haline gelebilir."

Araç ve makinalar bir yana bırakıldığında, bir asker nasıl silahlanabilir? Evet, maddi donanımı olmayan bir insan varlığının, konumuz açısından da bir savaşçı varlığının belli bir durumundan söz etmek istiyoruz. Bütün eşyalardan yoksun kılınmış bir bedenin, maddi ve klasik anlamdaki silahlarından soyutlanmış bir savaşçı varlığının, bizim tarihsel nitelikteki bir düşman varlığı karşısında alabildiğine etkili bir silah haline getirilmesi mümkün müdür? Soru budur ve bütün askeri karmaşıklığın, bütün harekatların, en basit veya en kapsamlı savaş eylemlerinin esası da, bu ilk veya "ilkel" silaha dayanır. Bu nitelikte bir soruyu, hemen diğer bir sorunun izlemesi gerekiyor. Zeka ve duygudan oluşan bir silah kadar etkili başka bir silah var mıdır? Açıktır ki bu türden bir silah karşısında düşman mevzilerinin savunması mümkün değildir. Yok etmesini bildiği kadar yaratmasını da bilen böyle bir silah, bir dünya yaratma eyleminin bugünkü ifadesi olan PKK ve onun önderliğinde en genel bir etkiye sahipken, bunun ordulaştırılması zaferin ta kendisidir.

Bizde askerin yalnızca emirleri alan ve uygulayan bir mekanizma olmadığını teslim etmek gerekiyor. Bütün ordular bu esas üzerine kurulmuş olsalar da, bir silah olarak insan öğesi her zaman ordunun başarı veya başarısızlığının gerçek temellerinden biridir. PKK'de savaşçı tanımlaması, yukarıda açıklamaya çalıştığımız gelişme tarzından dolayı, klasik asker tanımlamasının çok ilerisinde olmak durumundadır. Çünkü söz konusu olan, yerel, tekil, zaman ve mekan olarak sınırları belli bir savaşın kazanılması değil, bir dünyanın, bir yaşamın bütüne bütün kazanılmasıdır. Kürdistan söz konusu olduğunda ise, gerçekte hayali bile var olmayan, doğru dürüst bir hayalinin kurulmasının bile oldukça zor olduğu bir ülkenin yaratılmasıdır. Durum böyle olunca, PKK'de savaşçının ya da askerin aynı zamanda yaşamın mimarı olması gerekir. PKK'de askerin, PKK'nin doğası gereği, yalnızca eylem yapan bir asker olması mümkün değildir. O, öncelikle eyleminin tarihsel temellerine ve hedefe ilişkin etki ve sonuçlarının bilgisine de sahip olmak zorundadır. Bu da, dile geldiğinden ve sanıldığından çok daha zordur ve bugüne kadar en görkemli tek gerçekleşme şansını Başkan APO'da bulmuştur. Ancak belirtmek gerekir ki, Başkan APO'nun da zaman zaman vurguladığı gibi, halihazırda bunun yalnızca Başkan APO'da gerçekleşiyor olması, yine Kürdistan devrimi için bir sonuç değil, gerekli bir başlangıçtır. Beklenmesi gereken, teorik olarak Başkan APO'nun ordulaştırılmasıdır. Her PKK'li, eyleminin ve onun teorik bilgisinin tam anlamıyla sahibi, hakimi olmak durumundadır ve o, ancak bu tarzda devrimin temel bir silahı haline gelerek, PKK tarzı gelişmenin trajik sonuçlarından kaçınabilir, yaşamını ve dolayısıyla savaşımını bir özgürlük yürüyüşü haline getirebilir. Başkan APO'nun dilinde bunun adı, "kendini gerçekleştirmek"tir.

Araç ve makinalar bir yana bırakıldığında, savaşçının bizzat kendisinin duygular ve zekadan oluşan etkili bir silah olarak gerçekleştirmesi, her anı kapsamına alan bir özgürleşme süreci savaşımını gerektiriyor. Bu pratik, gözle görülebilir bir savaştır. Eskinin kölesini silaha dönüştürmek, düşman karşısında direnebilen, başkaldırabilen ve kazanan bir kişilik haline getirmek, günlük yaşamdaki uygulamada hissedilebilir bir gerçek olmak durumundadır. Duygulardan ve zekadan oluşmuş bir silah, bir silah olmasını gerektiren koşullar gereği, sıradan olmayı, normlara uygun olmayı baştan reddeder. Bir savaşçı için, hele bu bir PKK savaşçısı ise, sıradan duygular ve sıradan bir zeka, ancak düşmanın yararına işleyen etkili birer silah haline gelebilir.

Sömürgeci sistem içerisinde yığınla üstün zekalı insan vardır, sömürgeci ordularda da yine yığınla üstün zekalı asker ve komutan vardır. Ancak onların yalnızca bu nitelikleri, tarihin akışını değiştirecek düzeyde ve kapsamda çalışmaların sahipleri olmaları için asla yeterli değildir. Yine duygulara gelince, sömürgeci sistem içinde yığınla duygusal yoğunluklu insan bulunabilir ve bunların da duyguları, herhangi bir yaratıcılığa yol açmaz. Hatta çoğunlukla, sömürgeci sistem içerisinde üstün zekalı olmak bir delilik semptomu olarak kendini göstermek durumunda kalır. Yine burada duyguların yoğunluğu da bir kişilik çöküşünün nedeni haline getirilmiştir. Bütün bunların yansımalarını parti yapısı içinde de görmek mümkündür ve sistem kaynaklı birçok "yaşamsal" ya da "normal" duygunun kişilikleri çok büyük bir kolaylıkla düşürebildiği herkes tarafından bilinen bir gerçekliktir. Yine sömürgeci sisteme göre biçimlenmiş bir zeka da, parti ya da ordu yapısı içerisinde en büyük bir eylemi olarak ancak kendi sonunu hazırlayabilir.

Birçok alandaki savaşçının en büyük çıkmazlarından biri, yine bu olumsuz, çöküşe götüren duygusallık durumunu bir duygusuzlukla ve zekanın olumsuz kullanımını, ondan kaba bir yoksunlukla karşılamak olmuştur ki, bu da son derece zarar vermekten öteye bir çözüm getirmez. Gerekli ve doğru olan, duyguların ve zekanın devrimci tarzda, yeni bir dünya, yeni bir yaşam ve savaş anlayışı temelinde her alandakinden ve her zamankinden daha çok yoğunlaşabileceği bir sürecin gerçekleştirilmesidir. Hiçbir savaş, özellikle de eğer bu bugünkü türden bir savaş ise, duygular ve zeka olmaksızın ileriye götürülemez ve zafere ulaştırılamaz. Elbette bu da, savaşın temel dayanaklarının bu yetiler olduğu anlamına gelmemelidir.

"Başlı başına düş kurmak eylemi bile, belli bir tarihsel temel gerektirir. Gerçekleşmeye yönelik tasarımlar, ancak gerçeklikler üzerinde temellendirilerek oluşturulabilirler. Doğru bir temellendirme, doğru, tarihsel kökeni inkar etmeyen ve amaçları da gözden asla yitirmeyen bir yaşam ve dolayısıyla savaş tarzıyla mümkün kılınabilir."

Partinin temel silahı kadro ve ordunun savaşçı olduğuna göre, kadro veya savaşçının duygusuz olması beklenemez, aksine çok yoğun duyguların sahibi olması gerekir. Sözünü ettiğimiz duyguların, bir savaşçının duyguları olması gerektiği apaçıktır. Ancak bu apaçıklığa karşın, bu alanda hemen herşey, çözümsüzlükte düğümlenip kalmaya çok elverişlidir ve bugün Başkan APO'nun edebi ifadesiyle artık çokça bilinir hale gelen **"Kürt Kördüğümü"**nün yaşanmadığı zaman ve alan kalmamıştır. Bunun ötesinde, her türlü insani duygunun red ve kabul ölçülerinin bir karmaşıklığa yol açtığı da bilinmektedir. Nefret, kin, sevgi, utanma, öfke, korku, cesaret ve benzeri duygulara ilişkin temel süreçlerin gerçekleşme biçimlerinin yol açtığı sorunlar da, bunların sömürgeci sistemde yaşandıkları biçimleriyle savaş alanına aktarılmak istenmelerinden kaynaklanmaktadır.

PKK tarzı gelişme ve gerçekleşmenin çelişkili yapısı, gözünü zafere dikmiş, bütün duygu ve yeteneklerini bu hedef noktasında kilitlemiş militanların yaşayabilecekleri ve savaşabilecekleri bir dünyaya ihtiyaç gösteriyor ve bu dünyayı da o, ancak kendi öz eylemiyle yaratabilir. PKK'nin kendi "doğa"sı gereği, bugünkü savaş, hem yerel, hem de evrensel düzeyiyle, tarihteki benzerlerinden çok daha karmaşık biçimlerde gelişiyor. Onun en temel özellikleri, önderliğin ve onun ideolojisinin yapı ve karakterlerine uygun olarak gerçekleşirken, devrimin genel gerçekleşme tarzını belirliyor. Bu devrimde, ordular kabaca ve fiziki olarak birbirlerinden uzak coğrafyalarda bulundukları durumlarda bile, gerçekte iç içe bir savaş yaşanmaktadır. Bu savaşta, mevziler en büyük oranda kişiliklerde kazanılmaktadır ve savaş da, kişiliklerde kazanılacak veya kişiliklerde kaybedilecektir. Öte yandan, devrimin gerçekleşme alanı da, sadece parti saflarında ya da Kürdistan topraklarında sınırlı kalmayacak, buralardaki gerçekleşme düzeyi oranında düşman saflarında değişik biçimlerde kendini gösterecektir. Buna paralel olarak, karşı-devrimin kendi içindeki göreceli de olsa herhangi bir yükselmesinin de, doğrudan etkilerini devrim saflarında, hatta tek tek devrimci kişiliklerde göstermesi beklenmeli ve savaşçı kişilikler, en temel bir silah olan varlıklarını ve birer savaş mevzisi olarak düzenlenmesi gereken yaşamlarını buna göre hazırlamalıdırlar. Düşmanlarımızın bu konuda en temel dezavantajlarının, oturmuş bir sisteme sahip oluşları ve bizlerin en önemli avantajının ise, tarihsel bir dönemi açan bir önderlik ve ideolojinin devrimci hareketliliğine sahip oluşumuz gerçeğinin bilinciyle, en öncelikli problemimiz, bu iki temel gerçekliğin özlerine ilişkin felsefi ve yaşamsal bilgiyle tek tek savaşçı kişiliklere indirgenmesidir.

Yeni bir dünyada, tümüyle yeni, devrimci yasalarla gerçekleşen bir yaşam, onun zafer esaslarına göre anlık olarak yürütülen savaşımı ile, her savaşçının başta kendisi olmak üzere ilişkide bulunduğu her şeyi ve herkesi bir devrim silahı olarak örgütlemesi, bir kadro veya savaşçının olmazsa olmaz özellikleri olarak tartışmasız kabul görmektedir. Bunun gerçekleştirilmesi ise, her alanda giderek daha da şiddetlendirilmesi gereken bir çabayı gerektirmektedir.

ERNK AVRUPA ÖRGÜTÜ 9. AVRUPA PARTİ-CEPHE KONFERANSI'NI GERÇEKLEŞTİRDİ

21 Şubat-2 Mart tarihleri arasında 9. Konferansımız, Avrupa'nın değişik ülke ve bölgelerinden 122 delegenin katılımıyla güçlü ve çözümleyici bir temelde gerçekleştirildi.

Ulusal kurtuluş mücadelemizin önemli bir gelişmeyi yaşadığı ve büyük bir atılıma hazırlandığı bir dönemde başarıyla gerçekleştirdiğimiz 9. Konferansımız bir yıllık çalışmaları yüklü bir gündem çerçevesinde tartışarak, 1996 yılını kararlaştırdı ve planladı. 11 gün boyunca 1995 yılının bütün faaliyet sahalarının pratiğini detaylarına kadar değerlendirerek önemli sonuçlar çıkardı. Çalışma tarzı devrimci yaşam ve tempoda görülen doğru ve yanlış anlayışlar, konferans platformu tarafından irdelenerek, kazanımların ve kayıpların geniş bir muhasebesi yapıldı.

Çeşitli faaliyet sahalarına ilişkin değerlendirmeler sonuçlandırıldıktan sonra, partimizin yıllık kazanımlar hedefine tam ulaşılamamasında belirleyici rol oynayan anlayışlar ve yaklaşım tarzlarının hangi kişilik özelliklerinden kaynaklandığı eleştiri-özeleştiri temelinde değerlendirildi. İstenilen başarıların sağlanamamasının esas nedeninin partileşmemiş kişilikler olduğu vurgulanarak, bunun kapsamlı eleştirisi yapıldı.

Önemli bir gündem maddesi olarak 1996 yılının planlaması ve düzenlemesi yapıldı. 13 değişik sahaya ilişkin komisyonların hazırladıkları karar tasarıları birer birer tartışılarak onaydan geçirildi. Bu kararların pratik uygulamaya kavuşturulması için kapsamlı perspektifler sunuldu. Buna göre örgütlenmede ve tüm düzenlemede köklü değişikliklere gidildi.

9. Konferansımız, geçen süreç içerisinde yaşanan yetmezliklerin 1996 yılında tekrarlanmaması, yıl hedeflerine kesin ulaşılması için kararlılık düzeyinin altını çizdi. Başarısızlıklara ve kayıplara yol açan küçük-burjuva, liberal, bürokratik ve dar pratikçi yaklaşımları mahkum etti. Kişilikler üzerinde etkili olan ve emperyalist-sömürgeci yaşam biçimlerini bıçakla kesilir gibi kesilip atılması için önlemler geliştirdi. 1996 yılı Avrupa çalışmalarının Kürdistan'daki gelişmelere yeterli cevabı teşkil etmesi için örgütlenme sistemi ve yüksek tempolu çalışma tarzını sonuç alıcı ilkelere bağladı. Kitle çalışmalarında ve diplomatik faaliyetlerde her türlü çizgi dışılığa asla izin verilmeyeceği, ulusal kurtuluşçu ve bağımsızlıkçı çizginin egemen kılınmasının vazgeçilmez görevlerin başında geldiği kararlaştırıldı.

TC yapısının sıkı örgütlenmesi üzerinde duran konferans platformu son bir yıl içerisinde Türk MİT'inin yurt dışındaki saldırı ve provokasyonlarına dikkat çekti. Bu özel savaş oyunlarına karşı geliştirilecek tedbirler üzerinde genişçe değerlendirmeler yaparak önemli kararlar aldı. Bununla birlikte Alman devletinin yurtsever kitlemize ve kurumlarımıza yönelik baskın ve saldırılarını da kapsamlı bir şekilde değerlendirdi. Yapılan değerlendirmelerde, tüm iyi niyet çabalarına rağmen, Alman devletinin ikiyüzlü bir politika izlediği, Kürt kitlesinin en sıradan demokratik etkinliklerinin Alman polis güçlerinin saldırılarına maruz kaldığı vurgulandı. Şimdiye kadar örgütümüz sorumlu bir politik tutum sergilemesine karşılık, Alman devletinin saldırılarında ısrar ederek, TC özel savaşına destek vermesinin kabul edilemez bir durum olduğuna dikkat çekildi.

1996 yılının, bu açıdan da başarılı ve kazanımlı geçmesi gerekmektedir. Alman devletinin TC'yi aratmayan yasakçı mantığı ve saldırıları karşısında Almanya'daki yüzbinlerce Kürt kitlesinin sabrının taşması ve sert tepki göstermesinde sorumluluk Alman devletinin olacaktır. Ayrıca istenmeyen bir şekilde karşı karşıya gelinmesi durumunda, kaybedecek olanın Kürt kitlesi olmayacağını özenle belirtmek gerekiyor.

Sonuç olarak; 9. Konferansımız, örgütümüz açısından 1996 yılının kazanılması için yapılan hazırlıkların zirvesi oldu. Sonuç değerlendirmesinde önümüzdeki süreçte nasıl çıkış yapılacağı konusunda yılın hedeflerini kapsamına alan ortak perspektifler oluşturuldu. Kesin başarılacağına dair, bütün delegeler ayağa kalkarak toplu halde ant içtiler ve söz verdiler.

Sonuç Bildirgesi

KÜRDİSTAN'DA

Yeni insan

Yeni insan'ın, Kürdistan gibi insanın ve insanlığın en fazla düşürüldüğü, halklar gerçekliğinin en fazla ayaklar altına alındığı bir sahada ortaya çıkması tesadüf değildir, zorunlulukların ürünüdür.

"Yeni insan"ın reel sosyalist ülkelerde ya da gelişmiş kapitalist-emperyalist ülkelerde doğmamasının temelinde de bu tarihsel gerçeklik ve zorunluluklar bulunmaktadır. Hatta insanın çözülüşünün, düşürülüşünün en yoğun biçimde kapitalist-emperyalist ülkelerde yaşanmasının nedeni de bu gerçeklikle ilişkilidir.

Köle Kürtlük başta olmak üzere, ezilen halkların gerçekliği ile bağlantılıdır. Ve yine PKK'de doğuşu gerçekleşen **"yeni insan"**ın ve onun temsil ettiği **"yeni toplum"**un ve sistemin, ulusallaşma ve enternasyonalizmin çok zor, sancılı, çetin bir gelişim sorunu yaşaması da bütün bu tarihsel ve güncel gerçeklerle, zorunluluklarla, nedenlerle bağlantılıdır.

Evet, bugünün insanında yaşanan düşüklüğün, biraz farklı biçimlerde de olsa, en geniş çaplısının, en boyutlusunun Kürt kişiliğinde üç bin yıllık bir yığılmayla bütünleşerek yaşanıyor olması, Kürdistan'da koca bir yumak haline gelen tarihsel ve güncelliği içinde taşıyan, bunu kendisinde bütünleştirip dışa vuran çelişki ve çatışmaların doruğa çıkmış olması, hem **"yeni insan"**a, hem de **"yeni toplum"**a, yeni siyasal, ulusal biçimlenişe, Kürdistan'ın ve Mezopotamya'nın ebelik etmesini kaçınılmaz kılmaktadır.

Tarih, yeniden doğuşu
bu coğrafyada dayatmaktadır.

İşte PKK bunu günümüz dünyasında başarabilmek için varını-yoğunu ortaya koyan tek kurumdur. PKK hareketi, insanlığın entellektüel birikimini ve tarihsel mirasını inkarcılığa düşmeden, olumlu, sağlam, dayanıklı, hiçbir değerini küçümsemeden, sosyalizm, devrim ve insanlık adına geliştirilecek ne varsa, hepsini de büyük bir titizlikle ele alarak değerlendirmiş ve bunları **"yeni insan"**ı yaratmakta birer araç yapabilmiştir. Nitekim daha ilk dönemden başlayarak **"yeni insan"**ı yaratma görevi adım adım geliştirilmiştir.

O dönemde Kürdistan koşullarına uyarladıkları bilimsel sosyalizmi, yani devrimci-yurtsever düşünceleri Kürt aydın gençliğine ve halkına anlatıp benimsetmek için ülkeye yönelmeye karar verdiklerinde bir avuçtular. Doğruluğuna ve bilimselliğine yürekten inandıkları düşüncelerinden başka, avuçlarında hiçbir şey bulunmamaktadır. Daha beteri tarihsel olarak dayanacakları, yararlanacakları bir tek devrimci gelenek ve mirastan da yoksundurlar.

Ama tepeden tırnağa inanç ve
kararlılığa kesilmiştirler.

Önce sosyalizmi özümsemiş, buradan da ülke ve halk gerçekliğine ulaşarak yurtseverleşmeyi Kürdistanlı devrimci aydınlar ile birkaç enternasyonalist Türkiyeli marksistin önderliğinde, ülkenin en fazla sosyalleşmiş, en geniş aydın-gençlik tabakasına sahip şehirlerine müdahale yapılmıştır. Ama bu alanlarda Kürt aydın-öğrenci gençlikte, işçi ve emekçilerde ülke ve halk bilinci, sevgisi, yurtseverlik duygusu yok denecek kadar körelmiştir. Sadece sınır boylarında ilkel milliyetçilik biçiminde bir Kürtlük vardır. Buna rağmen sınır boyları değil, Kürdistan'ın batı yakası temel faaliyet alanı olarak seçilmiştir. Gerçekten işleri çok zordur, hatta çok umutsuzdur. Sosyalizme açık olan aydın-gençlik kesimi de bu alanlarda yoğunlaşmış bulunmaktadır. Asimilasyonun, özümsenmenin en güçlü olduğu bu alanlarda devrimci çalışma yürütmek oldukça güçtür. Bu güçlük aşılabilir ve karşı-devrimin Kürtlük için birer handikap durumuna getirdiği kentler yeniden doğuş kaleleri haline getirilebilirse, gerisinin çorap söküğü gibi geleceği görülmektedir.

Öte yandan bu alanlarda yoğunlaşmış olan aydın-gençlik tabakası Türk sosyal-şoven ve Kürt reformist, teslimiyetçi grup, örgüt ve partiler tarafından adeta parsellenip yutulmuştur.

Ayrıca karşı-devrimin yaygın olarak örgütlendirdiği ajan-muhbir şebekesi, bunların yürüttüğü takibat ve gizli koğuşturmalar söz konusudur. Bunlar yetmezmiş gibi, bu **"yeni insan"**ların ellerinde hiçbir maddi olanak bulunmamaktadır. Yiyecek bir dilim ekmek, içebilecek bir dal sigara bulamadıkları günler istisnaları değil, genel geçer bir durumu, yaşantılarına hakim olan gerçekliği oluşturmaktadır. Bu **"yeni insan"**lar adeta Terzi Hermes'in sırrına erişmek isteyen **"istekliler"** ya da **"talipler"** gibi nefis sınavından geçmektedirler. Dünyasal zevklerden, nimetlerden, kaygılardan kopmuş, yeni din yayıcılarını andırmaktadırlar.

Kısacası durum çok umutsuz, hatta imkansız gözükmektedir. Bu herkesin ortak kanısıdır. Bu kanıyı paylaşmayan bir tek Başkan APO ve bir avuç yol arkadaşıdır. Kimse onlara şans vermeyecektir. Kimileri onlara, intihara giden birine acımaklı bakar gibi, acımaklı bakacak; kimileri maceracı, kimileri idealist ve sonu olmayan bir eylemin insanları, hatta kimileri de ajan-provokatörler topluluğu olarak bakacak ve böyle değerlendireceklerdir.

Bütün bu gerçekler, devrimci-yurtsever düşünceleri kitleler içinde yayıp taban tutturabilmenin; maddi bir güç haline gelebilmenin öyle kolay bir iş olmadığını ve bu görevlerin de öyle sıradan insanlarla başarılamayacağını kanıtlamaktaydı. Fakat, "yeni" ama, yepyeni başarılabilmesi de olanak dahilindedir. Bütün umut ve kazanma şansı **"yeni insan"**dadır. Bu **"yeni insan"**lar birer misyoner gibi ülkenin özellikle aydın gençliğin yoğun olduğu alanlarına yöneleceklerdir. Bir lokma, bir hırka ile, yatacak yerleri dahi olmadığı halde, karış karış ülkeyi dolaşacaklar, bir tek insan örgütleyebilmek için günlerini, haftalarını hatta aylarını vereceklerdir. Yokluk, sefalet, açlık, uykusuzluk onları yıldırmayacaktır. Tam tersine kamçılayacaktır. Amaçlarını gerçekleştirmekten başka kaygı taşımamaktadırlar. Üstlerindeki elbiseler bir iplik çeksen kırk yamalık dökülecek kadar berbattır. Kitap alabilmek için gerekli parayı bir araya getirebilmek amacıyla inşaatlarda ve biriket dökme işlerinde çalışacaklardır. Bir yandan da yoğun olarak ideolojik tartışmalara, eğitim çalışmalarına yoğunlaşarak devam edeceklerdir. Yorulmak nedir, uyku nedir bilmeyeceklerdir. Büyük özveri, coşku ve heyecanla görevlerine sarılacaklardır. Henüz ideolojik bir grupturlar, ama bir parti gibi disiplinli çalışacaklardır.

Düşüncelerini yaymak için bir yayın organları dahi bulunmamaktadır. Ayaklı bir gazete gibi herkese ulaşmaya çalışacaklardır.

"Yeni insan"ın tek pratik avantajı; Başkan APO'nun ülkeyi boydan boya gezerek kendilerine her konuda perspektif vermesi olacaktır.

"Yeni insan"ın çıkışı, geleceğe sahip olacağı daha o günden kendini belli edecektir. Çünkü düzenle bütün bağlarını koparmış atmıştır. Evli-barklı olanlar eşlerini, yuvalarını ve çocuklarını ayak bağı olmaktan çıkartarak **"yeni bir evlilik"** yapmışlardır. Hepsinin yeni aşkı devrimdir. Bir rahipten, dini bütün bir müslimden daha çok nefislerine hakimdirler. **Terzi Hermes**'in **"isteklileri"**, İsa'nın **"havarileri"**, Muhammed'in **"iman edenleri"** Şeyh Bedrettin'in **"canları"**, Platon'un **"yargıçları ve askerleri"** bu **"yeni insan"**lar karşısında çok eksik kalmaktadırlar. Pek çok ortak özellik vardır aralarında, ama bu, tecrübe ve birikimlerin kuşaktan kuşağa aktarılması; tarihi **"yeni insan"**ın ereklerinin, emperyalizm ve proleter devrimler çağında yeni bir öz ve biçim altında gerçekleştirilme çabası ve özgürleşip yücelme tutkusudur. Tarihi **"yeni insan"** ile modern çağın **"yeni insan"**ı arasında erdemler ve meziyetler bakımından da birçok benzerliklere rastlamak mümkün olacaktır. Adeta tarih **"yeni insan"**da dile gelmektedir. Bin yılların evrensel mirası onda yaşamaktadır. Tarihteki benzerleri gibi ne içki içmektedirler, ne kumar oynamaktadırlar, ne kişisel zevk ve rahatlarını düşünmektedirler, ne hovardalık ve çapkınlık bilmektedirler... Daha önce bunlara bulaşanlar ise, **"yeni insan"**ın arasına girer girmez bıçak gibi eski alışkanlıklarını kesip atacaktırlar. **"Yeni insan"**ın yaşam felsefesi, ahlakı, oturuşu, kalkışı, üslubu, nefesi, tavrı, tepkisi tamamen kendisine özgüdür. Bütün bu özelliklerinin temelinde yatan büyük ve sarsılmaz bir devrim, özgürlük, vatan ve sosyalizm aşkıdır. Bu, bilimsel sosyalizmin ülke gerçekliğine uyarlanması ile ortaya çıkan **"yeni insan"** tipidir!

Birer **"derviş"** gibi acıya, yokluğa, açlığa, zorluğa karşı büyük bir sabır ve alışılmışlık içindedirler. Zoru başarmak için yola çıkmışlardır. İnanç, kararlılık ve inatla görevlerine sarılıp hırsla, azimle çalışmaktadırlar. İmkansızlıkların birçoğunu aşıp imkan haline getirirler.

Aydın-gençlik ve emekçi halk üzerinde terör estiren, cinayetler işleyen faşist örgütlenmelere, ajan-muhbir ağına karşı mücadeleyi geliştirerek onları geriletirler. Bu mücadeleleri kısa zamanda meyva verir. Bunların halka yaptıkları aşı tutar. Emekçi-yoksul halkın ve devrimci-aydın gençliğin güvenini, desteğini kazanırlar. Ünleri kısa zamanda kentten kente, kasabadan kasabaya, köyden köye yayılır. Kürdistan'ın en dişe dokunur, en ihtilalci, namuslu, dürüst insanları birer birer devrim saflarına akmaktadır. Diğer sözde sol güçlerin etkisi kırılıp altları boşalmaya tabanları buraya kaymaya başlamıştır.

İki elin parmaklarından daha çok olmayan bu **"yeni insan"**lar, saflara kazandıkları **"yeni insan"** adaylarını kendilerine benzetmek için yoğun bir çalışma yürüteceklerdir. Her şeyin ortakça tüketildiği komün evleri ile aile evleri birer devşirme, asimilasyon yuvaları olan sömürgeci eğitim kurumları, öğrenci yurtları teker teker **"yeni insan"**ın eğitilerek yaratıldığı okullar haline getirilecektir. Böylece "ikinci kuşak" **"yeni insan"**lar yaratılacak ve bunu diğerleri izleyecektir.

1977 yılına gelindiğinde önemli bir kadro birikimi yaratan öncü **"yeni insan"**, adım adım mücadeleyi ileriye götürecektir. Tam da bu gelişmelerin dönüm noktasında, büyük enternasyonalist, Türk halkının yiğit evladı, **Haki Karer** Stêrka Sor denilen ajan-provokatör örgüt tarafından 18 Mayıs tarihinde Antep'te katledilecektir.

Yeni fikir ve **"yeni insan"** grubunun ilk şehitlerinden biri, yine kendilerine "komünist" diyenlerin eliyle katledilen **Aydın Gül** olacaktır. Bunu faşist çetelerin katlettiği **Hasan Aydın** izlemiştir ve Haki Karer henüz sonuncusudur. Daha işin başında üç şehit veren Kürdistan devrimcilerinin gelecekte büyük bir **"şehitler hareketi"** olacağına dair belirtiler ve kanıtlar çok güçlüdür. Bu nedenle Kürdistan devrimcileri şahadet olayına çok farklı bir anlayışla yaklaşacak, bunu sadece teoride dile getirmekle kalmayıp çok inatçı, kararlı ve sonuç veren eylemliliklerle hayata geçireceklerdir. **"Yeni insan"**a göre şehitlere bağlılık şehitlerin idealini gerçekleştirmek için daha çok çalışmak, görevlere dört elle sarılmak, şehitlerin yerine de faaliyet yürütmek, düşmana amansız darbeler indirerek kanını mutlak suretle yerde bırakmamaktır. Şahadet olaylarına bütün mücadele süreçlerinde böyle yaklaşan ve bu anlayışı giderek yetkinleştiren **"yeni insan"**, mücadeleye, her şahadet olayından sonra büyük hamleler yaptıracaktır. Her şahadet olayı, adeta yeni bir atılımın kilometre taşı ve dönüm noktası olacak, "ölümde yaşamlar yaratılacak", ölerek çoğalma, büyüme ve şehidi yaşatma mucizesi gerçekleştirilecektir.

"Yeni insan" olmaya karar verip saflara katılan isteklilere, ilkin devrimin çok çetin, engebeli ve büyük fedakarlıklar gerektirdiği; **"yeni insan"**ı ölüm, işkence, tutsak düşme, açlık yokluk, uykusuzluk gibi kaderlerin beklediği ısrarla hatırlatılacak ve dünya nimetlerinde gözü olmaması gerektiği, eski düzen ve eski insan alışkanlıklarından, anlayış ve duyguların-

dan sıyrılması gerektiği belirtilecektir. Ve **“yeni insan”** olmaya aday gönüllüler buna göre tercihlerini yapacaklardır.

Bu hatırlatma ve uyarılar, **Tanrı İzis**'in tapınağı önünde bağdaş kurup oturmuş biçimdeki heykelinin altında yazılı olan **“Yüzümdeki örtüyü hiçbir ölümlü kaldıramadı!”** uyarısını andırmaktadır. İstekli ya da **“yeni insan”** adayı yeni ve çok farklı olan bu yola çıkmadan önce iyi düşünmelidir. Zira devrim yolunda vezir olmak da vardır, rezil olmak da. Bu nedenle gidilecek yolun zorluğu ve çetinliği daha önceden kendisine belirtilecektir. Aksi halde yeni yola, **“yeni insan”**a büyük zararlar verebilir. Bu hesaplanacak ve gerekli olduğu biçimde hareket edilecektir.

“Yeni insan” artık sadece ideolojik mücadele yürüten, düşünce yayan değildir. İlk şehitlerden sonra politik mücadele içine de girmiştir. Her ne kadar politik mücadele için zamanı erken bulmaktaysa da koşullar bunu kaçınılmaz kılmaktadır. İdeolojik mücadele ile politik mücadeleyi birlikte ve ahenk içinde yürütmekten başka yol kalmamıştır. Buna mecburdur. Fakat ideolojik mücadele hâlâ temeldir. Kısa sayılamayacak bir süredir yürütülen ideolojik mücadele, ülkeye göre bir kişilik ve pratiğin gelişmesine yol açacaktır. İdeolojik devrimci ve bir bakıma doktriner devrimci kişilik **“yeni insan”**a ve pratiğine yön vermektedir. Örgütlenmede, çalışma tarzında, yönetme ve yönetilmede, işleyiş ve resmiyette, ilişkiler ve yaşamda teorik, soyut ve doktriner kalınmaktadır.

Mirassızlık ve tecrübesizlik örgüt adamı olmakta darlığın ve amatörlüğün yaşanmasına neden olmaktadır. Ayrıca düzenden, aileden ve çevreden alınan anlayış ve alışkanlıkların kişiliğin gelişimini engelleyici, sınırlayıcı, tıkayıcı ve daraltıcı özelliklerinin henüz tam farkında olamayacaklardır. Görünürde kendini dışa vuran “eski”den maddi bakımdan kabaca kopulmuştur, ama içe sinen, öze işleyen gizli yanlar ve bunların sonuçları üzerinde durulamayacaktır. Çünkü, henüz elle tutulur bir şey yoktur ortada. Ve kişilikteki bu “eski”nin etkilerini açığa çıkartacak, yargılayıp inkar edecek ve yerine yeni olanları koyacak bir tecrübe ve birikim de henüz sağlanamamıştır. Politik ve örgütsel mücadelede bunun yansımaları ve belirtileri uç vermektedir, ama henüz rüşeym halindedir, olgunlaşmamıştır, tahlilinde zorluk çekilmektedir. Mücadele boyutlanmadıkça, her alanda dal budak salmadıkça “eski insan” ve “eski düzen”in etki ve sızmalarının kendisini çıplak biçimde ele vermesi de mümkün görülmemektedir.

Kısa zamanda önemli bir kadro birikimi yaratan ve büyük bir kitleyi etkisi altına alarak gelişen bu hareket, karşı-devrimi büyük bir kaygıya ve korkuya düşürecektir. Haki Karer'i katlederek korkutup yolundan döndürebileceğini ya da pasifize edebileceğini sandığı **“yeni insan”**ın büyük bir inat ve kararlılık göstermesi ve gelişip güçlenmesinin önüne geçmek için, yeni çareler arayacaktır. Ve çare olarak bula bula ajanlaşmış feodal çeteleri, yapı ve kurumları bulacaktır. Bunlardan Süleymanlar feodal eşkiya çetesini harekete geçirerek, Hilvan'da **“yeni düşünce”**nin halka ve gençliğe taşıyıcılığını yapan, tam bir halk adamı ve halk önderi olan **Halil Çavgun**'u katlettirecektir. Şehitlere bağlılık ve saygıdan, mücadeleye hamle yaptırmayı anlayan Kürdistan devrimcileri, bu feodal eşkiya çetesine bozguna uğratıp teslim alacaktır.

1978 yılı ortalarına gelindiğinde artık geniş bir **“yeni insan”** potansiyeline ve bir halk hareketi düzeyine çıkıp kitleselleşecektir. **“Yeni insan”** bu kadar geniş bir tabanı eğitmekte, örgütlemekte artık zorlanmaktadır. Mirassızlık, tecrübe ve birikim yetmezliğinin doğal olumsuz sonuçları kendisini belli etmektedir.

Politik ve pratik faaliyetler; politikleşme, örgütlenme ve eylem adamı olma her yönüyle kendisini dayatmaktadır. İdeolojik mücadele geri plana düşmüştür. Fakat ideolojik grup, kişiliği aşmada, politikleşmede, örgütleşmede yetersiz kalmaktadır. **“Yeni insan”**ın mutlaka yeni bir hamle yapıp kendisini aşması, yenileşmeyi gerçekleştirmesi gerekmektedir.

1978 yılının sonbaharına gelinip dayanıldığında partileşerek; amatör ideolojik grup ilişkilerinden, profesyonel ilişkilere geçiş yaparak bu ihtiyaç karşılanılacak ve beklenen hamle yapılacaktır. Genişleyen ve kitleselleşen hareketi örgütleyip disipline etmek, yönetmek, denetlemek ve politikleştirmek için, bu kaçınılmaz bir karar ve adımdır. Artık emekçi halkımızın da bir öncü örgütü vardır. Böylece, halkımızın örgütsüzlük tarihine son verilmiştir. Hem de çağın en bilimsel öğretisi olan bilimsel sosyalist ideolojiyi rehber edinen **“yeni insan”**lar tarafından buna son verilmiştir. Çağdaş ve modern yeni bir partidir ve **“yeni insan”**lar ile adayları tarafından kurulmuştur. Bu kuruluş toplantısında iki kuşak yan yana gelmiştir. Kürt toplumunun, işçi sınıfı ve emekçi halkının aşağı-yukarı en bilinçli öğeleri bunlardır.

“Yeni insan” ve adayları için asıl sınav bu olay ve bu tarihten sonra başlayacaktır. Profesyonelleşebilenler; yirmi dört saatinin tümünü devrim için harcayanlar; görev ve sorumlulukları üzerinde yoğunlaşan, devrimden başka hiçbir şey düşünmeyenler; düşmanın bütün saldırı ve poilitikalarını ustalıkla boşa çıkartabilenler, parti kitlesine ve halka önderlik edebilenler; onların en önünde yürüme yürekliliğini gösterebilenler, **“yeni insan”** kişiliğini yukarıdan aşağıya parti kitlesine, halka ve topluma taşıyabilenler birlikte, çalıştığı yoldaşlarını eğitip güçlendirerek tamamlayabilen, devrimci yönetim sanatını ustaca uygulayabilenler; her gittiği yerde mantar gibi örgütler bitirebilen, yeni örgütleme ve eylem taktikleri, araçları, olanak ve biçimleri yaratıp buna hayat kazandırabilenler; halka, değerlere, yoldaşlarına doğru yaklaşan, partiyi göz bebekleri gibi koruyup büyütebilenler ayakta duracak ve **“yeni insan”** olarak kalacaklardır. Bunları beceremeyenler, başaramayanlar sadece bir dönem için ideolojik grup dönemi için olabilenler bu özelliği ve sıfatı yitirip “eski”de kalacak ve eskiyeceklerdir; aşılacak ve geride bırakılacaklardır. Bu bir maratondur, **“yeni insan”** ve adaylarının geçmek zorunda oldukları bir sınavdır. Yarış parkurunu kimin hangi etapta terk edeceği ya da işi sonuna kadar götürüp ipi göğüsleyebileceği henüz bilinmemektedir. Bu sınav **Terzi Hermes**'in **“isteklilerinin”** tabi tutuldukları sınavın birinci etabını andırmaktadır. Evrensel ütopyaya erişmek için öncelikle dünyasal maddi nimetlerden eletek çekerek yeryüzündeki sınavı

> “Özgür insanı yaratmaktır. İşte PKK hareketi Kürdistan'da günümüz dünyasında bu işe soyunmaktadır. Oldukça zorlu, ama bir o kadar da zevkli, içinde insanlığın kurtuluşunun gizli olduğu bir mücadele içerisinde. Kendisini bekleyen engeller bitmiş değil, dış engeller zaten bitip tükenmek nedir bilmez. Fakat bu dış engellerden daha büyük engeller ise, eski insan, küçük adam olmakta ısrar eden bizleriz.”

başarıyla geçenleri bekleyen bu sınav, ***“Düşünce dehasını temsil eden, ölümleri ve doğumları ayarlayan göğün birinci katındaki ay yıldızıdır.”*** Bu kata çıkabilenler yeniden doğuşlarını gerçekleştirip kendilerini aşacaklardır. Başaramayanlar ise, giderek sönen bir yıldız gibi kayacaklar ve bir taş kütlesi; işe yaramaz bir günahkar olacaklardır.

12 Eylül 1980 tarihi **“yeni insan”** için yeni bir dönemdir. Şimdi daha zorlu sınavlar onları beklemektedir. Mücadeleyi kurallarına göre yürütenler yaşama umudunu ve olanağını geliştirecek, bunu başaramayanlar yenik düşecektir. Özel savaş rejimi eşitsiz koşullarda kendi seçtiği zemin ve zamanda nihai hesaplaşmayı dayatacaktır. Bu tuzağa düşmemek, yaşamakla, yeni kalmakla ve kendini aşmakla eş anlamlıdır. Bu gerçekliği en erken ve yeterli düzeyde kavrayan Başkan APO imhanın önüne geçecek, kendini aşmada ve **“yeni insan”** kılmakta, geleceği kurtarmakta, **“yeni insan”**lar yaratmakta ve yaşatmakta ne kadar inatçı, yetenekli ve iddialı olduğunu bir kez daha kanıtlayacaktır. Bunun en büyük kanıtı taktik geri çekilme kararı olacaktır.

Muhammed'in Medine'ye hicreti kadar büyük ve tarihi bir karara ulaşıp ülkedeki bütün **“yeni insan”** adaylarının başka alana çekilmesi, **“yeni insan”**ın bu taktik geri çekilme kararı, ülkeye daha güçlü olarak dönmeyi, mücadeleyi bırakılan noktada daha yetkin tarzda başlatmayı, karşı-devrimin istediği yer ve zamanda değil, **“yeni insan”**ın tayin edeceği zemin ve zamanda savaşı başlatıp geliştirmeyi esas alan bu büyük hicret hareketinin en temel özelliklerinin başında gelen **“yeni insan”** ve adaylarını hata, zaaf, yetmezlikleri üzerinde eğitip güçlendirme ve sonuç alıcı bir mücadeleye hazırlama olacaktır. Bu karar, **“yeni insan”**ı büyük bir çözümleyici güce, geçmişi doğru ve bilimsel değerlendirmeye, tam anlamıyla dava adamı olmaya, halka verilen sözü tutma kararlılığına, devrimde ısrara, sosyalizm ülküsüne, özgürlük aşkına, şehitlerin ve tutsak yoldaşların anısına ve parti değerlerine bağlı kalmaya mecbur ve mahkum etmektedir. Bu çok zorlu ve çetin bir sınavdır. **Terzi Hermes**'in bütün sınavlarından daha güç bir sınavdır. Başarılamaması mültecileşmeyi ve bitişi, dolayısıyla bir halkın beyaz terör altında tarihten silinmesini, başarılması ise yeniden ve daha güçlü bir ayağa kalkışı, bin yıllardır köle olan bir halkın özgürleşmesini getirecektir. Bıçak sırtında verilen bu sınav, büyük bir yoğunlaşmayı, hayat okulundan en yüksek dereceyle mezun olmayı gerektirmektedir. **“Yeni insan”** ve adaylarının çözümlenmedik en küçük hücresini bırakmamak, geçmişe cesaretle yüklenip eksiklik, zaaf, yetmezlik, hata ve suçları açığa çıkartıp, bunu **“yeni insan”**ın yeniden yaratılması çalışmasında bir kaldıraç yapmak varlık-yokluk sorunu haline gelecektir. **“Yeni insan”** bu sınavı da başarıyla geçecektir.

Kişilik sorunu üzerinde, dünya devrim pratiğinde ve sosyalizmin teori tarihinde rastlanılmayan düzey ve kapasitede çözümlemeler yapılacaktır. Bu, sosyalizme, **“yeni insan”**ın yapacağı en büyük katkı olarak dünya komünist hareketinin teori tarihine ve tarihsel tecrübesi içine işleyecektir. Yaşanan özgün tecrübelerle, insanlığın tarih boyunca **“yeni insan”** yaratma çabası bütünleştirilecek ve tarihten doğru dersler ve sonuçlar çıkarılacaktır. “Devrimci insan yaratılmadan devrim yapılamayacağı, sosyalist insan yaratılmadan sosyalizmin kurulamayacağı” evrensel gerçeğinden hareketle tepeden tırnağa **“yeni insan”**ı yaratma çabasına hız ve güç verilecektir. Bunda, eleştiri ve özeleştiri, açıklık ve parti içi demokrasi temel araç olarak kullanılacaktır. Parti ortamı ve kişilik ölçüleri netleştirilip saydam tutularak ve bu durumu korunarak ona yabancı olan anlayış, davranış, eylem, üslup, yaşam, çalışma ve ilişkilerin çok kolay açığa çıkması sağlanacak, böylece parti dışılıklarla mücadelede ve **“yeni insan”**ı yaratma kavgasında kesintisizliğin ve sonuç alıcılığın bütün şartları yaratılacaktır.

> “Kürdistan'da koca bir yumak haline gelen tarihsel ve güncelliği içinde taşıyan, bunu kendisinde bütünleştirip dışa vuran çelişki ve çatışmaların doruğa çıkmış olması, hem “yeni insan”a, hem de “yeni toplum”a, yeni siyasal, ulusal biçimlenişe, Kürdistan'ın ve Mezopotamya'nın ebelik etmesini kaçınılmaz kılmaktadır. Tarih, yeniden doğuşu bu coğrafyada dayatmaktadır.”

“Yeni insan” adayları İsa'nın **“havarileri”** gibi çadırlarda, mağara ve sığınaklarda sabırlarını, nefislerini, inançlarını, dayanma güçlerini, kendilerini değiştirme, yenileme, dava adamı olma yeteneklerini açığa çıkartma ve ayaklandırma çabasında olacaklardır. Bunların aile yaşamları, evleri-barkları, kaynayan yemek kazanları, tüten ocakları olmayacaktır. Adeta İsa'nın **“havarileri”** gibi perhize gireceklerdir. Bu perhiz devrimin zafere ulaşmasına endeksli bir perhiz olacaktır. Duyguları bastırarak değil, bilinçle, zorunlulukların bilincine erişerek ve zorunlulukların üzerinde iradeyle hakimiyet kurarak başarı kazanmak gerekmektedir.

1982 yılı **“yeni insan”**ın ülkeye dönüş kararının alındığı; sorunlarının gündeme getirilip en üst düzeyde çözüme kavuşturulduğu; geleceğinin kurtarılmasında atılması gereken adımların atıldığı tarih olacaktır. Sadece bu da değil, **“yeni insan”**ın dostluğa, enternasyonalist dayanışma, birlik ve ortak mücadele anlayışına ne kadar ulaşıp, bunu kişiliğinde cisimlendirdiği tarih de olacaktır. Türkiye ve Ortadoğu'daki devrimci-yurtsever ve ilerici güçlerin arasındaki çatışmalara son verip cephe platformlarının oluşturulması için engin ve fedakar çabaların sahibi olmanın dışında, İsrail siyonizminin kardeş Filistin halkına yönelik saldırısına karşı Filistin halkının yanında kahramanca direniş sergileyen **“yeni insan”**, on dört şehidiyle çok tutarlı, güvenilir bir dost ve enternasyonalci olduğunu herkese kabul ettirecektir.

“Yeni insan” dışarıdaki bütün bu zorlu engelleri birer birer başarıyla aşıp rüştünü ispatlarken, zindandaki tutsaklar **“yeni insan”** olma iddialarını çok güç koşullar altında devam ettireceklerdir. Gerçekten de zindanlarda tutsak bulunan **“yeni insan”** ve adaylarının işi, dışarıdakinden daha kolay değildir. Zindan sınavı çok zorlu ve çok yönlü bir sınav olacaktır. **“Yeni insan”**ın komünizm davasına, halka, ülkeye, partiye, şehitlere ve yoldaşlara bağlılık derecesi; onları ne kadar temsil gücüne sahip olup olmadığı kesin biçimde netleşecektir. Sınavların tümü de insanın irade, inanç, moral ve fiziki sağlamlılığını, dayanıklılığını açığa çıkartacak niteliğe sahiptir. Gün, yirmi dört saat ve yıllara yayılacak işkenceli bir yaşam sınavıdır. Yaşam baştan aşağı işkencedir. **“Yeni insan”**ın nefsine, iradesine, inancına ne kadar hakim olduğu, düzenden ne kadar kopup özgürleştiği ölçülecektir. Yani ilk çıkıştaki **“dervişlik”**lerinin ne kadar öze, ete, kemiğe bürünüp kişilikleşmeye dönüştüğü netleşecektir. Düzenden ve etkilerinden kopuşun kaba ve biçimsel olup olmadığı kesinleşecektir.

Tutsak edilmiş ve işkence cenderesine alınmış **“yeni insan”**ın canından, bedeninden ve inancından başka savunma aracı yoktur. İnançsız can ve beden ölüm olduğuna göre; can ve beden, yaşamak ve inancı yaşatmak için savunma silahı olarak kullanılacaktır.

Karşılaşılan zorluklar, çekilen işkence ve aracılar **Terzi Hermes**'in sırrına erişmek isteyen **“istekli”**nin mecbur olmadığı, tercih etmek zorunda bırakılmadığı ölüm; tek kurtuluş, yeniden doğuş, yücelme ve yedi kat göğün üstünde bulunan **“zuhal yıldızı”**na çıkma yoludur.

“Direnmek Yaşamaktır!” şiarıyla yola çıkan **Mazlum Doğan**, sınavı başarıyla geçerek bu yüceliğe erişen ilk **“yeni insan”** olacak ve ölümden yaşamı yaratarak ölümsüzleşecek; ölümüyle **“yeni insan”** ve adaylarına yol gösterici, rehber olma onuruna erişecektir. 1982 Newroz'unda ihanete ve teslimiyete karşı, elinde kalan tek silahı; canını, bedenini özgürlük, kurtuluş ve **“yeni insan”**ın onuru için katık edecektir. Onu **Dörtlerin** 1982 17 Mayıs'ında kendi bedenlerini birer çıra gibi tutuşturarak, yani amacı uğruna, **Terzi Hermes**'i bile şaşırtacak yücelik, kendini esirgemezlik, erişmişlikle, ve Mazlum Doğan'ın açtığı ışıklı yolda yürüyüşleri ve **“Zuhal Yıldızı”**na çıkışları izleyecektir. **Ferhat Kurtay, Necmi Öner, Eşref Anyık, Mahmut Zengin**'in bu görkemli eylemi **“yeni insan”**ın yenilmezliğini, zulüm karşısındaki zaferini, eski üzerindeki, ihanet karşısındaki kahredici büyüklüğünü herkese kabul ettirecektir.

Yeni düzenin özgürlük aşkının, ülkeye, halka, yoldaşlara ve şehitlere bağlılığın bu seçkin temsilcileri **“yeni insan”**lar istisna değillerdir. 14 Temmuz 1982 Büyük Ölüm Orucu eylemiyle birlikte anılacak olan **M. Hayri Durmuş, Kemal Pir, Akif Yılmaz** ve **Ali Çiçek** de bunlara dahildir. Ölüm orucu eylemleriyle vahşet düzeyinde işkencelere, kutsal savunma hakkının engellenmesine ve ihanet dayatmasına karşı duran bu **“yeni insan”**ların kimi elli yedi, kimi altmış iki gün boyunca her gün dirhem dirhem eriyerek yüceleşeceklerdir. Düşman ve ihanetçileri, onların her saniye yüceliği karşısında cüceleşerek yerin yedi kat dibine batarken, **“yeni insan”** yedi kat göğün üstüne çıkarak **“Zuhal Yıldızı”**na erişip orada tahtlarını kuracaklardır.

“Eski” ile **“yeni insan”** arasındaki bu görkemli fark müzmin körler tarafından bile görülecektir. **Hz. Yusuf**'un sabrına, irade ve dervişliğine kök söktürecek kadar büyük bir sabırla, her saniye ölümün yüzünü daha yakından görecek kadar büyük bir sabırla ölüme yaklaşan, ama büyük bir iradeyle ona meydan okuyan bu **“yeni insan”**lar ölümü de yeneceklerdir. Ölüm, onların elinde aman dileyecektir, kaçacaktır, ama onlar ölümü yakalayıp yenmeyi başaracak, ölümsüzleşecek ve bir kez daha ölümden yaşamı yaratacaklardır.

Zindanda girdiği çok zorlu sınavı üstün bir başarıyla veren **“yeni insan”** şehit düşmeden önce **“Mezar taşıma bu adam borçludur yazın”** diyebilecek kadar yüce ruhlu ve alçakgönüllüdür. **“Yeni insan”**ın bu direnişi, tavrı ve dervişliği halkta, **“yeni insan”** ve adaylarında ileri insanlık aleminde büyük bir umut ve güven yaratacaktır. Bütün gözler özgürleşen topraklara çevrilmiştir. Duyarlı olan hiç kimse dikkatini buradan alamamaktadır. Adeta insanlığın kalbi burada atmaktadır. Herkes **“yeni insan”**ın yeni bir atılımla tarihi intikam ve hesap sorma eylemine geçeceği beklentisi içindedir. Nihayet bu beklenti gerçekleşir. Zindandaki direniş 1984'te dağlarda yansımasını bulacak ve vatana dönüş görkemli olacaktır. Bu **“yeni insan”** için yeni bir sınavdır. Saman alevi gibi yanıp sönmemek, **“Zuhal Yıldızı”** gibi hep parlak kalmak bu sınavın başarıyla verilebilmesine bağlıdır.

Bu sınav uzun süreli halk savaşıdır. Bu savaş: Sabrın, dayanmanın, özgüvenin, cesaretin, sezgi gücünün, inancın, iradenin, nefse hakimiyetin dava adamlılığının, devrimde iddialılığın, silaha ve

savaş taktiğine hakimiyetin; halkla, dağlarla, doğayla bütünleşebilmenin, onlara doğru yaklaşımın, örgütlülüğün, esneklikle katılığı iyi birleştirebilmenin, ataklığın, fedakarlığın, çalışkanlığın, namuslu olmanın denek taşıdır. **"Yeni insan"** adayları kendilerine verilen ideolojik-teorik, politik-pratik ve kişilik eğitimini ne kadar içselleştirdiklerini, uzun süreli halk savaşı içinde göstereceklerdir. Başarılı olanlar "adaylık"tan **"yeni insan"** mertebesine erişecekler, başarılı olamayanlar dökülüp eleneceklerdir. Uzatmalı halk savaşı ve ulusal-demokratik direniş kızışıp boyutlandıkça; halk kitlelerini sarıp serhildanlara yol açtıkça; karşı-devrime onulmaz darbeler vuruldukça; emperyalizmin bölgede tesis ettiği statüko ciddi bir sarsıntı geçirmeye başladıkça; dünyanın en eski ve katmerleşmiş sorunu olan Kürt sorunu uluslararasılaştıkça; görkemli kahramanlıklar, direnişler sergilendikçe; savaşın bedelleri ve kazanımları artıp genişledikçe; karşı-devrim ve ihanet de tırmanacaktır. Direnişçi halk kahramanlarının **"yeni insan"**ın sergilediği yiğitlikler, mertlikler ve düşmana aman vermeyen kavgaları tırmandıkça, sonuç aldıkça; düşman daha acımasızlaşacaktır. Vahşet ve barbarlık doruğa çıkartılacak, şiddeti; kontrgerilla cinayetlerini, ajanlaştırmayı, işkenceyi, toplu katliam, soykırım, tutsak alma, cesetleri parçalama, köyleri yakıp yıkma, insansızlaştırma, göç ettirme, yağma, talan ve tecavüzü görülmedik boyutlarda tırmandıracaktır. Savaşın bu şiddetine dayanamayan ve **"yeni insan"** olmakta kesin karar kılamayan, bocalayan; düzenle, özel savaşın yarattığı lime lime olmuş kişilikle bağlarını koparıp özgürleşmeyen unsurlar ihaneti tercih edecek ve bir ölüden daha ölü hale gelip devrime, halka, partiye karşı savaştırılacak, en kirli işlerde birer piyon olarak kullanılacaklardır. Kemal Pir'in belirttiği *"ihanetin yaşanmadığı direniş hareketlerinden ciddi ciddi şüphe duymak gerekir"* biçimindeki kehaneti gerçekleşecektir.

Köle Kürt'ten, özgür ve mükemmel insan yaratmak dünyanın en zor işidir. Düşürülmüş bir halkın, düşürülmüş bireylerini ayağa kaldırıp yürütmek ve kişilikli kılmak herkesin göze alabileceği, altına girebileceği bir görev değildir. Ama bu gerçeğe ve bu gerçeğin çok iyi bilinmesine rağmen Başkan APO bunu kendisi için mesele yapacaktır. Eğer pratik incelenirse, köle ve eski Kürt'ten yepyeni bir Kürt yaratmayı ve bu **"yeni insan"**ı yukarıdan aşağıya halka, topluma ve insanlığa dayatmayı; ülkede ve dünyada feodalizm, kapitalist-emperyalizm ve reel sosyalizm tarafından yaratılıp meydana salınmış olan, çirkinleştirilip tanınmaz hale getirilmiş; silik, kişiliksiz, çıkarcı, düzenin kölesi, tüketici, korkak, edilgen, insana karşı alternatifini yaratıp buna yaşayabileceği iklim koşullarını yaratmayı temel ilke ve görev olarak önüne koyduğu görülecektir. Bunu da yeni sosyalist bakış açısı, yeni sosyalist ahlak, yeni kadın-erkek ilişkisi, yeni yaşam tarzı, yeni demokrasi ve aşk, yeni yurtseverlik, yeni enternasyonalizm, yeni hümanizm ve doğa sevgisi anlayışıyla ve üslubuyla öncelikle kendi saflarında gerçekleşmeye çalışacaktır. Her alanda kendisine ve geçmişine eleştirel ve çözümleyici yaklaşımlardan, kendisini yenilemeden bunu başaramayacağı bilinciyle hareket eden Başkan APO, kendisini, kadrolarını, halkını, dünyada yaşanan gerçeklikleri ve kapitalist-emperyalizmin yarattığı insan tipini gün gün çözümleyerek, eleştirerek eskiyen, çürüyen gereksizleşen yanlarını atacak; kökleri çok eskiye de dayansa sağlam, dayanaklı insanlığa yararlı ve sağlıklı olan ne varsa onu alıp geliştirecek, çağa uygun biçimler vererek onları yaşanılır kılacaktır. Ve **"Burada çözümlenen an değil, tarihtir"** diyecektir.

Yaşanan kesintisiz yenilemenin sırrı işte burada yatmaktadır. Eğer Başkan APO kendisine kadro, savaşçı, sempatizan ve halkına, dünyanın mevcut gerçekliğine ve eski düzene karşı eleştirici ve özeleştirici olmasaydı; eleştiri ve özeleştiride sonuç alıcılığı esas yapmasaydı; bunu kişilik eğitiminin temel halkası olarak kavramasaydı; sömürgeci barbarlığın ve dünya emperyalizminin topyekün saldırısı karşısında değil on yıl, on saat bile dayanamazdı. Başkan APO'nun başarısı, yarattığı **"yeni insan"** ve onun eyleminde gizlidir. Mevcut pratik incelendiğinde bu rahatlıkla anlaşılacaktır. Gerçekten de kişilik üzerine yapılan çözümlemeler, devrimci tip için konulan somut hedefler, dayatılan ölçüler ve mücadelenin aldığı yol ve katettiği mesafe incelenmeye değerdir. Bu hedefleri ve ölçüleri öncelikle kendisi için temel yapıp kişiliğinde cisimleştirmeyi, **"yeni insan"** adayları için örnek olmayı esas alan Başkan APO bununla da yetinmemiş, **"yeni insan"**ı yaratabilmek için onun ideolojik-politik, teorik-pratik, diplomatik vb. eğitimini, kişilik dönüşümünü, bunun pratikte sınanıp geliştirilmesi ve bütün bunlar için gerekli olan eğitim araç, olanak ve ortamının yaratılması görevini de üstlenmiş ve bunu, çizgisinden taviz vermeden, ısrarla, büyük bir emek kahramanlığıyla yaşama geçirmiştir. Yürütülen bu mücadele ve çaba, bir tek unufak edilen, insanlıktan çıkartılan ve tanın mayacak hale getirilen Kürt bireyini yeniden yaratmakla; daha özgür, insanlığa ve sosyalizme hizmet üretir, güçlü, saygı duyulur, sevilir düzeye getirmekle sınırlı değildir. Sadece **"yeni insan"** yetiştirip, bunula ülkemizi özgürleştirip sosyalizme yöneltmekle de sınırlı değildir. Aksine özelde bölgemizde genelde dünyada sosyalizm ütopyasında, insanda ve insanla ilgili, ilişkili her şeyde yaşanan bütün sapma, çelişki, çatışma, çürüme, yozlaşma, tıkanma ve bozulmaya karşı bir cevap ve çözümdür.

> "Yiyecek bir dilim ekmek, içebilecek bir dal sigara bulamadıkları günler istisnaları değil, genel geçer bir durumu, yaşantılarına hakim olan gerçekliği oluşturmaktadır. Bu 'yeni insan'lar adeta Terzi Hermes'in sırrına erişmek isteyen 'istekliler' ya da 'talipler' gibi nefis sınavından geçmektedirler."

Bu cevap ve çözümün, olumsuzlukların, başaşağıya gidişin, çözülüşün en dorukta olduğu Kürdistan'dan başlayarak, bölgeye ve dünyaya her düzeyde, alanda yürütülen bir mücadeleyle dayatılmasıdır. Bu mücadelede, insanlığın yaşadığı "yeni toplum" ve "yeni insan" krizini aşma, insana ve insanlığa yol aldırma, insanı özgürleştirip layık olduğu yücelik mertebesine eriştirme mücadelesidir. İnsanlığın yeni okullar, yeni sosyalist partiler ve "**yeni insan**" yetiştirilmeden, yaratılmadan; her sahada dev boyutlarda yaşanılan bozulma, yabancılaşma, yozlaşma, adaletsizlik, eşitsizlik, ahlak düşkünlüğü, sömürü ve köleleşmeyi aşması olanaksızdır. Devasa boyutlara sahip ekonomik, toplumsal, siyasal, kültürel, estetik, ahlaki ve felsefi sorunlar kendini dayatmıştır; çözümleri insanlığın en temel ihtiyacı haline gelmiştir. İhtiyaçların şiddetli dayatması sonucunda, bu sorunların en şiddetli yaşandığı bir dönemde, beklenen çözümün ülkemizden çıkması bir tesadüf değil, tarihsel zorunlulukların ürünüdür. Devrimi, öncüyü, önderliği bu bakımdan değerlendirmek gerekir. Dünyanın bütün alanlarında devrim dalgalarının durulduğu, hatta gerilediği bir dönemde dünyada Mezopotamya'nın ülkemizin devrimin fırtına alanı durumuna getirilmesi, tarihin yüklediği rolü oynaması Başkan APO'nun yarattığı "**yeni insan**" ve "**yeni insan**" felsefesi sayesinde olmuştur.

Ulusal kurtuluş mücadelesi gibi bölgesel ve evrensel etkisi güçlü olan çok zorlu, düşmanı bol, dostları az bir devrimin ihtiyaçları bu "**yeni insan**"ın yaratılmasını dayatmıştır. Normal bir kadro tipiyle bu devrimin zafere götürülmeyeceği gerçeği "**yeni insan**"ı çok güçlü bir temelde yaratmayı gerektirmiştir. Bu durum Başkan APO'nun "**yeni insan**" üzerinde yoğunlaşmasını getirmiştir. Bu nedenle Başkan APO ve PKK'nin sosyalizm ütopyasını, insanlığın bu en eski ütopyasını temel aldığı **"yeni insan"**ı yaratma konusunda bilimsel sosyalizme ve insanlığa gerçekten de büyük katkılar sunabilmiştir.

Çağımızın, insanlığın ve bunun içinde çok özel bir yer tutan Ortadoğu ve Kürdistan gerçekliğinin işaret edilen sorunlarının çelişki, çatışma ve dengesizliklerinin son derece zorlu, köklü ve yaman oluşu, Kürdistan'da PKK'nin bağrında doğan **"yeni insan"**ın da alelade bir **"yeni insan"** olamayacağını, evrensel özelliklerinin ve bölgesel karakterinin çok güçlü olmak zorunda bulunduğunu açığa çıkartmaktadır, koşullamaktadır. Keza ulusal, bölgesel ve evrensel özellikleri güçlü olmayan, dar, sığ ve ortalama bir insan tipinin bu tarzda yumruklaşıp kaskatı kesilmiş olan büyük sorunlara çözüm gücü olamayacağı açıktır. Yığılmış, köklü, zorlu çelişkilere, çirkinliklere, çürümelere güç yetirip çözüm olabilmek, büyük ve güçlü insan olmayı gerektirmektedir. Bilimsel sosyalizmin ruhunu özümsemiş, dayanıklı, yenilgisiz, her koşul altında kazanmayı başaran, olumsuzlukları olumlu gelişmelerin temeli yapabilen, imkansız olandan imkan dahilinde olanı yaratan, bir tek sözüyle göz kamaştırıcı siyasal gelişmelere yol açan, en karmaşık ve güç toplumsal, siyasal, askeri, diplomatik sorunları basit bir matematik problemi çözer gibi çözebilen, tuttuğunu koparabilen, hızlı ve büyük düşünen, düşündüğünü hızla gerçekleştirebilen, müthiş bir eleştiri ve çözümleme gücüne ulaşabilen **"yeni insan"** olunmadan Kürdistan sorunu gibi kanserden beter olmuş bir sorunu çözebilmek olanaksızdır. Kürt kişiliği gibi son derece güçten düşürülmüş, insanlıktan kopartılıp tanınmaz hale getirilmiş bir kişiliği dönüştürmek, ancak bu güce, bu ölçülere ulaşabilmek için öncelikle öncü **"yeni insan"**ların, **"yeni insan"** olmaya aday olanlarda güçlü bir temel yaratmaları gerekmektedir. İnsanlığın bugüne kadar yaratmış olduğu olumlu, olumsuz, maddi, manevi, bütün deneyimleri, birikimleri en üst düzeyde özümsemeden, bunların bütün işe yarar, dayanıklı, sağlam ve doğru olanlarını günün gerçekleriyle kaynaştırmadan, bilimsel sosyalizmi bu temelde ve günü çözümleyerek, bugünün insanının kişiliğine yedirmeden **"yeni insan"**ı yaratmak olanaksızdır.

Bir bireyin, bir topluluğun, bir ulusun tarihinde doğuş vardır, yaşam vardır, ölüm vardır. Bunlar doğa kanunları, toplumsal kanunlar dediğimiz gelişmelerdir. Bir doğuş vardır, bir yaşamak vardır, bir kader-kaza vardır, bir sonuç vardır. Nasıl gelişir, nasıl sonuçlanır; az çok bilinir. Ama özgür insan gerçekliği, ya da yeni insanın yaratılması söz konusu olduğunda, hem birey itibariyle, hem ulus itibariyle aynı şeyleri söyleyemiyoruz. Biz militanlar yaşamın neresinden geçiyoruz? Mevcut dünya gerçekliği yaşamaya değer bir şey bırakmış mıdır? Hem birey için, hem ulus için bunu ayırt etmekte çok güçlükler çekiliyor.

Devrim; büyük fikirlerin, büyük duyguların hem yaşandığı, hem de çatıştığı süreçlerdir. Yani büyük altüst oluşlar, **"yeni insan"**ın, özgür insanın yaratılması demektir. Mevcut altüst oluşlar özgür insanı ne kadar yaratabildi? Görülüyor ki, **"yeni insan"** kolay kolay yaratılamıyor. Devrim dönemi, eski ilişkilerin yıkılması kadar yeni ilişkilerin kendini uygulanabilir kılması dönemidir.

Çürümüş insan bir şey yapamaz. Kendinde zaferi garantilemeyen, kendinde güçlü güveni oluşturmayan, kendinde amaç belirlemeyen insan kendini hiçbir şeye layık görmez. Zaten bu insandan da hiçbir şey çıkamaz. Sosyal yaşamı bilemeyenler özgür yaşama da ulaşamazlar. Sosyal, özgür yaşama, aile yaşamına, kadın-erkek ilişkisine girişin yurtseverlikle, mücadeleyle, sanatla, güzellikle bağlantısını iyi görmek gerekiyor. Bütün bunlar, "sosyal bir yaşam seçeneği nasıl gelişir" konusu için tartışılması gereken hususlardır. Bunlarsız, bırakalım özgür yaşamı, normal sıradan bir yaşam mücadelesi bile verilemez.

İnsan kendisini fanatizme, dogmatizme bağladı mı, ister ideolojik maskeli olsun, ister duygusal maskeli olsun, gerçekle bağını yitirdiği zaman özgür yaşama ulaşamaz. Hele özgür bir yaşam uğruna mücadele ediyorsa bu daha tehlikeli bir durumdur. Çünkü özgür yaşamın içinde düzenin kanunları, anayasası yoktur, özgür yaşamın yasaları vardır. Özgür yaşama ulaşmak isteyen herkes, düzenin yasalarından daha fazla özgür yaşamın yasalarına değer vermeli, saygılı olmalıdır.

Günümüzün toplumsal gerçekliğinde egemen ve yöneten kesimler tarafından kişilikler büyük saldırı kuşatması altındadır. Özel savaş rejiminin birçok yöntemle topluma ve bireye dayattığı, ölü kişiliktir. Şüphesiz başarısızlıkların altındaki neden bu ölü kişiliklerle izah edilebilir. Çok kolay hata yapan, burnunun ötesini göremeyen, yenilgisi zor olmayan bu kişiliğin trajik durumu, onun özgürlükten yoksunluğunu ifade eder. Bu kişilik yaşama renk katamayan, yaşam zenginliğini yaratamayan, itici özelliklere sahip olan kişiliktir.

Her şeyden önce toplumsal örgütlenme, toplumsal muhalefet mücadelesi bu kişilikle başarıya götürülemez. Bu nedenle, günümüzün gündeminde ağırlığını hissettiren bir olay özgür insanı yaratmaktır.

> "Birer 'derviş' gibi acıya, yokluğa, açlığa, zorluğa karşı büyük bir sabır ve alışılmışlık içindedirler. Zoru başarmak için yola çıkmışlardır. İnanç, kararlılık ve inatla görevlerine sarılıp hırsla, azimle çalışmaktadırlar. İmkansızlıkların birçoğunu aşıp imkan haline getirirler."

Neden **"yeni insan?"**

Her şeyiyle bir "nasıl"a ihtiyaç var. "Nasıl" sorusu sorulmadan özgür, yeni insana ulaşmak imkansızdır. Günümüzde en çok bu kavramdan uzaklaşılıyor. Bu kavramdan uzaklaşıldığı için de insan sorunları, kişilik sorunları, toplumsal bunalımlar alabildiğine artıyor.

"Nasıl Yaşamalı?" "Nasıl Savaşmalı?" "Nasıl Sevmeli"? "Nasıl özgür insan olunmalı?" "Özgür insana nasıl ulaşılır?" "Kimdir özgür insan?"

İşte PKK hareketi Kürdistan'da günümüz dünyasında bu işe soyunmaktadır. Oldukça zorlu, ama bir o kadar da zevkli, içinde insanlığın kurtuluşunun gizli olduğu bir mücadele içerisinde. Kendisini bekleyen engeller bitmiş değil, dış engeller zaten bitip tükenmek nedir bilmez. Fakat bu dış engellerden daha büyük engeller ise, eski insan, küçük adam olmakta ısrar eden bizleriz.

M. Sati Üçlü

KÜRDİSTAN DEVRİMİ TARİH VE YAŞAM DEVRİMİDİR

Başkan APO'nun Mamoste İbrahim Ahmet ve devrimci yazar Hawar'la yaptığı söyleşi – II

İbrahim Ahmet: Abdülkerim Kasım döneminde Kürt hareketi, Kürt sorunu yalnız Güney'de değil, diğer Kürdistan parçalarında da dönemin sorunlarından biri oldu. Temel sorunlardan biri olduğundan, üzerinde durulması gerektiği ortaya çıktı. Hatta dünya ve bölgede Irak'la ilişkileri olan devletler, Irak'taki konsolosluklar Kürt hareketiyle özgün olarak ilgileniyorlardı. Aynı zamanda KDP'yi de siyasi bir hareket ve bir ulusun temsilcisi olarak da görüyorlardı.

> **"Irak hükümeti ilk defa Irak topraklarında Arap ve Kürtlerin olduğunu itiraf etti. Ayrıca KDP'yi de bir Kürt siyasi partisi olarak kabul etti. Bunun üzerine Bağdat'ta Xebat isimli bir gazeteyi, KDP'nin yayın organı olarak Abdülkerim Kasım döneminde çıkarmaya başladık. Bu gazetede İran ve Türkiye'deki Kürtlerle ilgili yazılar açık ve özgür bir şekilde yazılıyordu."**

Irak hükümeti ilk defa Irak topraklarında Arap ve Kürtlerin olduğunu itiraf etti. Ayrıca KDP'yi de bir Kürt siyasi partisi olarak kabul etti. Bunun üzerine Bağdat'ta Xebat isimli bir gazeteyi, KDP'nin yayın organı olarak Abdülkerim Kasım döneminde çıkarmaya başladık. Bu gazetede İran ve Türkiye'deki Kürtlerle ilgili yazılar açık ve özgür bir şekilde yazılıyordu. Bu temelde Kürt hareketlerinin Irak'ta ulaştığı özgürlük düzeyi ve Abdülkerim Kasım devriminin bölgedeki sömürgecilere ve Arap ülkelerine zarar vermesi, bu ülkelerin Kasım devrimine karşı tavır almalarına neden oldu. Adı geçen devletler ile Kürtler ve Araplar, o dönemde Irak Cumhuriyeti'ne karşı komplo ve oyunlar tezgahlamaya başladılar. Melik Faysal döneminde çıkarları olan ve daha sonra bu çıkarları bozulan bazı devletler Arap ve Kürt aşiretlerine dayanarak meliklik rejimini tekrar geri getirmek istiyorlardı. Çünkü bu çevrelerin çıkarları Abdülkerim Kasım tarafından yerine getirilmiyordu. Bu muhalefet, sömürgeci ülkelerin yanısıra ABD tarafından da destekleniyordu. Ve ABD, Kasım rejimine karşı Musul'dan başlayıp yavaş yavaş bütün Irak'ı kapsayacak bir darbe planladı. Böyle bir darbe hareketine başlamadan önce Kürtlerle ilişkiye girdiler. Ayrıca KDP'yle de ilişkiye girip, *"sizin partinizin Kasım'a karşı girişeceği hareketi maddi-manevi ve silahlı olarak destekleyeceğiz"* dediler. Hatta dostlarımızı ve üyelerimizi Lübnan'a, Katayipler'in (gerici bir Lübnan Hıristiyan hareketi) yanına gönderip eğiteceklerini, ayrıca bunları silahlandıracaklarını bile söylediler. Bunların da Kasım'a karşı harekete geçmelerini istediler. Biz bunu kabul etmediğimiz gibi, bu planı gidip Abdülkerim Kasım'a söyledik. Kesinlikle bu plan sadece Kasım'a karşı değil, aynı zamanda Kürt hareketine de karşıydı.

Kürt aşiretleri Kasım'a karşı muhalefetlerine devam ettiler. Musul'daki **Savat** isimli darbeye karşı KDP ve Kürt halkı Kasım'ı destekledi. Daha sonra durumlar biraz değişince Kasım Irak'ta siyasi partilerin kuruluşuna izin verdi. Biz ilk mücadele edenlerdendik ve KDP'nin resmi olarak kurulması için müracaat ettik. Irak hükümeti bu talebimizi reddetti. Bizden parti merkezine gidip Kasım'a müracaat etmemizi söylemeleri üzerine bir heyet oluşturduk. Burada Barzani liderliğinde birkaç politbüro üyesi ve ben de yer alıyordum. Irak hükümeti parti programımızdan bazı bölümlere itiraz etmişti. Programımızda şöyle bir şey geçiyordu: *"Nasıl ki, herhangi bir Arap Irak'a geldiğinde vatandaşlık kimliğini alabiliyorsa, herhangi bir Kürt de Irak'a geldiğinde Irak kimliği alabilmelidir."* İtiraz edilen ikinci nokta ise, *"KDP olarak, her parçada yaşayan Kürtlerin haklarını diplomatik yolla korumak esas alınır"* maddesiydi. Parti olarak diğer bir istemimiz ise hükümetin resmi olarak Kürtlere ilişkin otonomiyi kabul etmeleriydi. Kasım bizzat partinin adına itiraz ederek, partinin ismini Güney Kürdistan için yapmamızı istiyordu. Ama biz partinin ismini değiştirmek için bir sebep görmüyorduk. Uzun tartışmalardan sonra Kasım bize; *"Programınızdaki amaçlar için mücadele ve uygulama yapmakta serbestsiniz ama, resmiyet ve anayasa dışında hareket etmeyeceksiniz"* dedi.

Ve böylece partimizin yasallaşmasına izin verdiler. Böylece ilk defa sömürgeci metropolde legal bir toplantı yaptık. Molla Mustafa o zaman Berzan'daydı. Her ne kadar onun bu konferansa katılmasını istediysek de reddetti. Irak savunma bakanlığı bizden konferansa devam etmemizi söyledi. Bu haberi bize getiren de bir Kürt bakandı. Ama biz Kasım'ın talimatını yerine getireceğimize, bir heyet oluşturup Berzan'a gönderdik. Barzani'yi konferansa gelmesi için ikna etmeye çalıştık. Bütün çabalarımız sonucu, ancak konferansın son oturumuna katılabildi. Bu oturumda merkez komite ve politbüro için seçim yapılıyordu. Ondan bir konuşma istediğimizde hiç de iyi olmayan bir üslupla *"ben bu partinin lideri olmaya tenezzül etmiyorum, bana parti lideri diyorsunuz, ama küfretseydiniz bundan daha iyiydi"* dedi. Ve parti böylece anlamsızlaştı. Bu konuşma üzerine toplantımızı erteledik.

9 Mayıs günü Çekoslovakya'nın kuruluş günü vesilesiyle politbüro olarak Çek konsolosluğuna gittik. Abdülkerim Kasım yanıma gelip bana açıkça şunu söyledi: *"Yaptığınız konferansta senin çizgini tamamen destekliyoruz ve ne söylediğini biliyoruz."* Ayrıca bana gizli ve açık telefon numarasını vererek, *"istediğin zaman benimle konuşabilirsin"* dedi. Ben Kasım'ın bu söylediklerini hayretle karşılayarak etrafımdakilere danıştım. "Yarın bir toplantı yapalım" dedik. Çünkü o günün akşamı Behdinan'a bazı arkadaşlar gitmek istiyorlardı.

Abdülkerim Kasım'dan anladığım kadarıyla, diğer partilere uyguladığı taktikleri, verdiği tavizleri bize de vermek istiyordu. Kasım çok akıllı biriydi. Özellikle partileri tasfiye etmekte ustaydı. Örneğin 1. Komünist Partisi'ni ikiye bölerek, birini kendisine bağladı. Bu konularda çok usta bir politikacıydı. Tek kalan parti bizim partiydi. Bize karşı da böyle bir taktiği uygulamak istiyordu, yani bizi de ikiye bölmek istiyordu. Bizim partinin birliği konusundaki çalışmamız ise başarıyla sonuçlandı. Yalnız başka durumlar sürekli gündemde tutuluyordu. Partinin içinde demokrasi olmadığından dolayı biz de partinin parçalanmaması için bazı şeyleri kabullenmek zorunda kalıyorduk. Bazılarımız da bu duruma karşı duruyorduk. Bu işin demokratik olmadığı görüşündeydik.

Molla Mustafa bazı insanları seçip partimizin merkezine yerleştirmek istiyordu. Yalnız bunlara karşı çıkıldı ve bu insanlar partiden kovuldu. Çünkü bunlar bu işi omuzlayacak güçte insanlar değildi. Bir taraf böyleyken, diğer taraftan bize ulaşan bazı durumlar vardı. Bunlar da Molla Mustafa'nın, Abdülkerim Kasım karşıtı olan aşiretlerle ilişkisi olduğu ve desteklediğiydi. Ben bunu sordum, hatta Molla Mustafa'yla görüşmek istedim. Çünkü bu iddiaların doğru olup olmadığını öğrenmek istiyordum. Molla Mustafa *"bu durum yararımızadır, bunu değerlendirmek gerekir" dedi.* Kendisine bunun sebebini sordum ve *"neden destekliyorsunuz"* dedim. Bana söylediği şuydu; *"Abdülkerim Kasım askerlere güvenmiyor. Askerlere vereceği silahların kendisine karşı kullanılmasından korkuyor. Böyle bir durumda, Abdülkerim Kasım'ı tehdit ederek ve muhalif Kürt aşiretlerine dayanarak, Kürtler için Abdülkerim Kasım'dan bazı ödünler koparabiliriz."* Ben de, *"Abdülkerim Kasım'ı ne Irak ordusu, ne de Araplar seviyor"* dedim. Sebebi ise, Abdülkerim Kasım'ın Irak'ı parçalayacağından endişe duymalarıydı. Çünkü Irak ilk kez bir cumhurbaşkanı düzeyinde, resmi olarak Kürt ulusunun haklarından bahsediyordu. Yine Barzani'ye, Kürtlere karşı Arap emirleri ve şeyhleri bu silahları sonuna kadar kullanmaya hazırlardı. Yani bir kurşunda hedefi onikinden vurmak istiyorlardı. Onlar ilk düşman olarak kendilerine Kürtleri görüyorlar ve Kürtleri yok etmek istiyorlardı. Abdülkerim Kasım'ın Kürtlere arka çıktığını, ikinci kez Kürtleri kendi hükümetine alanın Abdülkerim Kasım olduğunu ve Kürtlerin Kasım'ı desteklediğini biliyorlardı. Molla Mustafa bu görüşlerimi kabul etmedi. Halbuki bu görüşler benim değil, partinin görüşleriydi.

> **"Kasım çok akıllı biriydi. Özellikle partileri tasfiye etmekte ustaydı. Örneğin 1. Komünist Partisi'ni ikiye bölerek, birini kendisine bağladı. Bu konularda çok usta bir politikacıydı. Tek kalan parti bizim partiydi. Bize karşı da böyle bir taktiği uygulamak istiyordu, yani bizi de ikiye bölmek istiyordu."**

Daha sonra Molla Mustafa, yine Berzan mıntıkasına döndü. Kasım karşıtı muhalif Kürt aşiretleriyle ilişkilerini geliştirdi ve mücadele için hazırlığına başladı. Biz de tekrar komünist partisi ve diğer bazı partiler nezdinde girişimlere başladık. Özellikle Kürtlere tanınan ve verilmesi kararlaştırılan hakların elde edilmesi için pratik adımların atılmasını istiyorduk. Yine Kürt halkına ve onun davasına muhalif olanlara karşı girişimde bulunduk. Biz Abdülkerim Kasım'a karşı savaşılmaması yönünde merkez komitede bir karar çıkarttık, iki kişi dışında herkes bu kararı onayladı. *"Kasım'a karşı savaşmak, Kürt halkına tanınan hakların reddedilmesidir"* dedik. Yine *"-Kasım'a karşı savaşmakla uygulanmak istenen demokratik ve özgür ortamın yaratılmasını da engellemiş oluruz"* dedik. Savaş nedeniyle demokrasi ve özgürlük elde edilebilir, dedik. Ancak Kasım şartlarımızı yerine getirmezse, o zaman savaşacaktık. *"Demokrasinin uygulanmasını isteyeceğiz. Eğer Barzan aşiretine karşı savaşırsa cevap vereceğiz"* dedik. Bu kararımızın onaylanması için kararları bir mektup şeklinde Molla Mustafa'ya gönderdik ve kabul etti. Sadece bir noktayı onaylamadı, o da başka bir aşiretinin korunması konusuydu.

Molla Mustafa'ya mektubu götüren kişi, diğer aşiretin yanına gidip onlara müjde vermek istiyor. Ancak büyük bir tesadüf, o aşiret reisinin evinde büyük bir toplantı vardır. Aşiret reislerinin tümü orada, o da Molla Mustafa'nın kararını bildirmek istiyor. Aşiret reisine, "Molla Mustafa'nın sana bir mesajı var" der ve mesajı iletir. Aşiret reisi de cebinden bir mektup çıkartarak, mektubu götüren arkadaşımıza verir. Molla Mustafa bu mektubunda aşiret reislerine şöyle diyordu: *"Hiçbir zaman partili arkadaşlarınıza güvenmeyin, parti meselelerine kulak asmayın, işinizi devam ettirin, Allah sizinle olsun."* Buradan şu sonuç ortaya çıkmaktadır: Abdülkerim Kasım'a karşı çıkan bu hareket hem dışarıdan destekleniyor, hem de aşiret reislerinin denetimi altındadır. Onlar da şahsi çıkarları dışında başka bir şey düşünmüyorlar.

Biz yine de bunu değerlendirmek istedik. İlk adım olarak hareketin ağırlığını dağdan, köylerden, şehre indirmek istedik. Bunun için ilkin 6 Eylül 1962'deki elliden fazla Kürdün katledilişinin yıldönümünde bir gösteri gerçekleştirmeyi düşünüyorduk. Bu mitingimiz tarihi bir başarıyla gerçekleştirildi. Parti merkezi çıkan durumların görüşülmesi için toplanma kararı aldı ve toplandık. O dönemde Kasım rejiminin yerinde olmayan yaptığı bazı şeyler vardı. Bir yandan şeyh ve ağalar Kasım karşıtlığı yaparken, bazı işçi ve köylüler de Kasım'ın karşısında yer aldılar. Biz bu durumları görünce Irak Komünist Partisi ve diğer partilerle konuştuk. İleride çıkacak durumlar karşısında hazır olmamız ve topluma öncülük etmemiz gerektiğini söyledik. Maalesef kimse bize gereken cevabı vermedi ve çalışmalarımız boşa gitti.

Yine Abdülkerim Kasım'a Kürt halkının hakları için bir mektup gönderdik. Kasım bu konuda da herhangi bir adım atmadığı gibi partimizi yasaklayarak demokrasi karşıtı bir tavır aldı. Hatta bazı tutuklamalar bile oldu. Ben de o süreçte saklanmak zorunda kaldım. Çünkü Kasım'ın bana karşı tepkisi vardı. Krallık

döneminde Hoşmav aşiretinden Kasım'a yakın birisinin vurulmasında parmağımın olduğunu söylüyordu. Xebat'ın yakalanması için de karar çıkarmıştı. Bundan dolayı zorunlu olarak saklandım. Bu sırada bahsettiğimiz kongreye katılmak için, Süleymaniye'ye döndüm. Süleymaniye'ye ulaştığım gün Abdülkerim Kasım burayı bombalıyordu. Süleymaniye Irak'ın denetiminde olmasına rağmen bombalanıyordu. Aynı zamanda Irak uçakları havadan bildiriler de dağıtıyordu. Bildirilerde, *"İbrahim Ahmet ve Molla Mustafa Irak hükümetine karşıtlardır"* deniliyordu. Biz de bazı arkadaşlarımızı gönderdik ve Molla Mustafa'dan Kasım'ın söylediği şeylerin doğru olup olmadığını öğrenmek istiyorduk. Dıştan yönlendirilen Kürt aşiretleriyle Kasım güçleri arasında ilk gece çıkan çatışmalarda aşiret güçleri direnmeyerek savaş alanından kaçtılar. Kasım bu aşiretlerin direnmediklerini görünce Barzani'nin köylerini bombaladı. Eğer Abdülkerim Kasım Molla Mustafa'nın köyünü bombalamasaydı, Barzani ona karşı savaşmayacaktı.

Parti kongresini Süleymaniye'ye yakın bir köyde yaptık. Biz Irak partilerinden Abdülkerim Kasım'a bu savaşı durdurması için görüşmelerini istedik. Kasım o zaman genel bir af çıkardı. Kendisine karşı çıkan Kürt aşiretlerinin gelip orduya teslim olmasını istiyordu. Ben o zaman kongredeydim. Hemen o günlerde Molla Mustafa'dan bir mektup geldi. Kendisine silahlı güç göndermemizi istiyordu. Çünkü hayatının tehlikede olduğunu söylüyordu. Biz de silahlı yüz kişiyi Molla Mustafa Barzani'nin yanına gönderdik. Biz, *"-eğer Abdülkerim Kasım Kürdistan'a saldırırsa, Kürdistan'ın herhangi bir yerinde karşı koyup savaşacağız"* dedik. Kısa sürede örgütlenerek bütün alanları denetimimiz altına aldık. Aldığımız karara göre iki ay sonra her köyde beş kişilik komiteler kurulacaktı. Bu komiteler köylüleri örgütleyecek ve bütün işleri yürütecekti. Bu komitelerin her biri yirmibeş köye bakacak, suç durumları ve suç işleyenler varsa cezalandırılacaktı. Yine başka bir heyet oluşturarak bütün siyasi sorunları çözecektik. Ayrıca dış kamuoyuna yönelik de bir heyet oluşturduk. Bu heyetin görevi, Kürdistan'da oluşturmak istediğimiz kendi iktidarımızı dünyaya duyurmaktı.

Sorunlarımızı yavaş yavaş çözüyorduk ve her geçen gün halkın desteği de artıyordu. Kimseden bir kuruş yardım almadık. Her şeyi halk bize vermişti. Sadece Kerkük'ten her ay onaltıbin dinar bize ulaşıyordu. Bu paraların hepsini Kürdistan köylerine dağıtıyorduk. Köylülerle ilişkilerimiz oldukça iyiydi. Molla Mustafa bunu duyunca çok kızdı. Çünkü onun merkezi başka yerdeydi. Kürdistan'da başka partiler de vardı, bunlar partilerinin adına ordu kurmak istiyorlardı. Biz de kendilerine partiler adına değil de, Kürdistan adına bir askeri gücün kurulması gerektiğini söyledik.

Kürdistan adına oluşturmak istediğimiz gücün içinde kendilerinin yer alabileceklerini söyledik. Ardından Molla Mustafa Barzani'nin yanına gittim. Molla Mustafa beş Barzaniliyi mektupla birlikte bize gönderdi. Bunları Molla Mustafa ile parti merkez komitesi arasındaki ilişkilerin bilinmesi için anlatıyorum. Bazı konularda Barzani'ye karşıydık. Biz ne komünist partisinin, ne de başka partilerin Kürdistan'a yerleşmesini istiyorduk. Gönderilen mektubu reddettik ve gelen beş kişiye geri dönmelerini söyledik. İki köyden yirmiye yakın kişi gelip, evlerinde misafir ettikleri beş Barzanici hakkında şikayette bulundular. Gelen beş Barzanici köylüleri kendilerine ikramda bulunmaları için zorlamışlar. Onlar da hayvan kesmişler, üstelik köylülere hakarette de bulunmuşlar. Biz hemen adam gönderip o beş Barzaniciyi oradan çektirdik. Kendilerine şunu söyledik: *"Peşmergelerin halktan isteyecekleri iki şey vardır: Su ve ekmektir. Bunun dışında hiçbir şey istemeye hakları yoktur"* dedik. Halbuki bu peşmergelerin durumu o yöredeki halktan daha iyiydi. Bizim disiplinimiz köylülerin, halkın kurtuluşu içindi. Yoksa gösteriş için değildi. Bu politikamızı ne aşiret reisleri, ne sömürgeci devletler, ne de İsrail kabul ediyordu.

İran'la kurduğumuz ilişkiler için İran'a Ömer Mustafa ve Ali Askeri göndermiştik. İran'ın Abdülkerim Kasım'a karşı bize destek sunmasını istiyorduk. Oysa Abdülkerim Kasım'ın kendisi İran rejimine karşı düşmanlık yapıyordu. Biz İran'dan cevap bekliyorduk. İran ise; *"-İran yönetimi komünist bir harekete yardım edemez. İbrahim Ahmet ve Fevze de komünisttirler. Molla Mustafa'nın da zaten kimsesi yoktur. Eğer bizden yardım istiyorsanız, o zaman istediğiniz yardımı yaparız"* cevabını verdiler. Bunun üzerine Molla Mustafa beni İran Şahı'nın yanına gönderdi ve onu ikna etmemi istedi. O dönemde her şeyi kabul ediyordum. Fakat İran Şahı'nın yanına gitmeyeceğimi, başka birinin gönderilmesini söyledim. Bu görüşüm kabul edilmeyince, hem parti sekreterliğine, hem de merkez komitesine istifamı verdim. Fazla ısrar edince partiden de istifa edeceğimi söyledim. Bu haber Molla Mustafa'ya ulaştı. O da Salih'in yoluyla bana bir mektup gönderdi. Mektupta; *"Sen demiştin ki, hayatımı dahi halkım uğruna feda etmeye hazırım. Biz bugün çok zorlu bir dönemdeyiz. Eğer yurtseverim ve Kürdüm diyen şahsiyetler fedakarlıklara katlanmazlarsa, hareketimizin, Irak rejiminin oluşturduğu çemberi kırıp başarıya ulaşması mümkün değildir"* diyordu. Arkadaşlarımızın hepsi de zaten gitmem konusunda karar almışlardı. Ben de gitmek zorunda kaldım.

"Molla Mustafa beni İran Şahı'nın yanına gönderdi ve onu ikna etmemi istedi. O dönemde her şeyi kabul ediyordum. Fakat İran Şahı'nın yanına gitmeyeceğimi, başka birinin gönderilmesini söyledim. Bu görüşüm kabul edilmeyince, hem parti sekreterliğine, hem de merkez komitesine istifamı verdim. Fazla ısrar edince partiden de istifa edeceğimi söyledim."

İran'da, benim için büyük bir tören yapmışlardı. Orada bir hafta kaldım. Kaldığım süre içinde Pakrason adında bir bakan ve aynı zamanda başbakan yardımcısı benimle görüştü. Bana *"akşam misafirimsin. Gidip Şah'ı göreceğiz ve dönüp, yiyip içip beraber konuşuruz"* dedi. Biz onun odasında oturmuştuk, yanımızda üst düzeyde birkaç kişi daha vardı. Savaş üzerine konuşuyorduk. Bana *"Xebat gazetesinde Şah karşıtı makaleyi kim yazdı"* diye sordu. O dönemlerde İhsan Nuri Paşa Molla Mustafa Barzani'ye bir mektup göndermişti. Özellikle Molla Mustafa'nın Şah'ın İran Kürtlerine zor uygulaması üzerine yazdığı mektubuna cevaben Xebat gazetesinde üç tane uzun ve geniş makale yazdım. Ve araştırdım ki, İhsan Nuri Paşa'nın mektubu normal koşullarda yazılmamış, kendisine zorla yazdırılmış. Bana bunu sordu; *"eğer Şah makale üzerine soru sorarsa ne diyeceksiniz?"* Ben de *"Şaha ben yazdım diyeceğim"* dedim. *"Nasıl, hem yazdım istemeye gelmişsin, hem de Şah'a karşı makale yazıyorsun?"* dedi. Ben de; *"bunda acayip bir şey yoktur. Şah bir Kürdü öldürdüğü zaman onu desteklemediğimi bilsin. Yok eğer Şah Kürtleri zulümden kurtulmaları için desteklerse o zaman ben de onu taktir ederim. Biz size karşı düşmanlık yapmayız. Biz Türkler'in, Farslar'ın düşmanlığını yapmayız. Biz, bizi öldüren ve zulüm edenlere karşı düşmanlık ederiz. Şah'a destek verip vermeyeceğini soracağım"* dedim. O zaman Şah'la telefonla konuştu.

Yine o saatlerde ABD dışişleri bakan yardımcısı İran'a gelmişti. Şah'ın yanındaydı. Bu yüzden de İran Şahı'yla görüşemedik. On beş gün İran'da kaldım. Şah'ın ne zaman beni göreceğini bana söylemediler. Bana söyledikleri tek şey, elli silah, yirmibin dinardı. Ve kendilerine teşekkür edeceğimi sandılar. Onlara kızıp *"partiye verdiğiniz yardım başınızı yesin"* diyerek, Kürdistan'a döndüm.

Silah ve paraları Molla Mustafa'ya gönderdim. Gerek İran'ın, gerekse İran Şah'ının yaklaşımlarından şunu çıkardım: Benim gibi bir komünistin Molla Mustafa'yla ilişkileri oldukça, Kürt hareketinin desteklenmesi mümkün değildir. Bizi dinlemiyor diye bir şey yoktu. Tam tersine bizi dinliyordu. Ancak Molla Mustafa yüzde yüz İran Şahı'nın denetimine girince tam bir maşa oldu. Ayrıca bize bağlı olanların yüzde ellisi de İran'ın denetimindeydi. Bazı Irak örgütleri bizimle ittifağa girdiler. Sonra krallığa bağlı veya Irak'ta kralcı diye tanınan gruplar da bizimle ittifağa girmek istediler. Ama kralcılar, krallık dönemlerinde Kürtlere verilen haklar dışında bir şey vermek istemiyorlardı. Diğer örgütler bize bazı şeyler vermek istiyorlardı. Bunlarla bazı konuşmalarımız oldu. Diğer taraftan bunların Abdülkerim Kasım'a karşı harekete geçmek için hazırlıkları da vardı. Bizden istedikleri Abdülkerim Kasım'ı desteklemememizdi. Kürt halkından destek almak istiyorlardı. Öne sürdükleri şartlar ise şunlardı: Devrimleri başarıya ulaşırsa otonomi sorununu resmi olarak halledeceklerdi. Hükümette de dört tane bakanlık Kürtlere aitti. Eğer başarıya ulaşırlarsa Kürtlerle Araplar arasındaki barış da sağlanabilirdi.

Biz Molla Mustafa'ya haber gönderdik. Birkaç kişiyi daha yeni oluşacak hükümette bakan olması için seçmesini istedik. Sonra haber aldık ki, 8 Şubat 1963'te Irak devrimci güçleri, Abdülkerim Kasım diktatörlüğüne karşı darbeyi başarmışlardı. Bağdat radyosunu dinledik, hiçbir bildirilerinde Kürtlerden bahsedilmiyordu. Sadece Salih Yusuf Fuat adlı kişinin bu darbeyi kutlama mesajını okuyordu Bağdat radyosu. Biz parti merkez komitesi olarak bir toplantı yaptık. Molla Mustafa'ya bir haber gönderdik ve hızla bütün Kürt şehirlerini ele geçirmemiz gerektiğini vurguladık. Biz ve Molla Mustafa, iktidardan indirilen Abdülkerim Kasım taraftarları ve diğer bazı örgütlerin de bize destek sunacakları ve Kürdistan'ın kentlerini ele geçirmek için fırsat olduğu kanısındaydık. Biz böyle bir hareketi başlatalım, eğer şartlarımızı kabul ederlerse kendilerini destekleriz ve böylece Kürdistan'da otonomiyi oturturuz. Eğer kabul etmezlerse o zaman onlara karşı savaşırız. Abdülkerim Kasım taraftarları da bize yardım edeceklerdir, dedik. Molla Mustafa bizi dinleyip, değerlendireceğini söyledi. Ardından halkın önünde; *"İbrahim Ahmet önce bizim Abdülkerim Kasım'la savaşmamızı istedi, Abdülkerim Kasım'dan kurtulduk. Şimdi ise yeni iktidara karşı savaşmamızı istiyor, bu istemin merkez komitesinin olduğunu açıklamıyor, bu İbrahim Ahmet'in görüşüdür"* diyordu. O zaman neden Abdülkerim Kasım'a karşı savaştık? Sadece onu düşürmek için miydi? Tabii ki, ulusal çıkarlar içindi. Molla Mustafa'nın bu olumsuz tavrı en büyük fırsatın elimizden kaçmasına neden oluyordu. Çünkü Kasım'ın yanında yer alan üst düzey kişiler böyle bir şey yapmamızı istiyorlardı.

O dönemde bizim sosyalist orduları, Irak'a getirme imkanımız da vardı. Çünkü iktidara gelenler komünistlere karşı büyük katliamlar yapmışlardı. Bu aşiretsel mantık, feodal tarz değil, on sefer yüz sefer büyük şansların elden kaçmasına neden olmuştur. Sürekli Kürt ulusal hareketi önünde bir engel olmuştur. Bu doğrultuda Mahabat Cumhuriyeti üzerine Nikitin'in makalesinde şöyle bir deyimi vardır: *"Kürt devrimcileri, önderleri, Kürt aşiret önderlerinden ders almaları gerekir ki, bir daha böyle olumsuz duruma düşmesinler."* Yani onlara benzemesinler demektedir.

O dönemde Irak hükümetinin Molla Mustafa'ya yönelik çağrıları vardı. O zaman Molla Mustafa İzinceh mıntıkasında bir konferans düzenledi. Merkez komitenin konferansa katılmasını istiyordu. Bu konferansta Irak hükümetiyle görüşmek istediğini dile getirdi. Celal Talabani de o dönemdeki üyelerden biriydi. O süreçte Molla Mustafa Bağdat'a, oradan da Mısır'a gitti. Bu sorun üzerine Mısır'la konuştular. Bize o süreçte Baas Partisi merkez komitesinin içişlerinden bir mektup geldi. İşin garip yanı yıllardır çalışan bir kişi Kürt halkı önünde bir casus gibi tanınıyordu. Herkes onları kötü insan diye tanıyordu. Bize bir mektup geldi. Mektubu gönderen şahıs mektubunda; *"Irak hükümeti 1 Haziran'da Kürdistan'a saldıracaktır, köyleri yakacak ve güçlerini yerleştirecektir"* diyordu. Eğer o kişinin verdiği haber olmasaydı, belki de verdiğimiz kayıpların on katını verirdik. Biz Kürdistan'ın yüzde doksanını ele geçirmiştik. Görüşlerimiz o yönlüydü. Hükümet baktı ki, Kürtler, Kürt güçleri hazırlıklarını yapıyor, o da saldırıyı biraz geciktirdi. Bu yüzden saldırı ayın birinde değil de, ayın dokuzunda oldu. Bizim kayıplar da az oldu, çünkü önceden haberimiz vardı. Sonra Kerkük'e el koyuldu. Irak hükümeti istemine ulaşmasına rağmen savaş durmadı. Bütün bunlar 1963 yılında oldu.

Başkan APO: Yeni bir sürece girildi mi?

İbrahim Ahmet: Hayır. Başka bir sorun daha var. Yani Kasım gitti Abdülselam geldi.

Başkan APO: Yani siz Abdülkerim Kasım'ın iktidarda kalmasını istiyordunuz ve kendi başınıza bağımsızdınız?

İbrahim Ahmet: Evet, bağımsızdık. O zaman dışarıdan telefon açtılar, *"şartlarınızı söyleyin"* deyince, biz de bu durumu değerlendirmek istedik. Ama iktidarın ilerici insanlara karşı katliam uygulaması, komünistleri vurması üzerinde de durmak istiyorduk. Onun için Celal Talabani'yi Avrupa'ya gönderdik. Özellikle Moskova'ya gitmesini istedik. Doğu Almanya aracılığıyla Moskova ile ilişki kuruldu. Moskova'nın cevabı şu oldu: *"Eğer bizimle ilişki kurmak istiyorsanız o zaman İbrahim Ahmet gelsin yanımıza"* dediler. Ben de merkez komiteye bu durumu ilettim. Gitmem için karar alındı. Aynı zamanda Molla Mustafa haber göndermişti. Merkez komitede Seyit Ali'yi Avrupa'ya çıkarmamız için yardım etmemizi istiyordu. Seyit Ali Molla Mustafa Barzani'nin temsilcisi olarak Moskova'yla ilişki geliştirmek istiyordu.

"Kürt aşiretleri Kasım'a karşı muhalefetlerine devam ettiler. Musul'daki Savat isimli darbeye karşı KDP ve Kürt halkı Kasım'ı destekledi. Daha sonra durumlar biraz değişince Kasım Irak'ta siyasi partilerin kuruluşuna izin verdi. Biz ilk mücadele edenlerdendik ve KDP'nin resmi olarak kurulması için müracaat ettik.

O dönemlerde Moskova'ya gitmek oldukça zordu. Kendilerine bize yardımcı olmalarını söyledik. Fransa'dan, Almanya'ya, oradan da Moskova'ya geçtik ve Sovyet Komünist Partisi'nin misafiri oldum. Bundan gurur duydum. Bize yardım etmeye hazır oldukları ve aynı zamanda Sovyet hükümeti olarak Birleşmiş Milletler'de Kürt sorununun çözümü için çaba içinde olacaklarını söylediler. Bazı görüşmelerden sonra Doğu Almanya'ya döndüğümde, Irak rejiminin yıkıldığı haberini aldım. Diğer örgütler ve Baas Partisi'yle hareket etmişlerdir.

Sürecek

Bize kaybettiren yetmezliklerimizdir

Mordem hevalin anıları

19 Mayıs 1994

Dün önderlerimizden Haki Karer hevalin ve dörtlerin şahadet yıldönümüydü. Büyük enternasyonalist Haki heval bir komployla şehit edildi. O'nun anısına en iyi bağlılık enternasyonalist mücadeleyi yükseltmek, Kürdistan'daki yerli işbirlikçileri yok etmek ve ulusal kurtuluş mücadelemizi zafere götürmek olacaktır. Mazlum'dan aldıkları meşaleyi söndürmeyen dörtleri, bir kez daha anarken, onlara ve tüm devrim şehitlerine en yüce bağlılık, düşmanı Kürdistan'dan silip atmak ve özgürlüğü elde etmekle olur. Haki heval ve dörtleri her zaman mücadelemizde yaşatacak, onların direnişlerini kendimize ışık olarak esas alacağız.

Evet kutsal Mayıs ayının da sonlarına doğru geldiğimiz şu günlerde her tarafta yoğun eylemsellik ve çatışmalar sürüyor. Benim için yeni bir dönemin başladığını görebiliyorum. Şu an karargahla birlikte hareket ediyorum. Fakat bir an önce savaş birliklerine gitmek istiyorum. Bunun için Hamza hevalle konuştum. Savaş birliklerine gitmek istediğimi söyledim. Onlar da uygun görmediklerini söylediler. Hakkımda daha önce karar çıkartılmış. Eylemlere girmeyecektim. Hamza heval ayrıca düzenlemelere girmeyeceğimi, karargahla birlikte hareket edeceğimi söyledi. Ben yine de ısrarla karargahtan ayrılıp savaş birliklerine gitmek istediğimi söylediysem de kabul etmedi. Artık savaş alanından yavaş yavaş uzaklaştırıldığımı farkediyorum. Adım adım geri cepheye yollayacaklar beni. Halbuki ben savaşabileceğime dair kendime güveniyorum. Ayrıca içimde öylesine bir kin var ki, öylesine intikam almak istiyorum ki, eğer bu kinimi, intikamımı düşmana kusmazsam, patlayıp gideceğim. Ben içimde değil, düşmana karşı patlamak istiyorum.

Kendimi çok yalnız hissediyorum. Beraber kaldığımız arkadaşları özlüyorum. Konuşup, yardımlaşabilecek arkadaşlara ihtiyaç duyuyorum. Karargah komutanımız benimle hiç konuşmadı. Hem boş zamanı yok, hem de bütün vakti telsizlerde konuşmakla, savaştaki birliklere perspektif ve talimat vermekle geçiyor. Karargah komutanımız sürekli hareketli. Onun için biz de sürekli geziyoruz. Bazen kendi kendime kimsenin bana yardım etmek istemediğini düşünüyorum. Belki yanılıyorum, ama kimse yardım etmezse bile, ben kendi kendime yardım etmeliyim, sürekli şehitler ve Başkan APO'yu düşünmeliyim. Onlardan en büyük yardım ve desteği alabilirim. Kendime güvenimi kazanabilirim. Böylece daha iddialı bir şekilde yürüyebilirim ve yapmak istediklerimi bir an önce yapabilirim. Kendime güvenimi yitirmemeliyim. Başaracağıma dair kendime güvenmeliyim. Bundan başka da sanırım şansım yok. Çünkü başarının yolu kendine güvenden geçer.

30 Mayıs 1994

Sessizlik içinde yeni bir güne daha başladım. Son zamanlarda çok sıkılıyorum. Konuşacak birilerine ihtiyaç duyuyorum. Kendi dünyama yeniden kendimi kapatmak istemiyorum. Sanki var olan ortam beni kendi dünyamda yaşamaya itiyor. Pratiğe özlem duyuyorum. Kendimi pratik için hazırlamışken pratikten uzaklaştırılıyorum. Yoldaşlar günlerce çarpışmalara girerlerken, düşman mevzilerinin üstüne yürürlerken ben burada onların eylemlerini, çatışmalarını ve şahadetlerini telsizden dinliyorum. Ne kadar zor ve acı. Bazen kendimden şüpheleniyorum; "acaba ben savaşı başaramıyor muyum? Kendimi yere mi attım? Savaştan korkuyor muyum? Veya savaştan kaçıyor muyum?" diye düşünüyorum. Bazen karargah komutanımızla birlikte savaş birlikleriyle toplantı yapmaya gittiğimizde oradaki arkadaşların da bana yanlış baktıklarını, benim hakkımda "korkak, oportünist, panikçi ve savaştan kaçtığı için karargahın yanında kalıyor" düşüncesini taşıdıklarını ve bana bu gözle baktıklarını düşünüyorum ve onların içine girmemeye çalışıyorum. Bazen bu düşünceler rüyalarıma da giriyor. Herkes bana "korkak, panikçi, oportünist" diyor ve gülerek üstüme geliyorlar. O kahkahalardan bile çekiniyorum. Ama uyandığımda rüya olduğunu görünce biraz rahatlıyorum ve alnımdaki teri siliyorum.

Karargahta artık kalmak istemiyordum. Yaklaşık bir aylık bu sürede kendimi ruhen, moralmen çok kötü hissediyorum. Oysa pratikteki arkadaşların yanında kaldığım zamanlar sürekli hareketli, canlı, atak olmaya ve yoldaşlara moral vermeye çalışıyordum. Onlarla birlikte yaşamın acılarını, zorluklarını, güzelliklerini paylaşmaya çalışıyordum. Bahar her tarafı öylesine güzelleştirmişti ki, kendimi düşünmekten, bu güzellikleri göremeyecek kadar körleşmiş hissediyorum. Halbuki bu güzellikler insana, ilham kaynağı, savaşmak için umut kaynağı olmalıdır. Karargahtan ayrılmak için son bir kez daha arkadaşlarla konuşmayı deneyeceğim. Belki beni tekrar pratik sahaya yollayarak bu düşüncelerden, psikolojiden kurtarırlar. O zaman bu izlenimleri silmek için ben de bütün varımı-yoğumu vererek görevlerimi yerine getireceğim. Yeter ki, bir şans versinler.

27 Mayıs 1994

Yaklaşık yirmi gündür Behdinan Eyaleti, basın-yayın bürosunda yer alıyorum. Karargah komutanıyla konuşma cesareti gösteremediğimden dolayı tekrar Hamza hevalle konuştum. Karargahtan ayrılıp, pratiğe gitmek istediğimi belirttim. Biraz da tepkiyle konuşmuştum. Fakat yine uygun bulmadılar. Onlar da bir ezikliği yaşadığımı farketmişlerdi. Beni tekrar yapının içine sokmak istiyorlardı. Onun için basın-yayına vermeyi uygun buldular. Pratiğe yollamayacaklarını anlayınca ben de basın-yayına gitmeyi kabul ettim. Hamza heval özellikle orada Parti Önderliği'nin çözümlemelerini sürekli okumamı ve arkadaşlara imkanlar dahilinde yardımcı olmamı söyledi. Kendimi ilerisi için hazırlamamı söyleyerek beni basına yolladılar.

Eyalet genelinde kurumlaşma oturtulmak isteniliyor. Basın-yayın da bu kurumlardan biri. Onun için çalışmalara ağırlık vermek gerekiyor. Basın-yayın kurumu yerine oturmamış, daha birçok eksikliği var. Özellikle teknik imkanlar yönünde sıkıntılar çekiliyor bunların da karşılanmasına çalışılıyor. Eğer bu olanaklar yaratılsa sistemli bir çalışma yürütülebilir. Basında kaldığım müddetçe arkadaşlara yardımcı olmaya çalışacağım. Ayrıca kendim de bazı çalışmalar yapmayı düşünüyorum. Bundan sonra yaşamımı planlamaya çalışacağım. Eğer savaş sahasına şimdilik gitmiyorsam, bir taraftan sürekli kendimi savaşa hazırlarken diğer taraftan da değişik çalışmalar yürütmeliyim. Şu an, basın çalışmalarımız yoğun değil, özellikle teknik sorunlar işleri engelliyor. Bu sorunlar aslında halledilebilir, ama üstün bu konuda fazla bir çabası yok. Bir taraftan kurumlaşma oturtulmaya çalışılırken, diğer taraftan da ihtiyaçlar karşılanmıyor, gerekli imkanlar yaratılmıyor.

Yapımız genelinde kurumlaşmaya yanlış bakılıyor. Basına da böyle yanlış bakılıyor işte "aydınlar topluluğu, zayıf olanların, savaş kaçkınlarının birleştiği yer" gözüyle bakılıyor. Böyle bakıldığı için buradaki arkadaşlar da, çalışmalarda yer almak istemiyorlar. Ben de eskiden bu gözle kurumlaşmaya bakıyordum, onun için hiçbir zaman yer almak istemiyordum. Ama şimdi yanıldığımı farkediyorum. Ben savaştan kaçmış değilim, hiçbir zaman da kendimi yere atmadım. Savaşabileceğime dair kendime de güveniyorum. Parti öyle uygun gördüğü için sıcak savaş ortamından uzaklaştırıldım. Gün gelecek yine yerimi alacağım. O zaman herkese kendimi kanıtlayacağım. Artık bu konuda rahattım. Özellikle Hamza hevalin son konuşmaları beni biraz rahatlattı. Özellikle basın sorumlumuz Mahmut heval bu kurumu oturtmak ve yapıdaki izlenimleri gidermek için oldukça çaba harcıyordu. Var olan bütün çalışmalarımızı tek başına sırtlamış gidiyor. Bizim kendisine pek fazla faydamız olmuyor. Bazen yazıları temize çekiyoruz. Talimat olduğu zaman talimat çözüyoruz. Diğer bütün işleri Mahmut heval yürütüyor. Gerçekten de, Mahmut hevalin bu çabasına saygı duyuyorum.

Basında olduğumuzdan dolayı savaştaki gelişmeleri her gün takip edebiliyoruz. Bu sene yürütülmeye çalışılan hareketli savaş taktiği yer yer devam ediyor. Pratiğe hızlı başlandı. Bazı önemli sonuçlar elde edildi. Yanlış ve yersiz kayıplarımız da oldu. Gerilla yine savaş kurallarını ihlal etti. Bu da bize kaybettiriyor. En son Gerdi'de gerilla kurallarının ihlalinden dolayı altı arkadaş şehit düştü. Eyleme gidiliyor, taciz yapılıyor, arkasından da sınıra geri çekilme yapılıyor. Noktada nöbetçi nöbetini tutmuyor. Düşman arkadaşların içlerine kadar giriyor. Ve arkadaşlar fark etmiyorlar. Sonuçta yaşanan altı kayıp. Parti Önderliği'nin o kadar uyarıları ve talimatlarına rağmen hâlâ bu kural dışılık kendisini yaşatıyor. Savaş büyüdükçe, kızıştıkça kayıplarımız artacaktır. Yalnız kendi hatalarımız sonucu yaşanan kayıpları da, savaşın büyüklüğüne, şiddetine bağlamak doğru değildir. Kesinlikle yaşamayı ve savaşmayı bilmek zorundayız. Yoksa biz kendi ellerimizle zaferi engellemiş, ona darbe vurmuş oluruz.

16 Temmuz 1994

Zaman bütün hızıyla geçiyor. Bu arada basın çalışmalarımız da biraz daha hızlandı. Yine de sınırlı bazı çalışmalar yürütmek zorunda kalıyoruz. Hâlâ teknik ihtiyaçlar karşılanmış değil. Mahmut heval her gün yeni yeni planlar önümüze koyuyor. Yalnız teknik sorunlardan dolayı bu planları hayata geçiremiyoruz. Boş zamanlarımız çok. Boş zamanlarımızı genellikle okuyarak veya sohbet ederek geçiriyoruz. Basındaki arkadaşlar olarak, birbirimizi biraz anlamaya ve destek olmaya çalışıyoruz. Hâlâ basına alışamadım. Yabancılık çekiyorum. Arkadaşlarla hep savaşı ve savaşan yoldaşları konuşuyoruz. Karargah kampı da hareketli. Sürekli yer değiştiriyoruz, bundan dolayı basın eşyalarını da kendimizle birlikte götürüyoruz. Sayımız az olduğu için genellikle iki sefer yapıp öyle götürüyoruz. Kısa bir süre önce basında yer alan iki arkadaş pratiğe çıktılar. Ömer heval Botan taraflarına geçti. Hayri heval de Bırcella birliğine gitti. Onlar adına çok sevindim. Onlar giderken çok mutluydular. Halbuki onlara tam alışmıştım. Ama gelişmeleri açısından pratik saha, en uygun sahadır. Hayri heval giderken "Haydi darısı senin başına" dedi. Çok hoşuma gitti. Belki beni de pratiğe yollarlar. Onun için kendimi her zaman için hazır tutmalıyım.

Bugün Bırcella'dan gelen kuryeler Hayri hevalden bir not getirdiler bana. Hayri yoldaş bir şiir yazmıştı. Bu şiirin çok içten yazıldığı belli oluyordu. Okuduğum zaman gerçekten de çok mutlu oldum. O an dünyanın en mutlu insanı bendim. Bir yoldaşın bir yoldaşına bir şeyler yazması kadar güzel ve değerli bir şey yoktur. Benim için anlamı çok büyük olan şiir "Arkadaş" diye başlıyordu:

"Arkadaş
Bir şafak vaktinde
Can arkadaş seninle
Bir kadeh çay, bir de cigaram
o sevdamla
Ne mucizelerde, ne de ölümde
Ne cennette, ne de cehennemde

ama o günde
Yüreklerin sonsuz bir edayla
gülümsediği
Hayallerin son bulduğu
Ama en güzeli hayallerin gerçekleştiği
o anda
Mert yürekler bir sen
Hey arkadaş bir de seninle
O gün o bambaşka dediğimiz buluşmada
İster küfürlü sözler
İsterse alkışlar çemberinde
Evelallah utandırmaz arkadaşlar birbirlerini
Söz verdiğimiz mertliğimize
Beraberliğimizin ve o buluşumun
İnandığımız dürüstlüğüne
An gelir, gün gelir
Mutlu olacağımdır, arkadaş!
Dansımıza tekrar merhaba
dediğimizde"

Eyaletimiz genelinde taktik sıçrama yapmakta bir tıkanıklık yaşanıyor. Düşman bütün stratejik tepeleri büyük bir güçle tutuyor. Düşman da hareketli taburlarımıza karşı hareketli taburlar oluşturmuş. Sürekli hareketli. Arkadaşları zorluyorlar. Düşman son çırpınışlarında, sayıya ağırlık vererek bizim alandaki hareketlerimizi daraltmak istiyor. Bizler düşmana hâlâ istenilen şekilde daha darbe vuramadık. Taktikte yaşanan bu tıkanıklığın hızla aşılması şart. Ve sonbahar atılımına büyük bir taktik atılımla girmek gerekiyor.

Bundan sonra işlere, görevlere kendimi daha ciddi vereceğim. İlkeli, disiplinli, olgun ve sabırlı olacağım. Onun için de kendi eksikliklerimle savaşacak ve gerekli olan değişimi kendimde gerçekleştireceğim. Eğer ben istersem ve kendimi verirsem birçok şeyi başarabilirim. Bu konuda kendime güveniyorum. Bazı şeylere yeni bir başlangıç yapmam gerekiyor ve kendimi yeniliklere açarak yeni yeni şeyleri başarmam gerek.

21 Temmuz 1994

Eyalet genelinde yaşanan taktik tıkanıklık olumsuz etkilerini genel savaşımıza da yansıtıyor. Ülke içinde düşman güçlü operasyonlar geliştiriyor. Savaş gücümüzü içeriye sokmamak için çok yükleniyor. Özellikle son Oramar ve Çarçella operasyonları güçlerimizi çok yıprattı ve çok yordu. Taktikte yaşanan tıkanıklık, bir an önce aşılmalı yoksa tasfiyeye doğru gidiyor. Bu da bütün planlarımızı altüst edecek bir durum oluyor.

İnsan savaş içinde olmadı mı, savaştan uzak oldu mu, savaşa çok yüzeysel yaklaşıyor. Özellikle karargah kampındaki birçok arkadaşta bu durum kendisini gösteriyor. Kamptaki arkadaşlar savaştan uzak olan arkadaşlar oluyorlar. Savaşın olumsuzluklarından hemen paniğe kapılıyorlar. Hatta bazıları korkuyu bile yaşıyorlar. Sınırda operasyon yapılacak denildiğinde kamp genelinde büyük bir kargaşa ve panik yaşandı, hemen kamp noktası terk edildi. Halbuki bu kaçışlar, panik, gücü psikolojikmen çok etkiliyor. Bazen üzerimizde savaş uçakları dolaşıyorlar. Zaten sürekli alanı keşfediyorlar. Bazı şahıslar sanki bilinçli olarak, güç arasına panik, korku sokmak istiyorlar, "yarın kesin bizi vururlar" gibi doğru olmayan şeyler söylüyorlar. Bunlar gücün moralini olumsuz yönde etkiliyor. Halbuki tedbirlerimizi alsak istediği kadar bombalasın hiçbir zarar görmeyiz. Örneğin şimdi bulunduğumuz kampın hava saldırısına karşı herhangi bir savunma tedbiri yok. Ne bir sığınağımız, ne de belirlenmiş bir mevzimiz var. Doğru dürüst tepecilerimiz bile yok. Bu durumlar yönetime bildirilmesine rağmen, yönetim herhangi bir tedbir geliştirmiyor.

Halbuki savaş ortamında, pratik sahada düşmana karşı çok daha rahatsın. Tereddüt, kaygı yok denecek kadar azdır. Sürekli savaş üzerinde yoğunlaşıyorsun. Düşmanın açığını yakalamaya çalışıyorsun, onu yerinde takip ediyorsun, ona göre hareket tarzını belirliyorsun. Moral, coşku, heyecan her zaman var. Hele hele bir de eylem yaptın mı pratik yaşamın güzellikleri bir başka oluyor. Ama kamplarda bu yok, savaştaki coşkudan, moralden, heyecandan çok uzaksın. Bir türlü istediğin coşkuyu elde edemiyorsun.

Bütün olumsuzlukların nedeni taktikteki tıkanıklıktır. Gerçekten de güçlü bir çıkışla bu tıkanıklığı aşmalıyız. Diplomasi, siyasi alanda bir çıkmazı yaşayan TC, eğer askeri alanda da büyük darbeler yerse daha fazla mücadelemiz karşısında kendisini tutamaz. Onun bu son çırpınışlarına karşı güçlü bir çıkışla karşı koymalı ve tıkanıklığı aşarak savaşı daha da geliştirmeliyiz.

30 Temmuz 1994

Ayın 26'sıydı. Basın-yayın, lojistik ve güvenlik birimlerinden oluşan gücümüz kamptaydı. Daha önce kampta kadro eğitimi de veriliyordu. Yalnız bir hafta önce kadro eğitimindeki arkadaşlar, yapılan düzenlemeyle alanlara dağıldılar. Kampta kalan arkadaşların hepsinde büyük bir gevşeme vardı. Kamp komutanımız da düzenleme yerine gitmişti. İçtimaya bile artık kalkmıyor, yemeğimizi bile zamanında yemiyorduk. Kampta düzen dağılmıştı. Bir tek çırpınan düzeni oturtmak isteyen Mahmut hevaldi. Ama o da tek başına yetmiyordu.

Yine içtimaya bazı arkadaşlar zor bela kalktılar, içtimadan sonra arkadaşların çoğu tekrar yattılar. Ben nöbet listesini çıkardım ve Mahmut hevale kontrol ettirdikten, nöbetçileri yerine yolladıktan sonra basın yerine geçip uzandım. Kampımız eski bir Güney köyündeydi. Karşımızda KDP karakolu vardı. Avaşin hemen altımızdan geçiyordu. Saat sabahın yedisine geliyordu ki, birden uçak sesleri gelmeye başladı. İlk başta bir şeyin olacağını tahmin etmiyordum. Yerimizden hareket etmedik. İkinci sesle birlikte uçaklar dalış yapmaya başladılar bile. İş ciddiydi.

Biz basın yerinde üç kişiydik. Ben Avareş ve Delil'dik. Tam güvenliğin yerine doğru kaçacaktık ki, uçak ilk bombasını kampın ortasına bıraktı. Bunun üzerine basın mangasının yanındaki taşın altına Avareş'le birlikte girdik. Artık uçak dalışlarının arkası kesilmiyordu. Üstelik uçaklar öylesine alçaktan uçuyorlardı ki, sesleri neredeyse kulaklarımızın zarını patlatıyordu. Bombaları sadece yüz metre karelik alanı vuruyordu. Zaten kampımız da o kadar ya vardı ya yoktu. Yirmi dakika boyunca hiç ara vermeden manga yerlerimizi vurdular. Kazan bombaları üzerimizden fırlıyordu. Altında bulunduğumuz taş, fazla büyük olmamakla birlikte bizi koruyabiliyordu.

Avareş'e, her bomba bırakıldıktan sonra bakıyorum, rengi gitmiş sapsarı kesiliyordu. Ben de aynı durumu yaşıyordum. Gerçekten de çok zor ve insan bir türlü kabul edemiyor. Sen taşların altındasın, düşman uçaklarla, bombalarla seni vuruyor, hem de elini kolunu sallaya sallaya. Uçakların bombaları bitti, bize bir şey olmamıştı. Asıl zor iş şimdi başlıyordu. Bu defa uçaklar bizi taramaya başladılar. A-4 ve A-6 mermileri kum gibi üzerimizden geçiyordu. Bazı kurşunlar, taşımızı sıyırıp geçiyorlardı.

Artık uçak son defa dalış yaptı, o anda içimden çok değişik şeyler hissettim. Besta'yı düşündüm. Aynı uçaklar Besta'da, Cevahir'imi şehit etmişlerdi. Cevahir'i düşündüm. İçime bir acı girdi. O anda birden kalçam ve sağ kolum öyle bir ısındı ki, sanki yanar oldum. Sol elimi sağ koluma ve kalçama vurdum sanki yoktular. Birden kendimi kolsuz ve kalçasız hissettim. Elime baktığımda kan vardı. Tekrar elimi kalçama ve koluma vurdum ve bir daha baktım, gerçekten de kandı. Kan kıpkırmızıydı. Avareş, bir şeyimin olmadığını söyledi. Olsa ne yazardı, sessiz sessiz bekledik. Taramalar da bitmişti. Uçaklar da gittiler. Tekrar gelecekleri biliyorduk. Bomba ve kurşun almaya gitmişlerdi. Biz yerimizden çıktık. Kampımız bir toz bulutuyla örtülmüştü. Birden "heval ben de yaralandım" dedi Delil heval. O da yaralıydı, Lokman heval yanımıza geldi. Kampımızda öyle bir sessizlik vardı ki, insanı korkutan bir sessizlikti.

Barut kokusu her tarafı sarmıştı. Kampın içindeki otlar cayır cayır yanıyordu. Uçaklar gelmeden önce kendimizi aşağı dola bırakmalıydık. Hemen dola doğru koştuk. Bu arada kalçamın ve kolumun ağrısı kendini hisettirmeye başladı bile. Uygun bir yere geldik ve hemen Delil'in yarasına baktık. Bir parça, el bileğini sıyırmış ve derin bir yara açmıştı. Hemen şutukla sıkıca bağladık. Sonra ben gömleğimi çıkardım. Sağ kolumda küçük bir parça, ete saplanmıştı. Üç küçük parça da, kalçama değmişti. Ciddi değildi. Sadece biraz ağrıyordu. Daha sonra uçakların gelmediğini görünce tekrar kamp içine gittik. Bütün manga yerlerini vurmuşlardı. Bayan arkadaşların, mutfağın ve güvenliğin yerini dümdüz etmişlerdi. Ortalıkta kimse görünmüyordu.

Hemen güvenliğin oradaki taşlığa doğru gittik. Taşların hemen önünde kanlar içinde yatan iki cenaze vardı. Hemen cenazelerin üstündeki battaniyeyi kaldıracaktım ki, Avareş arkadaş kolumdan tuttu. Açmama izin vermedi. Biri bayan arkadaştı, saçlarından anlaşılıyordu. Peki diğerleri kimdi? Daha sonra güvenlik sorumlusu yaşlı Ernesto geldi. Birinin Mahmut heval, diğerinin de Dicle heval olduğunu söyledi. Ayrıca diğer taraftan beş yaralı arkadaş daha vardı. Hepsinin durumları çok ciddiydi. Bazılarının bacakları kopmuştu. Birkaç arkadaşla şehit düşen iki arkadaşımız için hemen mezar kazmaya başladık. Diğer yaralı arkadaşları da daha güvenlikli bir yere götürmek için hazırlıklara başladık. Mezar kazarken elimdeki kazmayı bütün kuvvetimle toprağa vuruyordum, belki de acımı, intikamımı topraktan almak istiyordum. Mezarı biraz kazımaya başladık ki, tekrar tekrar uçaklar uçuşmaya başladı. Hemen güvenliğin yanındaki taşların altına girdik. Kayalar oldukça güvenceliydiler.

Gelen uçaklar tekrar bütün kampa bomba bırakıp, taradıktan sonra geri gittiler. Bu defa, sağlam yer tuttuğumuz için bize bir şeyler olmadı. Yalnız kulaklarım bomba seslerinden duymayacak haldeydiler. Tekrar mezarları kazmaya başladık. Bitirdikten sonra şehitlerimizi gömdük. Önce Mahmut hevalin üstündeki battaniyeyi aldık. Vücudu bomba parçalarıyla parçalanmıştı. Ak sakalları güneş vurunca birdenbire parladı. Kıpkızıl bir kan gölü içinde yatıyordu. Hemen aldık yağmurluğun içine, güzelce sardıktan sonra gömdük. Arkasından kan içinde yatan bayan arkadaşı kaldırıp yağmurluğu kendisine sardık. Kolları ve bacakları kesilmişti. Dayanmak zordu. Bütün gücümü toplamalıydım. Yerdeki kollarını ve bacaklarını yağmurluğun içine koyduktan sonra onu da gömdük. Hemen olduğum yerde oturup kan ve barut kokusu içinde bir sigara yaktım. Sanki şuurumu kaybetmiştim. Az önce yanımda olan yoldaşlarım, parça parça olmuşlardı. Acaba Cevahir yoldaşta mı böylesine parçalanmıştı? Onun da mı, kolları bacakları kopmuştu? Keşke görmeseydim. O günden sonra gözlerimin önünden hiç gitmiyorlar.

Biz şehit arkadaşlarımızı gömdükten sonra yaralı arkadaşlardan ikisi daha şehit düştüler. Akşama kadar kamptaki bütün eşyalarımızı topladık. Yaralı arkadaşlar için sedye yaptık. Hastanemizdeki arkadaşlar da yardımımıza geldiler. Yaralı arkadaşları hastaneye taşıdılar. Akşam biz ve kalan arkadaşlar da eşyalarımızla birlikte hastane kampına taşındık.

Bu saldırıyı düşmanın bir başarısı olarak görmüyorum. Bizim tedbirsizliklerimiz ve kendimizi ölüme teslim etmemiz sonucu bu kadar kayıp verdik. Uçaklar önceden keşif yaptılar, karşı tepeden KDP, bizi her zaman izliyor ve keşfediyordu. Güneyli köylüler sürekli bize erzak getirme bahanesiyle kampın içine giriyorlardı. Ve içindeki bütün bilgileri düşmana veriyorlardı. Yoksa düşman, bütün manga yerlerine öylesine isabetli vuramazdı. Buna karşı bizim de en ufak bir tedbirimiz yoktu. Zaten ne geldiyse başımıza kuralsızlığımız, keyfiyetimiz ve rahata düşkünlüğümüzden geliyordu. Düşman kampta kayıpların 78 olduğunu belirtti. Eğer eğitim gören arkadaşlar düzenleme için kamptan ayrılmamış olsaydılar bu rakam doğru olabilirdi. İlk defa düşman uçak saldırısında bu kadar net ve isabetli vuruyordu. İlk defa böyle bir şeye tanık oluyordum. Demek ki, çok güçlü istihbarat almıştı.

Parti Önderliğimiz, her gün bize doğru yol ve perspektif sunuyor, talimat üstüne talimat veriyor. Ama biz hâlâ eski geriliklerimizi, alışkanlıklarımızı ısrarla sürdürüyoruz. Ve sonuçta kaybeden biz oluyoruz. Kayıplarımız bizimle de sınırlı kalmıyor, partiye, halka ve insanlığa da zarar veriyor. Kesinlikle bu hatalarımız üzerinde hepimiz ciddi bir şekilde durmalıyız. Keyfiliği, kuralsızlığı ve tedbirsizliği en kısa zamanda aşmalıyız. Saldırıda şehit düşen Mahmut heval, basın sorumlusuydu, aynı zamanda karargah yönetiminde yer alıyordu. Çok eski bir arkadaştı. İdeolojik dönemden beri partiyle ilişki içindeydi. 1985 yılında yakalanmış, 1987 yılında zindandan çıkıp aktif olarak mücadeleye katılmıştı. Gerçekten de çok emekçi bir arkadaştı. Partiye karşı hiçbir çıkar gözetmeksizin her türlü işe koşuyordu. Onun kadar sabırlı ve emekçi bir insan daha görmedim. İşi en iyi şekilde yapıyordu. Bazen sabahlara kadar uyumuyordu. Hep çalışıyordu. Bazen geceleri tek başına bütün kampın etrafını gezer, bir şeylerin olup olmadığından emin olmak isterdi. Yaşı ileri olmasına rağmen çok genç ve dinamikti, enerji doluydu. Mahmut heval böyle bir şahadeti yaşamamalıydı. Çünkü o, hata yapmamak için çok çaba harcıyordu.

Eksikliklerimizden dersler çıkartarak, ve doğru yola gelerek şehitlerin anılarını yaşatmalıyız.

10 Ağustos 1994

Kampımız bombalandıktan sonra Bırcella ve Zap arasındaki Şıkefta Birindare ye kampımızı taşıdık. Kampta ki, bütün arkadaşlar bombalamadan etkilenmişlerdi. Ben de çok etkilenmiştim. Daha önceden de kamplarımız bombalandı. Pratikte birçok kere uçaklar sabahtan akşama kadar bizi bombalıyorlardı. Yalnız herhangi bir zarar bize verememişlerdi. Onun için uçak saldırılarına karşı çok rahattım. Ama bu defa bize büyük zararlar verdiler. Hele hele Mahmut ve Dicle arkadaşların ın kopmuş kolları ve bacakları gözlerimin önünden hiç gitmiyordu. Öyle olmuştu ki, artık geceleri bile rüyalarıma giriyorlardı. Hele hele Cevahir yoldaşın da uçak saldırılarından şehit düşmesi beni daha da çıldırtıyordu. onun da vücudu gözlerim önüne geliyordu. Acaba o incecik ve uzun kolları, kopmuş muydu? Bacakları kopmuş muydu? İnanmak istemiyordum. Öylesine kinim artmıştı ki, düşmandan bir şey elime geçse, parça parça edeceğim. Böyle bir intikam hırsıyla yanıp tutuşuyordum. Elime bir fırsat geçse o zaman intikamımı almak için düşmanın önünde öylesine patlamak istiyorum ki, patladığımda parçalarımdan düşmanda parçalansın. Sabretmem gerekiyor, bir gün bu fırsat elime geçecektir. O zaman, onlardan o bombaların hesabını soracağım. Döktüğümüz kanın bedelini onlardan alacağım.

Not: ***Uzun bir süreden beri gazetemizde yayınlanan Mordem hevalin anılarının bundan sonraki bölümleri kitaplaştırılacaktır. Bu sayımızdan itibaren Mordem hevalin anılarına son veriyoruz.***

KADIN VE SİYASET

"Özgürlük kolay olsaydı Ronahi ve Berivan kendilerini yakmazlardı"

Kadın sorunu, özünde bir iktidar sorunudur. Dolayısıyla siyasal bir sorundur. İktidar ve egemenlik ilişkileri dışında kadın sorununu tam anlamak ve kavramak mümkün değildir. Kadın sorunu, elbette salt siyasal ilişki ve çelişkilerle açıklanamaz; başka önemli ve mutlaka hesaba katılması gereken boyutları da var. Ama konumuz kadın ve siyaset. O yüzden cins olarak kadın ile siyaset arasındaki ilişkiye öz olarak bakmamız gerekiyor.

Siyaset ve iktidar, egemenlik ve güç ilişkileriyle doğrudan ilgili bir kavram ve anlam. Siyasal iktidar ilişkilerini yürütme, sürdürme ya da iktidar olma mücadelesi ve eylemidir. İktidar, yönetme, egemen olma; bunun araç ve olanaklarını yaratma, geliştirme, güç biriktirme, güç olma, güç oluşturma siyasetin esas konusu oluyor. Bunun için plan ve proje, birikim ve deneyim, örgüt, parti ve mücadele gibi araçlara ihtiyaç vardır. Toplumu, devleti veya bir örgütü yürütme, siyasetin temel işlevidir.

Bu açıdan kadın sorununa bakıldığında acaba kadın, iktidar ve egemenlik ilişkilerinin neresindedir; toplum ve devlet yönetiminde kadının yeri nedir? Ailede, kadın iktidarı paylaşıyor mu? Toplumsal ve siyasal yaşamın şekillenmesinde kadının söz ve karar süreçlerine katılım düzeyi ve niteliği nedir? Gerçekte kadının bir gücü var mı? Ya da erkek egemenlikli toplumda kadının siyasal bir güç sahibi olması olanaklı mı? Toplumsal ve siyasal yaşamda güç ve iktidar olmayan, iktidarı erkekle eşit paylaşmayan, kendini ve yaşamını yönetmeyen, kendisiyle ilgili karar süreçlerinde etkin bir katılım gerçekleştirmeyen kadının eşitlik ve özgürlüğünden söz edilebilir mi? Eşit ve özgür kadın kimdir, bunun somutlaşma biçimi ve anlamı nedir?

Toplumların özel mülkiyet ilişkilerine geçişi, sınıf ve sömürü olgularının doğuşu, aynı zamanda, kadının yitirilişi ve ezilen bir cins haline gelişinin de başlangıcıdır. İnsanlığın uygarlığa geçişiyle kadının köleleşmesi, egemenlik altına alınış ve ezilişi birlikte başlıyor. Kadın ilk sömürü ve baskı nesnesi haline geliyor. Erkeğin yönetim ve denetiminde mülkiyet, mal ve mülk konusu oluyor. Artık onun sahibi vardır ve o, erkek için yaşamak, her şeyini ona göre ayarlamak durumundadır.

Dikkat edilirse, kadın sadece bedeniyle değil; ruhuyla, duygularıyla, düşleriyle, kısacası her şeyiyle erkeğe aittir. Bu, kendisi olmaktan çıkıp başkalaşıma uğrama, başka bir ifadeyle kimliksizleşme, kişiliksizleşme oluyor. Kadının ezilen cins konumuna düşürülüşü, onun, aynı zamanda bütün toplumsal yaşamın dışına itilmesi, eve kapatılması oluyor. Kadının rolü ve bunun çerçevesi çok net ve katı bir şekilde çizilmiştir. Bu, din, ideoloji, hukuk, töre ve gelenekler tarafından meşrulaştırılmış ve bilinçlere, bilinç altlarına, kişiliğin bütün dokularına yedirilmiştir.

KÖLE KADIN SAHİPLİ KADINDIR

Toplumsal yaşamın dışına itilen kadının, eve kapatılan kadının, erkeğin malı haline getirilen kadının toplumun ve tarihin gelişimine etkide bulunması; bilim, sanat, kültür, siyaset vb. alanlara damgasını vurması, etkide bulunması mümkün mü? Eve kapatılmışlık; cinsel nesne haline gelme, erkeğe hizmet ve onun kanından mirasçılar yetiştirme rolü ile yaşamı ve kişiliği belirlenen kadının kendi adına bağımsız düşünmesi ve eylemde bulunması, tarihe not düşmesi mümkün değildir. Peki köle kadının kendi kaderi, yaşamı, geleceği veya herhangi bir davranışı ve ilişkisi hakkında özgür iradesi var mı, olabilir mi?

Ezilen kadın, kimliksizleştirilen, kişiliksizleştirilen kadındır. Aynı zamanda o, yitik cinstir. Şöyle bir genel tarihe baktığımızda kadın cinsi adına ne görüyoruz? Koca bir hiç! Kadından iz yok, sanki yaşamamıştır.

Köle kadın, iradesiz kadındır; aynı zamanda "sahipli" kadındır. Sahibi onu kendine mal eder, onun bedenine, ruhuna, duygularına, hayallerine hükmeder. O kendisi için değil, sahibi için yaşar. Zevkleri, beğenileri, ilgisi, "sevgisi" hep sahibi ve onun kültürü tarafından şekillenir ve belirlenir.

Bütün uygarlık tarihi boyunca kadının durumu, özünde böyledir ve günümüzde bu kölelik konumu daha da derinleşmiş; yaşadığı en kaba ve en ince sömürü ve egemenlik biçimleri iç içe geçmiştir. En önemlisi kadının ruhundaki köleleşme, yani ideolojik ve psikolojik kölelik alabildiğine dal budak salmış, ince biçimler kazanmıştır. Bu kadar vahim duruma rağmen kadın, durumunu "özgürlük" sanmıştır. Kapitalizmin düşürdüğü kadına öykünme, onu kendine model seçme, aynı zamanda kadının trajedisini anlatıyor. Özgürlük yanılsaması ve "sahip"e benzeşme, öykünme trajedisi kadın köleliğinin vahim boyutlarını ortaya koyuyor.

Kapitalist-emperyalist sisteme göre kadın, yine bir hiçtir. Hiçleştirilen nesne, toplumu düşürmekte ve güdülerini kışkırtmakta çok kullanılan bir cinsel nesnedir.

Ama öte yandan kapitalist üretim, kadını üretime, eğitime, toplumsal yaşamın içine de çekiyor. Sömürü ve kâr kaygısıyla bunu yapıyor. Üretime, toplumsal yaşamın çeşitli alanlarına açılma, bir yandan da kadının kendisini ve toplumu tanımasının, özgürleşme sürecinin nesnel zeminini oluşturuyor. Bu zemin üzerinde bilinçlenen, örgütlenen kadın, siyasete de adım atmaya başlıyor. Bu, kendiliğinden ve çok kolay bir biçimde gerçekleşmiyor.

KADIN HEP SİYASET DIŞI BIRAKILMIŞTIR

Uygarlık tarihi erkek damgalıdır. Bu tarihte kadının adı yoktur. Herhangi bir tarihsel gelişmede kadının izi bulunmuyor. Bu nedenle o, yitik cinstir. Bütün üretim biçimleri, savaşlar, devletler, barış antlaşmaları, diplomasi hareketleri, dinler, ideolojiler, felsefeler, bilimsel ve teknik buluşlar; sanat ve kültür eserleri kısacası uygarlık adına yaratılan bütün değer ve birikimler, bunların hepsi erkek damgalıdır. Tarih erkek tarihidir, uygarlık erkek uygarlığıdır, din erkek dinidir, bütün toplum biçimleri erkek toplumlarıdır, sanat ve kültür, erkek sanat ve kültürüdür. Tarihe, devlete, siyasal iktidara, sanat ve kültüre, ideolojik ve manevi araçlara egemen olan erkek, her yönüyle kadına da egemendir. Bütün sınıflı toplumların ataerkil ya da erkek egemen toplum oluşu bu nedenledir.

Dört bir yandan kuşatılan, toplumsal yaşamın dışına itilen, egemenlik altına alınan, iradesizleştirilen, nesneleştirilen, hiçleştirilen kadının, siyasal yaşamda yer alması, ona etkide bulunması mümkün mü? Kölelerin, iradesiz ve yitik bir cinsin iktidar ilişkilerinde, siyasette yer alması mümkün değildir.

Siyaset yapmak, siyasal yaşamda yer tutmak; irade sahibi olmak, kendi adına ve çıkarlarına uygun düşünmek, karar vermek, toplumu etkileme gücüne ve araçlarına sahip olmak, eylemde bulunmak, kısacası bilinçli ve örgütlü bir güç olmaktır. Kendi adına düşüncesizleştirilen, iradesi elinden alınan, bütün düşünme ve etkileme araçlarından yoksun bırakılan; beyni ve yüreği erkek egemen ideoloji ve kültürel kalıplara göre belirlenen kadının toplum yönetimine katılabileceğini sanmak kadınla alay etmek değilse nedir?

Tarih boyunca kadın, siyasetin dışında tutulmuştur. O sadece gerektiği durumlarda siyasetin, diplomasinin basit bir nesnesi olarak kullanılmıştır. Hepsi o kadar.

Tarihten biliyoruz. Bizans ve Osmanlı saraylarında imparatoriçe ve kadın sultanlar, devlet yönetiminde binbir türlü entrika, siyasal komplo, darbe vb. oyuna imza atmışlardır. Bir Kösem Sultan'ın hikayesi az çok biliniyor. Saraydaki bu kadın entrikalarına, iktidar o-yunlarına bakıp tarihte kadının iktidar ilişkilerinde, siyasette rol oynadığını sanmak kendi kendini aldatmaktır. Evet Bizans imparatoriçeleri, Kösem Sultanlar, Çariçe Katerinalar bir olgudur, yadsınamaz. Ancak bunlara bakarak kadının bir cins olarak iktidar olduğu, iktidarda rol oynadığı ve etki sahibi olduğu sanılmamalıdır. Anılan kadınlar, aslında kendi cinsleri adına, kadın kimlikleriyle siyaset oyununa katılmıyorlar. Yine egemen erkek ideolojisi ve kültürünün öne çıkardığı düşürülmüş "kadınlığı" bir siyaset silahı ve gücü haline getiriyorlar. Özgür ve egemen kadını değil, biraz "erkekleşmiş" ama onun tarafından düşürülen kadınlığı oynuyorlar. Bir bakıma bu kadınlar, erkek karikatürleri gibidirler. Saltanatta, sarayda erkek siyasetinin, yani iktidarın inceliklerini öğrenmiş, en hileli ve entrikacı yönlerini kavramış ve kendilerine göre "kadınca" çeşni katmışlardır.

Dikkat edilirse, anılan bu kadınların adı, entrika, hile, düzenbazlık ve komplo ile özdeşleşmiştir. Bu da kadın cinsinin aşağılanmasında kültürel bir kalıntı olarak günümüze dek gelmiştir. Kimliksiz kadın, ama kadınca silahlarıyla sivrilen iktidar oyununu oynar, bir dizi entrikaya damgasını vurur. Böyle bir pratikten yola çıkarak, tarihte kadının iktidar olduğu ya da kendi kimliği ile iktidarı paylaştığı gibi bir sonuç çıkarılmamalıdır. Anılan kadınlar, erkek egemen ilişkilerde çok aykırı bir yer tutmuyorlar, tersine onun tamamlayıcı bir unsuru oluyorlar.

ERKEK KARİKATÜRÜ KADINLAR

Burjuva toplumlarında benzer olaylara tanık olduk, tanık oluyoruz. 20. yüzyılda birçok ülkede kadın başbakanlar, parti liderleri, milletvekilleri, yani siyasetin çeşitli düzeylerinde rol üstlenen kadınlar var. Geçmişte İndra Gandi,

Devamı 16. sayfada